
Panchadashi

पञ्चदशी

Document Information

Text title : Panchadashi

File name : panchadashi.itx

Category : major_works, vidyAraNya, vedanta, panchadashI

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Swami Vidyananya [circa 1350 A.D.]

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi, v.subrahmanian at gmail.com

Description-comments : A treatise on Advaita Vedanta of Shankara

Latest update : August 5, 2011, April 14, 2018

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 19, 2025

sanskritdocuments.org

Panchadashi

पञ्चदशी

पञ्चदशी श्लोक सङ्ख्या १५७०

- १ तत्त्वविवेकः । ६५
- २ भूतविवेकः । १०३
- ३ पञ्चकोषविवेकः । ४३
- ४ द्वैतविवेकः । ६७
- ५ मडावाक्यविवेकः । ८
- ६ चित्रदीपः । २६०
- ७ तृप्तिदीपः । २६७
- ८ कूटस्थ दीपः । ७६
- ९ ध्यानदीपः । १५८
- १० नाटक दीपः । २६
- ११ ब्रह्मानन्दे योगानन्दः । १३४
- १२ ब्रह्मानन्दे आत्मानन्दः । ६०
- १३ ब्रह्मानन्दे अद्वैतानन्दः । १०५
- १४ ब्रह्मानन्दे विद्यानन्दः । ६५
- १५ ब्रह्मानन्दे विषयानन्दः । ३५

१. तत्त्वविवेकोनाम - प्रथमः परिच्छेदः ।

नमः श्रीशङ्करानन्दगुरुपादाद्बुभुजन्मने ।
सविलासमडामोडग्राहसौकर्मज्ञे ॥ १ ॥

तत्पादाद्बुभुजुद्वन्द्वसेवानिर्मलयेतसाम् ।
सुभबोधाय तत्त्वस्य विवेकोऽयं विधीयते ॥ २ ॥

शब्दस्पर्शादयो वेधा वैश्विःश्रियाज्जागरे पृथक् ।
ततोविभक्ता तत्संविदैक्यरुप्यात्र भिद्यते ॥ ३ ॥

तथा स्वप्नेऽत्र वेद्यन्तु न स्थिरं जागरे स्थिरम् ।
 तद्भेदोऽतस्तयोः संविदेकरूपा न भिद्यते ॥ ४ ॥
 सुप्तोत्थितस्य सौषुप्ततमोबोधो भवेत्स्मृतिः ।
 सा यावद्बुद्धविषयावबुद्धं तत्तदा ततः ॥ ५ ॥
 सबोधोविषयाद्भिन्नो न बोधात्स्वप्नबोधवत् ।
 अत्रेवं स्थानत्रयेऽप्येका संवित्तद्भित्तिनान्तरे ॥ ६ ॥
 मासाब्दायुगकल्पेषु गतागम्येष्वनेकधा ।
 नोदिति नास्तमेत्येका संविदेषा स्वयंप्रभा ॥ ७ ॥
 एयमात्मा परानन्दः परप्रेमास्पदं यतः ।
 मा न भुवं छि भूयासमिति प्रेमात्मनीक्ष्यते ॥ ८ ॥
 तत्प्रेमात्मार्यमन्यत्र नैवमन्यार्यमात्मनि ।
 अतस्तत्परमन्तेन परमानन्दतात्मनः ॥ ९ ॥
 एत्थं सखित्परानन्द आत्मा युक्त्या तथाविधम् ।
 परं ब्रह्म तयोश्चैक्यं श्रुत्यन्तेषूपदिश्यते ॥ १० ॥
 अत्माने न परं प्रेम भाने न विषयस्मृडा ।
 अतोत्मानेऽप्यत्माताऽसौ परमानन्दतात्मनः ॥ ११ ॥
 अध्येतृवर्गमध्यस्थ पुत्राध्ययन शब्दवत् ।
 भानेऽप्यत्मानं भानस्य प्रतिबन्धेन युज्यते ॥ १२ ॥
 प्रतिबन्धोऽस्ति भातीति व्यवहारार्थवस्तुनि ।
 तं निरस्य विरुद्धस्य तस्योत्पादनमुच्यते ॥ १३ ॥
 तस्य हेतुः समानाभिहारः पुत्रध्वनिश्रुतौ ।
 एतानादिरविद्यैव व्यामोहैकनिबन्धनम् ॥ १४ ॥
 शिदानन्दमयब्रह्मप्रतिबिम्बसमन्विता ।
 तमोरजःसत्त्वगुणा प्रकृतिर्द्विविधा य सा ॥ १५ ॥
 सत्त्वशुद्धाविशुद्धिभ्यां मायाऽविद्ये य ते मते ।
 मायाबिम्बोवशीकृत्य तां स्यात्सर्वज्ञा ईश्वरः ॥ १६ ॥
 अविद्यावशागस्त्वन्यस्तद्वैश्वित्र्यादनेकधा ।

सा कारणशरीरे स्यात्प्राज्ञस्तत्राभिमानवान् ॥ १७ ॥

तमः प्रधानप्रदुतेस्तद्भोगायेश्वराज्ञया ।

वियत्पवनतेजोऽम्बु भुवोभूतानि जज्ञिरे ॥ १८ ॥

सत्वांशैः पञ्चभिस्तेषां इमाद्धीन्द्रियपञ्चकम् ।

श्रोत्रत्वगक्षिरसनघ्राणाभ्यामुपजायते ॥ १९ ॥

तैरन्तःकरणं सर्वैर्वृत्तिभेदेन तद्विधा ।

मनोविमर्शरूपं स्याद्बुद्धिः स्यान्निश्चयात्मिका ॥ २० ॥

रजोऽशैः पञ्चभिस्तेषां इमात्कर्मेन्द्रियाणि तु ।

वाक्प्राणिपादपायूपस्थाभिधानानि जज्ञिरे ॥ २१ ॥

तैः सर्वैः सञ्चितैः प्राणोवृत्तिभेदात्स पञ्चधा ।

प्राणोऽपानः समानश्चोदानव्यानौ च ते पुनः ॥ २२ ॥

बुद्धिकर्मेन्द्रियप्राणपञ्चकैर्मनसा धिया ।

शरीरं समदशाभिः सूक्ष्मं तत्स्विङ्गमुच्यते ॥ २३ ॥

प्राज्ञस्तत्राभिमानेन तैजसत्वं प्रपद्यते ।

छिरण्यगर्भतामीशस्तयोर्व्यष्टिसमष्टिता ॥ २४ ॥

समष्टिरीशः सर्वेषां स्वात्मतादात्म्यवेदनात् ।

तदभावात्ततोऽन्ये तु कथ्यन्ते व्यष्टिसंज्ञया ॥ २५ ॥

तद्भोगाय पुनर्भोग्यभोगायतनजन्मने ।

पञ्चीकरोति भगवान्प्रत्येकं वियदादिकम् ॥ २६ ॥

द्विधा विधाय यैकैकं यतुर्धा प्रथमं पुनः ।

स्वस्वेतरद्वितीयांशैर्योजनात्पञ्च पञ्च ते ॥ २७ ॥

तैरण्डस्तत्र भुवनभोग्यभोगाश्रयोद्भवः ।

छिरण्यगर्भः स्थूलेऽस्मिन्देहे वैश्वानरो भवेत् ।

तैजसा विश्वतां याता देव तिर्यङ्गरादयः ॥ २८ ॥

ते पराग्दर्शिनः प्रत्यक्तत्त्वबोधविवर्जिताः ॥ २९ ॥

दुर्वते कर्म भोगाय कर्म कर्तुं च भुञ्जते ।

नधां कीटा धवावर्तादावर्तन्तरमाशु ते ।

प्रजन्तो जन्मनो जन्म लभन्ते नैव निर्वृतिम् ॥ ३० ॥

सत्कर्मपरिपाकात्ते करुणानिधिनोद्धृताः ।
प्राप्य तीरतरुच्छायां विश्राम्यन्ति यथासुभम् ॥ ३१ ॥
उपदेशमवाप्यैवमाचार्यात्तत्त्वदर्शिनः ।
पञ्चकोषविवेकेन लभन्ते निर्वृतिं पराम् ॥ ३२ ॥
अत्रं प्राणो मनो बुद्धिरानन्दश्चेति पञ्च ते ।
कोषास्तैरावृतः स्वात्मा विस्मृत्या संसृतिं प्रजेत् ॥ ३३ ॥
स्यात्पञ्चीकृतभूतोत्थो देहः स्थूलोऽन्न संज्ञकः ।
लिङ्गे तु राजसैः प्राणैः प्राणः कर्मेन्द्रियैः सङ्ग ॥ ३४ ॥
सान्त्विकैर्धीन्द्रियैः साकं विमर्षात्मा मनोमयः ।
तैरेव साकं विज्ञानमयोधीर्निश्चयात्मिका ॥ ३५ ॥
कारणो सत्त्वमानन्दमयोमोहादिवृत्तिभिः ।
तत्तत्कीर्षैस्तु तादात्म्यादात्मा तत्तन्मयो भवेत् ॥ ३६ ॥
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां पञ्चकोष विवेकतः ।
स्वात्मानं तत उद्धृत्य परं ब्रह्म प्रपद्यते ॥ ३७ ॥
अभाने स्थूलदेहस्य स्वप्ने यद्भानमात्मनः ।
सोऽन्वयो व्यतिरेकस्तद्भानेऽन्यानवभासनम् ॥ ३८ ॥
लिङ्गभाने सुषुप्तौ स्यादात्मनो भानमन्वयः ।
व्यतिरेकस्तु तद्भाने लिङ्गस्याभानमुच्यते ॥ ३९ ॥
तद्विवेकाद्विविक्ताः स्युः कोषाः प्राणमनोधिः ।
ते हि तत्र गुणवस्थाभेदमात्रात्पृथक्कृताः ॥ ४० ॥
सुषुप्त्यभाने भानन्तु समाधावात्मनोऽन्वयः ।
व्यतिरेकस्त्वात्मभाने सुषुप्त्यनवभासनम् ॥ ४१ ॥
यथामुञ्जादिषीकैवमात्मा युक्त्या समुद्धृतः ।
शरीरत्रितयाद्धीरैः परं ब्रह्मैव जायते ॥ ४२ ॥
परापरात्मनोरेवं युक्त्या सम्भावितैकता ।
तत्त्वमस्याद्विवाक्यैः सा भागत्यागेन लक्ष्यते ॥ ४३ ॥
जगतो यद्गुणादानं मायामादाय तामसीम् ।

निमित्तं शुद्धसत्त्वां तामुच्यते ब्रह्म तद्गिरा ॥ ४४ ॥

यदा मलिनसत्त्वां तां कामकर्मादिदूषितम् ।

आदत्ते तत्परं ब्रह्म त्वं पदेन तद्युच्यते ॥ ४५ ॥

त्रितयीमपि तां मुक्त्वा परस्परविरोधिनीम् ।

अपाएवं सञ्चिदानन्दं मखावाक्येन लक्ष्यते ॥ ४६ ॥

सोऽयमित्यादिवाक्येषु विरोधात्तद्विदन्त्वयोः ।

त्यागेन भागयोरेक आश्रयो लक्ष्यते यथा ॥ ४७ ॥

मायाविद्यै विद्यायैवमुपाधी परशुवयोः ।

अपाएवं सञ्चिदानन्दं परं ब्रह्मैव लक्ष्यते ॥ ४८ ॥

सविकल्पस्य लक्ष्यत्वे लक्ष्यस्य स्यादवस्तुता ।

निर्विकल्पस्य लक्ष्यत्वं न दृष्टं न च सम्भवि ॥ ४९ ॥

विकल्पो निर्विकल्पस्य सविकल्पस्य वा भवेत् ।

आद्ये व्याहृतिरन्यत्रानवस्थात्माश्रयादयः ॥ ५० ॥

छंदं गुणक्रियाजातिद्रव्यसम्बन्धवस्तुषु ।

सम्भन्तेन स्वरूपस्य सर्वमेतद्वितीष्यताम् ॥ ५१ ॥

विकल्पतदभावाभ्यामसंस्पृष्टात्मवस्तुनि ।

विकल्पितत्वलक्ष्यत्वसम्बन्धादास्तु कल्पिताः ॥ ५२ ॥

छत्वं वाक्यैस्तदर्थानुसन्धानं श्रवणं भवेत् ।

युक्त्या सम्भावितत्वानुसन्धानं मननन्तु तत् ॥ ५३ ॥

ताभ्यां निर्विचिक्तिसोऽर्थं येतसःस्थापितस्य यत् ।

अेकतानत्वमेतद्धि निदिध्यासनमुच्यते ॥ ५४ ॥

ध्यातृध्याने परित्यज्य इमाद्ध्येयैकगोचरम् ।

निर्वातदीपवञ्चित्तं समाधिरभिधीयते ॥ ५५ ॥

वृत्तयस्तु तदानीमज्ञाता अप्यात्मगोचराः ।

स्मरणानुसन्धीयन्ते व्युत्थितस्य समुत्थितात् ॥ ५६ ॥

वृत्तीनामनुवृत्तिस्तु प्रयत्नात्प्रथमादपि ।

अदृष्टासङ्कुटुम्बाससंस्कारः सचिराद्भवेत् ॥ ५७ ॥

यथा दीपो निवातस्थ ष्ट्यादिभिर्नरेकधा ।
 भगवानिभमेवार्थमर्जुनाय न्यरुपयत् ॥ ५८ ॥
 अनादाविड संसारे सञ्चिताः कर्मकोटयः ।
 अनेन विलयं यान्ति शुद्धो धर्मो विवर्धते ॥ ५९ ॥
 धर्मभेदमिमं प्राहुः समाधिं योगवित्तमाः ।
 वर्षत्येष यतो धर्माभूतधाराः सडग्रशः ॥ ६० ॥
 अमुना वासनाजाले निःशेषं प्रविलापिते ।
 समूलोन्मूलिते पुण्यपापाभ्ये कर्म सञ्चये ॥ ६१ ॥
 वाक्यमप्रतिबद्धं सत्प्राक्परोक्षावभासिते ।
 करामलकवद्धोधमपरोक्षं प्रसूयते ॥ ६२ ॥
 परोक्षं ब्रह्मविज्ञानं शाब्दं देशिकपूर्वकम् ।
 बुद्धिपूर्वकृतं पापं कृत्स्नं दहति वह्निवत् ॥ ६३ ॥
 अपरोक्षात्मविज्ञानं शाब्दं देशिकपूर्वकम् ।
 संसारकारणाज्ञानतमसश्चाण्डभास्करः ॥ ६४ ॥
 इत्थं तत्त्वविवेकं विधाय विधिवन्मनः समाधाय ।
 विगलितसंसृतिबन्धः प्राप्नोति पारं पदं नरो न छिरात् ॥ ६५ ॥
 इति तत्त्वविवेकः समाप्तः ॥ १ ॥

२. भूतविवेकोनाम- द्वितीयः परिच्छेदः ।

सदद्वैतं श्रुतं यत्तत्पञ्चभूतविवेकतः ।
 बोद्धुं शक्यं ततो भूतपञ्चकं प्रविविच्यते ॥ १ ॥
 शब्दस्पर्शौ रूपरसौ गन्धो भूतगुणा षमे ।
 ऐकद्वित्रियतुः पञ्चगुणा व्योमादिषु क्रमात् ॥ २ ॥
 प्रतिध्वनिर्वियच्छब्दो वायौ वीसीति शब्दनम् ।
 अनुष्णाशीतसंस्पर्शो वह्नौ भुगुभुगुध्वनिः ।
 उष्णः स्पर्शः प्रभा रूपं जले बुलु बुलु ध्वनिः ।
 शीतास्पर्शः शुक्लरूपं रसो माधुर्यमीरितम् ।
 भूमौ कडकडाशब्दः काठिन्यं स्पर्शं षष्यते ।

નીલાદિકં ચિત્રરૂપં મધુરામ્વાદિકો રસઃ ।
 સુરભીતરગન્ધૌ દ્વૌ ગુણાઃ સમ્યગ્વિવેચિતાઃ ॥ ૩ ॥
 શ્રોત્રં ત્વક્યક્ષુષિ જિહ્વા ઘ્રાણં ચેન્દ્રિયપગ્ચકમ્ ।
 કર્ણાદિગોલકસ્થં તચ્છબ્દાદિગ્રાહકં ક્રમાત્ ।
 સૌક્ષ્મ્યાત્કાર્યાનુમેયં તત્પ્રાયો ધાવેદ્દહિર્મુખમ્ ॥ ૪ ॥
 કદાચિત્પિહિતે કર્ણે શ્રૂયતે શબ્દ આન્તરઃ ।
 પ્રાણવાયૌ જાઠરાગ્રૌ જલપાનેઽન્નભક્ષણે ।
 વ્યાજ્યાન્તે હ્યાન્તરાઃ સ્પર્શામીલને ચાન્તરં તમઃ ।
 ઉદ્ગારે રસગન્ધૌ ચેત્યક્ષાણામાન્તરગ્રહઃ ॥ ૫ ॥
 પગ્ચોક્ત્યાદાનગમનવિસર્ગાનન્દકાઃ ક્રિયાઃ ।
 કૃષિવાણિજયસેવાધાઃ પગ્ચસ્વન્તર્ભવન્તિ હિ ॥ ૬ ॥
 વાક્યાણિપાદપાયૂપસ્થૈરક્ષૈરતલ્કિયાજનિઃ ।
 મુખાદિગોલકેષ્વાસ્તે તલ્કર્મેન્દ્રિયપગ્ચકમ્ ॥ ૭ ॥
 મનો દશેન્દ્રિયાધ્યક્ષં હૃત્યન્નગોલકે સ્થિતમ્ ।
 તચ્ચાન્તઃકરણં બાહ્યોષ્વસ્વાતન્ચ્યાદ્ધિનેન્દ્રિયૈઃ ॥ ૮ ॥
 અક્ષેષ્વર્થાર્પિતેષ્વેતદ્ગુણદોષવિચારકમ્ ।
 સત્ત્વં રજસ્તમશ્ચાસ્ય ગુણા વિહિચિતે હિ તૈઃ ॥ ૯ ॥
 વૈરાગ્યં ક્ષાન્તિરૌદાર્યમિત્યાધાઃ સત્ત્વસમ્ભવાઃ ।
 કામક્રોધૌ લોભયત્નાવિત્યાધા રજસોત્થિતાઃ ।
 આલસ્યભ્રાન્તિતન્દ્રાધા વિકારાસ્તમસોત્થિતાઃ ॥ ૧૦ ॥
 સાત્ત્વિકૈઃ પુણ્યનિષ્પત્તિઃ પાપૌત્પત્તિશ્ચ રાજસૈઃ ।
 તામસૈર્નોભયં કિન્તુ વૃથાયુઃક્ષપણં ભવેત્ ।
 અત્રાહમ્પ્રત્યયી કર્તેત્યેવં લોકવ્યવસ્થિતિઃ ॥ ૧૧ ॥
 સ્પષ્ટશબ્દાદિયુક્તેષુ ભૌતિકત્વમતિસ્કુટમ્ ।
 અક્ષાદાવપિ તચ્છાસ્ત્રયુક્તિભ્યામવધાર્યતામ્ ॥ ૧૨ ॥
 એકાદશેન્દ્રિયૈર્યુક્ત્યા શાસ્ત્રેણાપ્યવગમ્યતે ।
 યાવલ્કિચિદ્ભવેદેતદિદં શબ્દોદિતં જગત્ ॥ ૧૩ ॥
 ઇદં સર્વં પુરા સૃષ્ટેરેકમેવદ્ધિતીયકમ્ ।

सदेवासीन्नामरूपे नास्तामित्यारुणोर्वयः ॥ १४ ॥

वृक्षस्य स्वगतो भेदः पत्रपुष्पकृवादितिः ।

वृक्षान्तरात्सजातीयो विजातीयः शिलादितः ॥ १५ ॥

तथा सद्भस्तुनो भेदत्रयं प्राप्तं निवार्यते ।

ऐक्यावधारणद्वैतप्रतिषेधैस्त्रिभिः कृमात् ॥ १६ ॥

सतो नावयवाः शंक्यास्तदंशस्थानिरुपपत्तात् ।

नामरूपे न तस्य अंशौ तयोरध्यायनुद्भवत् ॥ १७ ॥

नामरूपोद्भवस्यैव सृष्टित्वात्सृष्टितः पुरा ।

न तयोरुद्भवस्तस्मात्सन्निरंशं यथा विद्यत् ॥ १८ ॥

सदन्तरं सजातीयं न वैलक्षण्यवर्जनात् ।

नामरूपोपाधिभेदं विना नैव सतो भिदा ॥ १९ ॥

विजातीयमसत्तत्तु न भव्यस्तीति गम्यते ।

नास्यातः प्रतियोगित्वं विजातीयाद्भिदा कुतः ॥ २० ॥

ऐकमेवाद्वितीयं सत्सिद्धमत्र तु केचन ।

विह्वला असदेवेदं पुरासीदित्यवर्णयन् ॥ २१ ॥

मग्नस्याब्धौ यथाऽक्षाणि विह्वलानि तथाऽस्य धीः ।

अपार्श्वैकरसं श्रुत्वा निःप्रयारा भिभेत्यतः ॥ २२ ॥

गौडाचार्या निर्विकल्पे समाधान्ययोगिनाम् ।

साकारध्याननिष्ठानामत्यन्तं भयमूचिरे ॥ २३ ॥

अस्पर्शयोगो नामैष दुर्दृशः सर्वयोगिभिः ।

योगिनो भिभ्यति ष्यस्मादभये भयदर्शिनः ॥ २४ ॥

भगवत्पूज्यपादाश्च शुष्कतर्कपट्टनमून् ।

आलुर्माध्यमिकान्भ्रान्तानचिन्त्येऽस्मिन्सदात्मनि ॥ २५ ॥

अनादृत्य श्रुतिं मौर्ष्यादिमे षौद्धस्तपस्विनः ।

आपेदिरे निरामत्वमनुमानैक्यक्षुशः ॥ २६ ॥

शून्यमासीदिति ब्रूषे सद्योगं वा सदात्मताम् ।

शून्यस्य न तु तद्युक्तमुभयं व्याल तत्त्वतः ॥ २७ ॥

न युक्तस्तमसा सूर्यो नापि यासौ तमोमयः ।
 सख्णून्ययोर्विरोधित्वाख्णून्यमासीत्स्थं वद ॥ २८ ॥
 वियदादेर्नामरूपे मायया सति कल्पिते ।
 शून्यस्थ नामरूपे य तथा येज्ज्योव्यतां यिरम् ॥ २९ ॥
 सतोऽपि नामरूपे द्वे कल्पिते येत्तदा वद ।
 कुत्रेति निरधिष्ठानो न भ्रमः क्वचिदीक्ष्यते ॥ ३० ॥
 सदासीदिति शब्दार्थभेदे द्वैगुण्यमापतेत् ।
 अबेदे पुनरुक्तिः स्यान्मैवं लोके तथेक्षणात् ॥ ३१ ॥
 कर्तव्यं कुरुते वाक्यं भ्रूते धार्यस्य धारणम् ।
 धत्यादिव्वासनाविष्टं प्रत्यासीत्सदितिरीरणम् ॥ ३२ ॥
 कालाभावे पुरेत्युक्तिः कालवासनयायुतम् ।
 शिष्यं प्रत्येव तेनात्र द्वितीयं न हि शङ्क्यते ॥ ३३ ॥
 योधं वा परिहारो वा डियतां द्वैतभाषया ।
 अद्वैतभाषया योधं नास्ति नापि तद्दुत्तरम् ॥ ३४ ॥
 अतस्तिमितगम्भीरं न तेजो न तमस्ततम् ।
 अनाप्यमनबिष्यक्तं सत्किञ्चिदवशिष्यते ॥ ३५ ॥
 ननु भूम्यादिकं मा भूत्परमाण्वन्त नाशतः ।
 कथं ते वियतोऽसत्त्वं बुद्धिमारोडतीति येत् ॥ ३६ ॥
 अत्यन्तं निर्जगद्व्योम यथा ते बुद्धिमाश्रितम् ।
 तथैव सन्निराकाशं कुतो नाश्रयते मतिम् ॥ ३७ ॥
 निर्जगद्व्योम दृष्टं येत्प्रकाशतमसी विना ।
 क्व दृष्टं किञ्च ते पक्षे न प्रत्यक्षं वियत्पलु ॥ ३८ ॥
 सद्भस्तु सिद्धन्त्वस्माभिर्निश्चितैरनुभूयते ।
 तूषणीं स्थितौ न शून्यत्वं शून्यबुद्धेस्तु वर्जनात् ॥ ३९ ॥
 सद्बुद्धिरपि येन्नास्ति मास्त्वस्य स्वप्रभवत्वतः ।
 निर्मनस्कत्वसाक्षित्वात्सन्मात्रं सुगमं नृणाम् ॥ ४० ॥
 मनोजृम्भनराहित्ये यथा साक्षी निराकुलः ।
 मायाजृम्भणतः पूर्वं सत्तथैव निराकुलम् ॥ ४१ ॥

निस्तत्त्वा कार्यगम्यास्य शक्तिर्मायाग्निशक्तिवत् ।
 न हि शक्तिं क्वचिद्वैश्विद्बुद्ध्यते कारयतः पुरा ॥ ४२ ॥
 न सद्द्रस्तु सतः शक्तिर्न हि वह्नेः स्वशक्तिता ।
 सद्विलक्षणात्तान्तु शक्तोः किं तत्त्वमुच्यताम् ॥ ४३ ॥
 शून्यत्वमिति येऽशून्यं मायाकार्यमितीरितम् ।
 नशून्यं नापि सधादृक्तादृक्तत्वमिदेष्यताम् ॥ ४४ ॥
 नासदासीन्नो सदासीत्तदानीं किन्त्वभूत्तमः ।
 सद्योगात्तमसः सत्त्वं न स्वतस्तन्निषेधनात् ॥ ४५ ॥
 अतश्चैव द्वितीयत्वं शून्यवन्नहि गण्यते ।
 न लोके चैत्रतश्छक्त्योर्जुवितं गण्यते पृथक् ॥ ४६ ॥
 शक्त्याधिष्ठये ज्ञुवितं येद्धर्षते तत्र वृद्धिकृत् ।
 न शक्तिः किन्तु तत्कार्यं युद्धकृष्यादिकं तथा ।
 सर्वथा शक्तिमात्रस्य न पृथग्गणना क्वचित् ।
 शक्तिकार्यं तु नैवास्ति द्वितीयं शङ्क्यते कथम् ॥ ४७ ॥
 न कृत्स्नब्रह्मवृत्तिः सा शक्तिः किन्त्वेकदेशभाङ् ।
 घटशक्तिर्यथा भूमौ स्निग्धमृधेव वर्तते ॥ ४८ ॥
 पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्ति स्वयं प्रभः ।
 षट्शक्येकदेशवृत्तित्वं मायाया वदति श्रुतिः ॥ ४९ ॥
 विष्टभ्याडमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ।
 षति कृष्णोर्जुनायाड जगतस्त्वेकदेशताम् ॥ ५० ॥
 सभूमिं सर्वतो वृत्वा अत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम् ।
 विकारावर्ति यात्रास्ति श्रुतिसूत्रकृतोर्वचः ॥ ५१ ॥
 निरंशोऽप्यंशमारोप्य कृत्स्नंऽशो वेति पृच्छतः ।
 तद्भाषयोत्तरं ब्रूते श्रुतिः श्रोतुर्लितैषिणी ॥ ५२ ॥
 सत्तत्त्वमाश्रिता शक्तिः कल्पयेत्सति विडियाः ।
 वर्णाभित्तिगताभित्तौ चित्रं नानाविधं यथा ॥ ५३ ॥
 आद्यो विकार आकाशः सोऽवकाशस्वभावान् ।

आकाशोऽस्तीति सत्तत्त्वमाकाशोऽप्यनुगच्छति ॥ ५४ ॥

ओकस्वभावं सत्तत्त्वमाकाशो द्विस्वभावकः ।

नावकाशः सति व्योम्नि स यैषोऽपि द्वयं स्थितम् ॥ ५५ ॥

यद्वा प्रतिध्वनिर्व्योम्नो गुणो नासौ सतीक्ष्यते ।

व्योम्नि द्वौ सद्द्वयनी तेन सदेकं द्विगुणं वियत् ॥ ५६ ॥

या शक्तिः कल्पयेद्व्योम सा सद्द्व्योम्नोरभिन्नताम् ।

आपाद्य धर्मधर्मित्वं व्यत्ययेनावकल्पयेत् ॥ ५७ ॥

सतो व्योमत्वमापन्नं व्योम्नः सत्तान्तु लौकिकाः ।

तार्किकाश्चावगच्छन्ति मायाया उचितं छि तत् ॥ ५८ ॥

यद्यथा वर्तते तस्य तथात्वं भाति मानतः ।

अन्यथात्वं भ्रमेणोति न्यायोऽयं सर्वलौकिकः ॥ ५९ ॥

येवं श्रुतिवियारात्प्राक्यद्यथा वस्तु भासते ।

वियारेण विपर्येति ततस्तच्छिन्त्यतां वियत् ॥ ६० ॥

भिन्ने वियत्सती शब्दभेदाद्बुद्धेश्च भेदतः ।

वाय्वादिष्वनुवृत्तं सन्न तु व्योमेति भेदधीः ॥ ६१ ॥

सद्भस्त्वधिकवृत्तित्वाद्धर्मि व्योम्नस्तु धर्मता ।

धिया सतः पृथक्कारे ब्रूहि व्योम किमात्मकम् ॥ ६२ ॥

अवकाशात्मकं तथ्येदसत्तदिति चिन्त्यताम् ।

भिन्नं सतोऽसस्य नेति वक्षि येद्व्याहतिस्तव ॥ ६३ ॥

भातीति येद्भातु नाम भूषणं माधिकस्य तत् ।

यदसद्भासमानन्तन्मिथ्या स्वप्नगजादिवत् ॥ ६४ ॥

जातिव्यक्तो देहिदेहौ गुणद्रव्ये यथा पृथक् ।

वियत्सतोस्तथैवास्तु पार्थक्यं कोऽत्र विस्मयः ॥ ६५ ॥

बुद्धोऽपि भेदो नो चित्ते निरुद्धि याति येतदा ।

अनैकाग्र्यात्संशयाद्वा रुढ्यभावोऽस्य ते वद ॥ ६६ ॥

अप्रमत्तो भव ध्यानादाद्यैऽन्यस्मिन्विवेचनम् ।

कुरु प्रमाणायुक्तिभ्यां ततो रुढतमो भवेत् ॥ ६७ ॥

ध्यानाभ्यानाद्युक्तितोऽपि रुढे भेद वियत्सतोः ।
 न कदाचिद्वियत्सत्यं सद्भस्तु छिद्रवन्न य ॥ ६८ ॥
 झस्य भाति सदा व्योम निस्तत्त्वोल्लेभपूर्वकम् ।
 सद्भस्त्वपि विभात्यस्य निश्छिद्रत्वपुरःसरम् ॥ ६९ ॥
 वासनायां विवृद्धायां वियत्सत्यत्ववादिनम् ।
 सन्मात्राभोधयुक्तं य दृष्ट्वा विस्मयते बुधः ॥ ७० ॥
 अवेमाकाशमिथ्यात्वे सत्सत्यत्वे य वासिते ।
 न्यायेनानेन वाय्वादेः सद्भस्तु प्रविविच्यताम् ॥ ७१ ॥
 सद्भस्तु-येकदेशस्था माया तत्रैकदेशगम् ।
 वियत्तत्रायेकदेशगतो वायु प्रकल्पितः ॥ ७२ ॥
 शोषस्पर्शौ गतिर्वेगो वायुधर्मा षमे मताः ।
 त्रयः स्वभावाः सन्मायाव्योम्नां ये तेऽपि वायुगाः ॥ ७३ ॥
 वायुरस्तीति सद्भावः सतो वायौ पृथक्कृते ।
 निस्तत्त्वरूपता मायास्वभावो व्योमगो ध्वनिः ॥ ७४ ॥
 सतोऽनुवृत्तिः सर्वत्र व्योम्नो नेति पुरोहितम् ।
 व्योमानुवृत्तिरधुना कथं नव्यालतं वयः ॥ ७५ ॥
 छिद्रानुवृत्तिर्नेतीति पूर्वोक्तिरधुना त्वियम् ।
 शब्दानुवृत्तिरेवोक्ता वयसो व्यालतिः कुतः ॥ ७६ ॥
 ननु सद्भस्तुपार्थक्यादसत्त्वं येत्तदा कथम् ।
 अव्यक्तमायावैषम्यादमायामयतापि नो ॥ ७७ ॥
 निस्तत्त्वरूपतैवात्र मायात्वस्य प्रयोजिका ।
 सा शक्तिकार्ययोस्तुल्या व्यक्ताव्यक्तत्वभेदिनोः ॥ ७८ ॥
 सद्भस्त्वविवेकस्य प्रस्तुतत्वात्सचिन्त्यताम् ।
 असतोऽवान्तरो भेद आस्तां तच्चिन्तयात्र किम् ॥ ७९ ॥
 सद्भस्तुब्रह्मशिष्टोऽशोवायुर्मिथ्या यथा वियत् ।
 वासयित्वा शिरे वायोर्मिथ्यात्वं मरुतं त्यजेत् ॥ ८० ॥
 चिन्तयेद्ब्रह्मिमायेवं मरुतो न्यूनवर्तिनम् ।
 ब्रह्माण्डावरणेष्वेषां न्यूनाधिकविचारणा ॥ ८१ ॥

वायोर्दशांशतोऽन्यूनोवह्निर्वायौ प्रकल्पितः ।
पुराणोक्तं तारतम्यं दशांशैर्भूतपञ्चके ॥ ८२ ॥
वह्निरुष्णप्रकाशात्मा पूर्वाङ्गतिरत्र य ।
अस्ति वह्निः सनिस्तत्त्वः शब्दवाऽस्पर्शवानपि ॥ ८३ ॥
सन्मयाव्योमवाख्यैर्युक्तस्याग्नेर्निजो गुणः ।
उपं तत्र सतः सर्वमन्यद्बुद्ध्या विविच्यताम् ॥ ८४ ॥
सतो विवेचिते वह्नौ मिथ्यात्वे सति वासिते ।
आपो दशांशतोऽन्यूनाः कल्पिता एति चिन्तयेत् ॥ ८५ ॥
सन्त्यापोऽमूः शून्यतत्त्वाः सशब्दस्पर्शसंयुताः ।
उपवत्योऽन्यधर्मानुवृत्त्या स्वीयो रसो गुणः ॥ ८६ ॥
सतो विवेचितास्वप्सु तन्मिथ्यात्वे य वासिते ।
भूमिर्दशांशतोऽन्यूना कल्पिताऽपि चिन्तयेत् ॥ ८७ ॥
अस्ति भूस्तत्त्वशून्यास्याः शब्दस्पर्शोऽस्वउपकौ ।
रसश्च परतो नैजो गन्धः सत्ता विविच्यताम् ॥ ८८ ॥
पृथक्कृतायां सत्तायां भूमिर्मिथ्यावशिष्यते ।
भूमिर्दशांशतोऽन्यूनं ब्रह्माण्डं भूमिमध्यगम् ॥ ८९ ॥
ब्रह्माण्डमध्ये तिष्ठन्ति भुवनानि यतुर्दृश ।
भुवनेषु वसन्त्येषु प्राणितैः यथायथम् ॥ ९० ॥
ब्रह्माण्डलोकेऽप्येषु सद्भूतानि पृथक्कृते ।
असन्तोऽप्येषु भ्रान्तु तद्भ्रानेऽपीड का क्षतिः ॥ ९१ ॥
भूतभौतिकमायानामसमत्वेऽत्यन्तवासिते ।
सद्भूतस्त्वद्वैतमित्येषा धीर्विपर्येति न क्वचित् ॥ ९२ ॥
सद्वैतात्पृथग्भूते द्वैते भूम्यादिऽपिणि ।
तत्तदर्थकिंवा लोके यथा दृष्टा तथैव सा ॥ ९३ ॥
सांप्र्यकारादबौद्धाद्यैर्जगद्भेदो यथा यथा ।
उत्प्रेक्ष्यतेऽनेकयुक्त्या भवत्येष तथा तथा ॥ ९४ ॥
अवज्ञातं सद्वैतं निःशकैरन्यवादिभिः ।

अेवं का क्षतिरस्माकं तद्वैतमवजानताम् ॥ ९५ ॥

द्वैतावज्ञा सुस्थिता येदद्वैता धीः स्थिरा भवेत् ।

स्थैर्ये तस्याः पुमानेष जुवन्मुक्त एतीर्यते ॥ ९६ ॥

अेषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुच्यति ।

स्थित्वास्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणामृच्छति ॥ ९७ ॥

सदद्वैतेऽनृतद्वैते यदन्योऽन्यैक्यवीक्षाणाम् ।

तस्यान्तकालस्तद्भेदभुद्धिरेव न येतरः ॥ ९८ ॥

यद्भ्रान्तकालः प्राणस्य वियोगोस्तु प्रसिद्धितः ।

तस्मिन्कालेऽपि न भ्रान्तोर्गतायाः पुनरागमः ॥ ९९ ॥

नीरोग उपविष्टो वा रुग्णो वा विलुङ्गन्भुवि ।

मूर्च्छितो वा त्यजेष्टेष प्राणान्भ्रान्तिर्न सर्वथा ॥ १०० ॥

दिने दिने स्वप्नसुप्तोरधीते विस्मृतेऽप्ययम् ।

परिधुर्नानधीतः स्यात्तत्त्वविधा न नश्यति ॥ १०१ ॥

प्रमाणोत्पादिता विधा प्रमाणां प्रबलं विना ।

न नश्यति न वेदान्तात्प्रबलं मानमीक्षते ॥ १०२ ॥

तस्माद्भेदान्तसंसिद्धं सदद्वैतं न बाध्यते ।

अन्तकालेऽप्यतो भूतविवेकान्निर्वृतिः स्थिता ॥ १०३ ॥

एति भूतविवेकनाम द्वितीयः परिच्छेदः ॥ २ ॥

३. पञ्चकोषविवेकोनाम - तृतीयः परिच्छेदः ।

गुडाडितं ब्रह्म यत्तत्पञ्चकोष विवेकतः ।

ओद्भुद् शक्यं ततः कोषपञ्चकं प्रविविच्यते ॥ १ ॥

देहादभ्यन्तरः प्राणः प्राणादभ्यन्तरं मनः ।

ततः कर्ता ततो भोक्ता गुडा सेयं परम्परा ॥ २ ॥

पितृभुक्तात्रजाद्वीर्याज्जातोऽन्नेनैव वर्धते ।

देहः सोऽन्नमयो नात्मा प्राक्योर्ध्वं तदभावतः ॥ ३ ॥

पूर्वजन्मन्यसत्त्वे तज्जन्म सम्पादयेत्कथम् ।

ભાવિજન્મન્યસત્કર્મ ન ભુગ્જીતેહ સંચિતમ્ ॥ ૪ ॥

પૂર્ણો દેહે બલં ચચ્છન્નક્ષાણાં યઃ પ્રવર્તકઃ ।

વાયુઃ પ્રાણમયો નાસાવાત્મા ચૈતન્યવર્જનાત્ ॥ ૫ ॥

અહન્તાં મમતાં દેહે ગૃહાદૌ ચ કરોતિ યઃ ।

કામાદ્યવસ્થયા ભ્રાન્તો નાસાવાત્મા મનોમયઃ ॥ ૬ ॥

લીના સુમૌ વપુર્બોધે વ્યાપ્સુયાદાનખાગ્રગા ।

ચિચ્છાયોપેતધીર્નાત્મા વિજ્ઞાનમયશબ્દભાક્ ॥ ૭ ॥

કર્તૃત્વકરણત્વાભ્યાં વિક્ષિયેતાન્તરિન્દ્રિયમ્ ।

વિજ્ઞાનમનસી અન્તર્બહિશ્ચૈતે પરસ્પરમ્ ॥ ૮ ॥

કાચિદન્તર્મુખા વૃત્તિરાનન્દપ્રતિભિમ્બભાક્ ।

પુણ્યભોગે ભોગશાન્તૌ નિદ્રાહુપેણ લીયતે ॥ ૯ ॥

કાદાચિત્કત્વતો નાત્મા સ્યાદાનન્દમયોઽધ્યયમ્ ।

ભિમ્બભૂતો ય આનન્દ આત્માસૌ સર્વદા સ્થિતેઃ ॥ ૧૦ ॥

નનુ દેહમુપક્રમ્ય નિદ્રાનન્દાન્તવસ્તુષુ ।

માભૂદાત્મત્વમન્યસ્તુ ન કશ્ચિદનુભૂયતે ॥ ૧૧ ॥

બાઢે નિદ્રાદયઃ સર્વેઽનુભૂયન્તે ન ચેતરઃ ।

તથાપ્યેતેઽનુભૂયન્તે યેન તં કો નિવારયેત્ ॥ ૧૨ ॥

સ્વયમેવાનુભૂતિત્વાત્વિદ્યેતે નાનુભાવ્યતા ।

જ્ઞાતૃજ્ઞાનાન્તરાભાવાદ્જ્ઞેયો ન ત્વસત્તથા ॥ ૧૩ ॥

માધુર્યાદિસ્વભાવાનામન્યત્ર સ્વગુણાર્પિણામ્ ।

સ્વસ્મિન્સતદર્પણાપેક્ષા નો ન ચાસ્તાન્યદર્પકમ્ ॥ ૧૪ ॥

અર્પકાન્તરાહિત્યેપ્યસ્ત્યેષાં તત્સ્વભાવતા ।

માભૂત્તથાનુભાવ્યત્વં બોધાત્મા તુ ન લીયતે ॥ ૧૫ ॥

સ્વયંજ્યોતિર્ભવત્યેષ પુરોઽસ્માત્માસતેઽભિલાત્ ।

તમેવ ભાન્તમન્વેતિ તદ્ભાસા ભાસતે જગત્ ॥ ૧૬ ॥

યેનેદં જાનતે સર્વં તં કેનાન્યેન જાનતામ્ ।

વિજ્ઞાતારં કેન વિદ્યાચ્છક્તં વેદ્યે તુ સાધનમ્ ॥ ૧૭ ॥

स वेत्ति वेद्यं तत्सर्वं नान्यस्तस्यास्ति वेदिता ।
विदिताविदिताभ्यां तत्पृथक्बोधस्वरूपकम् ॥ १८ ॥
बोधेऽध्यनुभवो यस्य न कथंयन जायते ।
तं कथं बोधयेच्छास्त्रं लोष्टं नरसमाकृतिम् ॥ १९ ॥
जिह्वा मेऽस्ति न वेत्युक्तिर्लज्जयै केवलं यथा ।
न बुध्यते मया बोधो बोद्धव्यं एति तादृशी ॥ २० ॥
यस्मिन् यस्मिन्नस्ति लोके बोधस्तत्तदुपेक्षाणे ।
यद्बोधमात्रं तद्ब्रह्ममेत्येवं धीर्ब्रह्मनिश्चयः ॥ २१ ॥
पञ्चदोषपरित्यागे साक्षिबोधोधावशेषतः ।
स्वस्वरूपं स एव स्याच्छून्यत्वं तस्य दृष्टम् ॥ २२ ॥
अस्ति तावत्स्वयं नाम विवादाविषयत्वतः ।
स्वस्मिन्नपि विवाद्देशेऽत्रतिवाधत्र को भवेत् ॥ २३ ॥
स्वास्त्यन्तु न कस्मैचिद्बोध्यते विभ्रमं विना ।
अतमेव श्रुतिर्बाधं ब्रूते यास्त्यवादिनः ॥ २४ ॥
असद्ब्रह्मेति चेद्वेद स्वयमेव भवेदसन् ।
अतोऽस्य माब्रूहेद्यत्वं स्वस्त्यन्त्वभ्युपेयताम् ॥ २५ ॥
कीदृक्तर्हीति येत्पृच्छेदीदृक्ता नास्ति तत्र हि ।
यदनीदृगतादृक्य तत्स्वरूपं विनिश्चिनु ॥ २६ ॥
अक्षाणां विषयस्त्वीदृक्परोक्षस्तादृगुच्यते ।
विषयो नाक्षविषयः स्वत्त्वान्नास्थपरोक्षता ॥ २७ ॥
अवेद्योऽप्यपरोक्षोऽतः स्वप्रकाशो भवत्ययम् ।
सत्यं ज्ञानमनन्तं येत्यस्तीह ब्रह्मलक्षणम् ॥ २८ ॥
सत्यत्वं बाधराहित्यं जगद्बाधैकसाक्षिणः ।
बाधः किंसाक्षिको ब्रूहि न त्वसाक्षिकं एष्यते ॥ २९ ॥
अपनीतेषु मूर्तेषु ह्यमूर्तं शिष्यते वियत् ।
शक्येषु बाधितेष्वन्ते शिष्यते यत्तदेव तत् ॥ ३० ॥
सर्वबाधे न किञ्चिच्छेद्यं किञ्चित् तदेव तत् ।
भाषा एवात्र मिथन्ते निर्बाधं तावदस्ति हि ॥ ३१ ॥

अत एव श्रुतिर्बाध्यं बाधित्वा शेषयत्यदः ।
 स अेष नेति नेत्यात्मेत्यतद्व्यावृत्तिरूपतः ॥ ३२ ॥
 षट् रूपं तु यथाव तन्त्यक्तुं शक्यतेऽप्यिलम् ।
 अशक्यो ह्यनिर्दं रूपः स आत्मा बाधवर्जितः ॥ ३३ ॥
 सिद्धं ब्रह्मणि सत्यत्वं ज्ञानत्वं तु पुरोदितम् ।
 स्वयमेवानुभूतित्वाद्दित्याद्दिवयनैः स्फुटम् ॥ ३४ ॥
 न व्यापित्वाद्देशतोऽन्तो नित्यत्वान्नापि कालतः ।
 न वस्तुतोऽपि सर्वात्म्यादानन्त्यं ब्रह्मणि त्रिधा ॥ ३५ ॥
 देशकालान्यवस्तूनां कल्पितत्वाच्च मायया ।
 न देषाद्दिकृतोऽन्तोऽस्ति ब्रह्मानन्त्यं स्फुटन्ततः ॥ ३६ ॥
 सत्यं ज्ञानमनन्तं यद्ब्रह्म तद्भस्तु तस्य तत् ।
 ईश्वरत्वन्तु श्रुत्वमुपाधिद्वयकल्पितम् ॥ ३७ ॥
 शक्तिरस्त्यैश्वरी कायित्सर्ववस्तुनियामिका ।
 आनन्दमयमारब्ध गूढा सर्वेषु वस्तुषु ॥ ३८ ॥
 वस्तुधर्मा नियम्येरं शक्त्या नैव यदा तदा ।
 अन्योन्यधर्मसांकर्याद्विप्लवेत जगत्प्रभु ॥ ३९ ॥
 शिखायावेशतः शक्तिश्चेतनेव विभाति सा ।
 तच्छक्युपाधिसंयोगाद्ब्रह्मैवेश्वरतां प्रजेत् ॥ ४० ॥
 कोषोपाधिविवक्षायां याति ब्रह्मैव श्रुवताम् ।
 पिता पितामहश्चैकः पुत्रपौत्रौ यथा प्रति ॥ ४१ ॥
 पुत्राद्देशविवक्षायां न पिता न पितामहः ।
 तद्भ्रेशो नापि श्रुवः शक्तिः कोषाविवक्षणे ॥ ४२ ॥
 य एव ब्रह्म वेदैष ब्रह्मैव भवति स्वयम् ।
 ब्रह्मणो नास्ति जन्मातः पुनरेष न जायते ॥ ४३ ॥
 एति पञ्चकोषोविवेकोनाम तृतीयः परिच्छेदः ॥ ३ ॥

४. द्वैतविवेको नाम - यतुर्थः परिच्छेदः ।

ईश्वरेणापि ज्ञेन सृष्टं द्वैतं प्रपञ्च्यते ।
 विवेके सति ज्ञेन उच्यते अन्धः स्फुटीभवत् ॥ १ ॥
 मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु मलेश्वरम् ।
 स मायी सृजतीत्याहुः श्वेताश्वतर शाभिः ॥ २ ॥
 आत्मा वा ईदमत्रेऽभूत्स ऐक्षत सृजा इति ।
 सङ्कल्पेनासृजत्वोकाःस अेतानिति बह्व्याः ॥ ३ ॥
 भंवाय्वग्निजलव्योषधयन्नदेहाः कमादमी ।
 सम्भूता ब्रह्मणस्तस्मादेतस्मादात्मनोऽपिलाः ॥ ४ ॥
 बहु स्यामलमेवातः प्रजायेयेति कामतः ।
 तपस्तप्त्वाऽसृजत्सर्वं जगदित्याह तैत्तिरिः ॥ ५ ॥
 ईदमत्रे सदेवासीद्भुत्वाय तदैक्षत ।
 तेजोऽवन्नाऽऽजानीनि ससर्जेति य सामगाः ॥ ६ ॥
 विस्कुविद्गा यथा वह्नेर्जायन्तेऽक्षरतस्तथा ।
 विविधाश्चिज्जडा भावा इत्याथर्वणिकी श्रुतिः ॥ ७ ॥
 जगदव्याकृतं पूर्वमासीद्द्व्याडियतेऽधुना ।
 दृश्याभ्यां नामरुपाभ्यां विराडादिषु ते स्फुटाः ।
 विराणानुर्नरो गावः भराश्चाजवयस्तथा ।
 पिपीलिकावधिद्वन्द्वमिति वाजसनेयिनः ॥ ८ ॥
 कृत्वा रुपान्तरं जैवं देहे प्राविशदीश्वरः ।
 इति ताः श्रुतयः प्राहु ज्ञेवत्वं प्राणधारणात् ॥ ९ ॥
 चैतन्यं यदधिष्ठानं विद्गदेहश्च यः पुनः ।
 चिच्छाया विद्गदेहस्था तत्संघोज्ञेव उच्यते ॥ १० ॥
 मालेश्वरी तु या माया तस्या निर्माणाशक्तिवत् ।
 विद्यते मोहशक्तिश्च तं ज्ञेवं मोहयत्यसौ ॥ ११ ॥
 मोहादनीशतां प्राप्य मग्नो वपुषि शोचति ।
 ईशसृष्टमिदं द्वैतं सर्वमुक्तं समासतः ॥ १२ ॥
 समात्रब्राह्मणे द्वैतं ज्ञेवसृष्टं प्रपञ्चितम् ।

अत्रानि समझानेन कर्मज्ञानयत्पिता ॥ १३ ॥

मर्त्यानामेकं देवान्ने द्वे पश्चान्नं यतुर्थकम् ।

अन्नत्रितयमात्मार्थमन्नानां विनियोजनम् ॥ १४ ॥

ग्रीष्वादिदिकं दर्शपूर्णमासौ क्षीरं तथा मनः ।

वाक्प्राणश्चेति समत्वमन्नानामवगम्यताम् ॥ १५ ॥

ईशेन यद्यथेतानि निर्मितानि स्वरूपतः ।

तथापि ज्ञानकर्माभ्यां श्रुवो कार्षीत्तदन्नताम् ॥ १६ ॥

ईशकार्यं श्रुवभोग्यं जगद्वाभ्यां समन्वितम् ।

पितृजन्या भर्तृभोग्या यथा योषित्तथेष्यताम् ॥ १७ ॥

मायावृत्त्यात्मको ङीशसंकल्पः साधनं जनौ ।

मनो वृत्त्यात्मको श्रुवो संकल्पो भोगसाधनम् ॥ १८ ॥

ईशनिर्मितमण्यादौ वस्तुन्येकविधे स्थिते ।

भोक्तृधीवृत्तिनात्वात्तद्भोगो बहुष्येथ्यते ॥ १९ ॥

दृष्यत्येको भणिं लब्ध्वा कुदृध्यत्यन्यो ह्यलाभतः ।

पश्यत्येव विरक्तोऽत्र न दृष्यति न दुष्यति ॥ २० ॥

प्रियोऽप्रिय उपेक्ष्यश्चेत्याकारा भणिगास्त्रयः ।

सृष्टा श्रुवैरीशसृष्टे रूपां साधारणं त्रिषु ॥ २१ ॥

भार्या स्नुषा ननान्दा य याता मातेत्यनेकधा ।

प्रतियोगिधिया योषिद्भिद्यते न स्वरूपतः ॥ २२ ॥

ननु ज्ञानानि बिधन्तामाकारस्तु न बिद्यते ।

योषिद्रपुष्यतिशयो न दृष्टो श्रुवनिर्मितः ॥ २३ ॥

मैवं मांसमयी योषित्काश्चिदन्या मनोमयी ।

मांसमय्या अभेदेऽपि बिद्यतेऽत्र मनोमयी ॥ २४ ॥

भ्रान्तिस्वप्नमनोराज्यस्मृतिष्वस्तु मनोमयम् ।

जाग्रन्मानेन मेयस्य न मनोमयतेति येत् ॥ २५ ॥

आधं माने तु मेयेन योगात्स्याद्विषयाकृतिः ।

भाष्यवार्तिककाराभ्यामयमर्थ उदाहृतः ॥ २६ ॥

मूषासिक्तं यथा ताम्रं तन्निभं जायते तथा ।
 रुपादीन् व्याप्नुवञ्चितं तन्निभं दृश्यते ध्रुवम् ॥ २७ ॥
 व्यञ्जको वा यथा लोको व्यङ्ग्यस्याकारतामियात् ।
 सर्वार्थव्यञ्जकत्वाद्धीरर्थाकारा प्रदृश्यते ॥ २८ ॥
 मातुर्मानाभिनिष्पत्तिर्निष्पन्नं मेयमेति तत् ।
 मेयाभिसंगतं तस्य मेयाभत्वं प्रपद्यते ॥ २९ ॥
 सत्येवं विषयौ द्वौ स्तो घटौ मृण्मयधीमयौ ।
 मृण्मयो मानमेयः स्यात्साक्षिभाष्यस्तु धीमयः ॥ ३० ॥
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां धीमयो ज्ञवबन्धकृत् ।
 सत्यस्मिन्सुषुप्तौ स्त स्तस्मिन्नसति न द्वयम् ॥ ३१ ॥
 असत्यपि य आख्यार्थे स्वप्नादौ बध्यते नरः ।
 समाधिसुप्तिमूर्च्छासु सत्यप्यस्मिन्न बध्यते ॥ ३२ ॥
 दूरदेशं गते पुत्रे ज्ञवत्येवात्र तत्पिता ।
 विप्रलम्भकवाङ्मयेन मृतं मत्वा प्ररोदिति ॥ ३३ ॥
 मृतेऽपि तस्मिन्वार्तायामश्रुतायां न रोदिति ।
 अतः सर्वस्य ज्ञवस्य बन्धकृन्मानसं जगत् ॥ ३४ ॥
 विज्ञानवादो आख्यार्थवैयर्थ्यात्स्यादिति चेत् ।
 न लृधाकारमाधातुं आख्यस्यापेक्षितत्वतः ॥ ३५ ॥
 वैयर्थ्यमस्तु वा आख्यं न वारयितुमीश्वरे ।
 प्रयोजनमपेक्षन्ते न मानानिति हि स्थितिः ॥ ३६ ॥
 बन्धश्चेन्मानसं द्वैतं तन्निरोधेन शाम्यति ।
 अब्यासेद्योगमेवातो ब्रह्मज्ञानेन किं वद ॥ ३७ ॥
 तात्कालिक द्वैतशान्तावध्यागामीजनीक्षयः ।
 ब्रह्मज्ञानं विना न स्यादिति वेदान्तडिण्डिमः ॥ ३८ ॥
 अनिवृत्तेऽपीशसृष्टे द्वैते तस्य मृषात्मताम् ।
 बुद्ध्या ब्रह्माद्भयं बोद्धुं शक्यं वस्तुचैक्यवादिना ॥ ३९ ॥
 प्रलये तन्निवृत्तौ तु गुरुशास्त्राधभावतः ।
 विरोधिद्वैताभावेऽपि न शक्यं बोद्धुमद्भयम् ॥ ४० ॥

અબાધકં સાધકં ચ દ્વૈતમીશ્વરનિર્મિતમ્ ।
 અપનેતુમશક્યં ચેત્યાસ્તાં તદ્વિષ્યતે કુતઃ ॥ ૪૧ ॥
 જીવદ્વૈતં તુ શાસ્ત્રીયમશાસ્ત્રીયમિતિ દ્વિધા ।
 ઉપાદદીતા શાસ્ત્રીયમાતત્ત્વસ્યાવબોધનાત્ ॥ ૪૨ ॥
 આત્મબ્રહ્મવિચારાખ્યં શાસ્ત્રીયં માનસં જગત્ ।
 બુદ્ધે તત્ત્વે તચ્ચ હેયમિતિ શ્રુત્યનુશાસનમ્ ॥ ૪૩ ॥
 શાસ્ત્રાણ્યધીત્ય મેધાવી અભ્યસ્ય ચ પુનઃ પુનઃ ।
 પરમં બ્રહ્મ વિજ્ઞાય ઉલ્કાવત્તાન્યથોત્સૃજેત્ ॥ ૪૪ ॥
 ગ્રન્થમભ્યસ્ય મેધાવી જ્ઞાનવિજ્ઞાનતત્પરઃ ।
 પલાલમિવ ધાન્યાર્થી ત્યજેદ્ગ્રન્થમશેષતઃ ॥ ૪૫ ॥
 તમેવ ધીરો વિજ્ઞાય પ્રજ્ઞાં કુર્વીત બ્રાહ્મણઃ ।
 નાનુધ્યાયાદ્બહુઽછબ્દાન્વાચો વિગ્લાપનં હિ તત્ ॥ ૪૬ ॥
 તમેવૈકં વિજાનીત હ્યન્યા વાચો વિમુગ્ધથ ।
 ચચ્ચેદ્બ્રાહ્મનસી પ્રાજ્ઞા ઇત્યાધાઃ શ્રુતયઃ સ્ફુટાઃ ॥ ૪૭ ॥
 અશાસ્ત્રીયમપિ દ્વૈતં તીવ્રં મન્દમિતિ દ્વિધા ।
 કામક્રોધાદિકં તીવ્રં મનોરાજ્યં તથેતરત્ ॥ ૪૮ ॥
 ઉભયં તત્ત્વબોધાત્પ્રાડુનિવાર્યં બોધસિદ્ધયે ।
 સમઃ સમાહિતત્વં ચ સાધનેષુ શ્રુતં યતઃ ॥ ૪૯ ॥
 બોધાદૂર્ધ્વં ચ તદ્ધ્યેયં જીવન્મુક્તિપ્રસિદ્ધયે ।
 કામાદિકલેશબન્ધેન યુક્તસ્ય ન હિ મુક્તતા ॥ ૫૦ ॥
 જીવન્મુક્તિરિયં મા ભુજ્જન્માભાવે ત્વહં કૃતી ।
 તર્હિ જન્માપિ તેડસ્ત્યેવ સ્વર્ગમાત્રાત્કૃતી ભવાન્ ॥ ૫૧ ॥
 ક્ષયાતિશયદોષેણ સ્વર્ગો હેયો યદા તદા ।
 સ્વયં દોષતમાત્માયં કામાદિઃ કિં ન હીયતે ॥ ૫૨ ॥
 તત્ત્વં બુદ્ધ્યાપિ કામાદીન્નિઃશેષં ન જહાસિ ચેત્ ।
 યથેષ્ટાચરણં તે સ્યાત્કર્મશાસ્ત્રાતિલ્કુલઃ ॥ ૫૩ ॥
 બુદ્ધ્યાદ્વૈતસતત્ત્વસ્ય યથેષ્ટાચરણં યદિ ।

शुनां तत्त्वदृशां चैव कोभेदोऽशुचिभक्षाणो ॥ ५४ ॥

भोधात् पुरा मनोदोषमात्रास्त्रिवष्टोऽस्यथाधुना ।
अशेषलोकनिन्दा येत्यखो ते भोधवैभवम् ॥ ५५ ॥

विद्वराडादितुल्यत्वं मा काङ्क्षीस्तत्त्वविद् भवान् ।
सर्वधीदोषसंत्यागाल्लोकेः पूज्यस्व देववत् ॥ ५६ ॥

काम्याद्विदोषदृष्ट्याधाः कामादित्यागडेतवः ।
प्रसिद्धा मोक्षशास्त्रेषु तानन्विष्य सुभी भव ॥ ५७ ॥

त्यज्यतामेष कामादिर्मनोराज्ये तु का क्षतिः ।
अशेषदोषबीजत्वात् क्षतिर्भगवतेरिता ॥ ५८ ॥

ध्यायते विषयान्धुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।
सङ्गात्संजायते कामः कामात्कोधोऽभिजायते ।
कोधाद्भवति सम्मोहः सम्मोहात्स्मृतिविलभः ।
स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्राणशयति ॥ ५९ ॥

शक्यं जेतुं मनोराज्यं निर्विकल्पसमाधितः ।
सुसम्पादः क्मात्सोऽपि सविकल्पसमाधिना ॥ ६० ॥

बुद्धतत्त्वेन धीदोषशून्येनैकान्तवासिना ।
दीर्घं प्राणवमुच्यार्थं मनोराज्यं विजुयते ॥ ६१ ॥

जिते तस्मिन् वृत्तिशून्यं मनस्तिष्ठति मूकवत् ।
अेतत्पदं वशिष्ठेन रामाय बहुधेरितम् ॥ ६२ ॥

दृश्यं नास्तीति बोधेन मनसो दृश्यमार्जनम् ।
सम्पन्नं येत्तदोत्पन्ना परा निर्वाणनिवृत्तिः ।
विचारितमलं शास्त्रं चिरमुद्ग्राहितं मिथः ।
सन्त्यक्तवासनाभौनादृते न्यस्त्युत्तमं पदम् ॥ ६३ ॥

विक्षिप्यते कदाचिद्धीः कर्मणा भोगदायिना ।
पुनः समाहिता सा स्यात्तद्वैवाभ्यासपाटवात् ॥ ६४ ॥

विक्षेपो यस्य नास्त्यस्य ब्रह्मवित्त्वं न मन्यते ।
ब्रह्मवैवायमिति प्राडुर्मुनयः पारदर्शिनः ॥ ६५ ॥

दर्शनादर्शने छित्वा स्वयं डेवलरूपतः ।

यस्तिष्ठति स तु ब्रह्म-ब्रह्म न ब्रह्मवित्स्वयम् ॥ ६६ ॥

शुवन्मुक्तेः परा काष्ठा शुवद्वैतविवर्जनात् ।

लभ्यतेऽसावतोऽन्नेदमीशद्वैताद्विवेचितम् ॥ ६७ ॥

एति द्वैतविवेकनाम यतुर्थः परिच्छेदः ॥ ४ ॥

प. मडावाड्यविवेकोनाम - पञ्चमः परिच्छेदः ।

येनेक्षते शृणोतीदं जिघ्रति व्याकरोति च ।

स्वादस्वादू विजानाति तत्प्रज्ञानमुदीरितम् ॥ १ ॥

यतुर्मुभेन्द्रदेवेषु मनुष्याश्चगवादिषु ।

यैतन्यमेकं ब्रह्मातः प्रज्ञानं ब्रह्ममय्यपि ॥ २ ॥

परिपूर्णाः परात्मास्मिन्देहे विद्याधिकादिभिः ।

बुद्धेः साक्षितया स्थित्वा स्फुरन्नलमितीर्यते ॥ ३ ॥

स्वतः पूर्णाः परात्मात्र ब्रह्मशब्देन वर्णितः ।

अस्मीत्यैक्यपरामर्शस्तेन ब्रह्म भवाम्यहम् ॥ ४ ॥

ऐक्यमेवाद्वितीयं सन्नामरूपविवर्जितम् ।

सृष्टेः पुराधुनाप्यस्य तादृक्त्वं तद्वितीर्यते ॥ ५ ॥

श्रोतुर्देहेन्द्रियातीतं वस्त्वत्र त्वं पदेरितम् ।

ऐक्यता गृह्यतेऽसीति तदैक्यमनुभूयताम् ॥ ६ ॥

स्वप्रकाशापरोक्षत्वमयमित्युक्तितो मतम् ।

अलङ्कारादिदेहान्तात्प्रत्यगात्मेति गीयते ॥ ७ ॥

दृश्यमानस्य सर्वस्य जगतस्तत्त्वमीर्यते ।

ब्रह्मशब्देन तद्ब्रह्म स्वप्रकाशात्मरूपकम् ॥ ८ ॥

एति मडावाड्यविवेकोनाम पञ्चमः परिच्छेदः ॥ ५ ॥

६. चित्रदीपोनाम - षष्ठः परिच्छेदः ।

यथा चित्रपटे दृष्टमवस्थानां यतुष्टयम् ।

परमात्मनि विज्ञेयं तथावस्थायतुष्टयम् ॥ १ ॥

यथा धौतो घट्टितश्च लाञ्छितो रञ्जितः पटः ।
 शिदन्तर्यामि सूत्राणि विराट् यात्मा तथैर्यते ॥ २ ॥
 स्वतः शुभ्रोऽत्र धौतः स्याद्घट्टितोऽत्रविलेपनात् ।
 मस्याकारैर्लाञ्छितः स्याद्रञ्जितो वर्णपूरणात् ॥ ३ ॥
 स्वतश्शिदन्तर्यामी तु मायावी सूक्ष्मसृष्टितः ।
 सूत्रात्मा स्थूलसृष्ट्यैष विराडित्युच्यते परः ॥ ४ ॥
 ब्रह्माद्याःस्तम्भपर्यन्ताः प्राणिनोऽत्र जडा अपि ।
 उत्तमाधमभावेन वर्तन्ते पटत्रिवत् ॥ ५ ॥
 चित्रार्पितमनुष्याणां वस्त्राभासाः पृथक्पृथक् ।
 चित्राघारेण वस्त्रेण सदृशा एव कल्पिताः ॥ ६ ॥
 पृथक्पृथक्श्रियदाभासाश्चैतन्याध्यस्तदेडिनाम् ।
 कल्पान्ते ज्वनानामनो बहुधा संसरन्त्यमी ॥ ७ ॥
 वस्त्राभासस्थितान्वर्णान्यद्द्रव्याधारवस्त्रगान् ।
 वदन्त्यज्ञास्तथा ज्वसंसारे चिद्रतं विदुः ॥ ८ ॥
 चित्रस्थ पर्वतादीनां वस्त्राभासो न लिप्यते ।
 सृष्टिस्थमृत्तिकादीनां शिदाभासास्तथा न छि ॥ ९ ॥
 संसारः परमार्थोऽयं संलग्नः स्वात्मवस्तुनि ।
 इति भ्रान्तिरविद्या स्याद्विद्यैषा निवर्तते ॥ १० ॥
 आत्माभासस्य ज्वस्थ संसारो नात्मवस्तुनः ।
 इति बोधो भवेद्विद्या लभ्यतेऽसौ विचारणात् ॥ ११ ॥
 सदा विचारयेत्तस्माज्जगत्ज्वपरत्मानः ।
 ज्वभावजगद्भावबाधे स्वात्मैव शिष्यते ॥ १२ ॥
 नाप्रतीतिस्तयोर्बाधः किन्तु मिथ्यात्वनिश्चयः ।
 नो येत्सुषुप्तिमूर्च्छादौ मुख्येता यत्नतो जनः ॥ १३ ॥
 परमात्मावशेषोऽपि तत्सत्यत्वविनिश्चयः ।
 न जगद्विस्मृतिर्नो येज्ज्ववन्मुक्तिर्न सम्भवत् ॥ १४ ॥
 परोक्षा यापरोक्षेति विद्या द्वेषा विचारजा ।
 तत्रापरोक्ष विद्यामौ विचारोऽयं समाप्यते ॥ १५ ॥

અસ્તિ બ્રહ્મેતિ ચેદ્દેદ પરોક્ષજ્ઞાનમેવ તત્ ।
 અહં બ્રહ્મેતિ ચેદ્દેદ સાક્ષાત્કારઃ સ ઉચ્યતે ॥ ૧૬ ॥
 તત્સાક્ષાત્કારસિદ્ધ્યર્થમાત્મતત્ત્વં વિવિચ્યતે ।
 યેનાયં સર્વસંસારાત્સઘ એવ વિમુચ્યતે ॥ ૧૭ ॥
 કૂટસ્થો બ્રહ્મજીવેશાવિત્યેવ ચિચ્યતુર્વિધા ।
 ઘટાકાશમહાકાશૌ જલાકાશાભ્રમે યથા ॥ ૧૮ ॥
 ઘટાવચ્છિન્નપ્રમે નીરં યત્તત્ર પ્રતિબિમ્બિતઃ ।
 સાભ્રનક્ષત્ર-આકાશો જલાકાશ-ઉદીર્યતે ॥ ૧૯ ॥
 મહાકાશસ્ય મધ્યે યન્મેઘમણ્ડલમીક્ષ્યતે ।
 પ્રતિબિમ્બતયા તત્ર મેઘાકાશો જલે સ્થિતઃ ॥ ૨૦ ॥
 મેઘાંશરૂપમુદકં તુષારાકારસંસ્થિતમ્ ।
 તત્ર ખપ્રતિબિમ્બોડયં નીરત્વાદનુભીયતે ॥ ૨૧ ॥
 અધિષ્ઠાનતયા દેહદ્વયાવચ્છિન્નચેતનઃ ।
 કૂટવન્નિર્વિકારેણ સ્થિતઃ કૂટસ્થ-ઉચ્યતે ॥ ૨૨ ॥
 કૂટસ્થે કલ્પિતા બુદ્ધિસ્તત્ર ચિત્ પ્રતિબિમ્બકઃ ।
 પ્રાણાનાં ધારણાજીવઃ સંસારેણ સ યુજ્યતે ॥ ૨૩ ॥
 જલવ્યોમ્ના ઘટાકાશોયથા સર્વસ્તિરોહિતઃ ।
 તથા જીવેન કૂટસ્થઃ સોડન્યોડન્યાધ્યાસ ઉચ્યતે ॥ ૨૪ ॥
 અયં જીવો ન કૂટસ્થં વિવિનક્તિ કદાચન ।
 અનાદિરવિવેકોડયં મૂલાવિદ્યેતિ ગમ્યતામ્ ॥ ૨૫ ॥
 વિક્ષેપાવૃત્તિરૂપાભ્યાં દ્વિધાવિધા પ્રકલ્પિતા ।
 ન ભાતિ નાસ્તિ કૂટસ્થ ઇત્યાપાદનમાવૃત્તિઃ ॥ ૨૬ ॥
 અજ્ઞાની વિદુષા પૃષ્ઠઃ કૂટસ્થં ન પ્રબુધ્યતે ।
 ન ભાતિ નાસ્તિ કૂટસ્થ ઇતિ બુદ્ધ્યા વદત્યપિ ॥ ૨૭ ॥
 સ્વપ્રકાશે કુતોડવિધા તાં વિના કથમાવૃત્તિઃ ।
 ઇત્યાદિતર્કજાલાનિ સ્વાનુભૂતિર્ઋસત્યસૌ ॥ ૨૮ ॥
 સ્વાનુભૂતાવવિશ્વાસે તર્કસ્થાપ્યનવસ્થિતે ।

कथं वा तार्किकमन्यस्तत्त्वनिश्चयमाप्नुयात् ॥ २९ ॥

भुङ्क्ष्यारोहाय तर्कश्चेदपेक्षेत तथा सति ।

स्वानुभूतियनुसारेण तर्क्यतां मा कुतर्क्यताम् ॥ ३० ॥

स्वानुभूतिरविधायामावृतौ य प्रदर्शिता ।

अतः कूटस्थचैतन्यमविरोधीति तर्क्यताम् ॥ ३१ ॥

तस्येद्विरोधि केनमेयमावृतिर्ननुभूयताम् ।

विवेकस्तु विरोधीस्यात्तत्त्वज्ञानिनि दृश्यताम् ॥ ३२ ॥

अविधावृतकूटस्थे देहद्वययुता चितिः ।

शुक्तौ रूष्यवदध्यस्ता विक्षेपाध्यास एव हि ॥ ३३ ॥

एदमंशस्य सत्यत्वं शुक्तिगं रूष्यं षक्ष्यते ।

स्वयन्त्वं वस्तुता यैवं विक्षेपे वीक्ष्यतेऽन्यगाम् ॥ ३४ ॥

नीलपृष्ठत्रिकोणत्वं यथा शुक्तौ तिरोहितम् ।

असङ्गानन्तताद्यैवं कूटस्थेऽपि तिरोहितम् ॥ ३५ ॥

आरोपितस्य दृष्टान्ते रूष्यं नाम यथा तथा ।

कूटस्थाध्यस्तविक्षेपनामाडमिति निश्चयः ॥ ३६ ॥

एदमंशं स्वतः पश्यन् रूष्यमित्यभिमन्यते ।

तथा स्वं य स्वतः पश्यन्नडमित्यभिमन्यते ॥ ३७ ॥

एदंत्वरूष्यते भिन्ने स्वत्वाडन्ते तथेक्ष्यताम् ।

सामान्यं य विशेषश्चेत्युभयत्रापि गम्यते ॥ ३८ ॥

देवदत्तः स्वयं गच्छेत्त्वं वीक्षस्व स्वयं तथा ।

अडं स्वयं न शक्नोमीत्येवं लौकिके प्रयुज्यते ॥ ३९ ॥

एदं रूष्यमिदं वस्त्रमिति यद्दृष्टिदं तथा ।

असौ त्वमडमित्येषु स्वयमित्यभिमन्यते ॥ ४० ॥

अडन्त्वाद्भिद्यतां स्वत्वं कूटस्थे तेन किं तव ।

स्वयं शब्दार्थं एवैष कूटस्थ एति मे भवेत् ॥ ४१ ॥

अन्यत्ववारकं स्वत्वमिति येदन्यवारणम् ।

कूटस्थस्यात्मतां वक्तुंरिष्टमेव हि तद्भवेत् ॥ ४२ ॥

स्वयमात्मेति पर्यायस्तेन लोके तयोः सः ।
 प्रयोगो नास्त्यतः स्वत्वमात्मत्वं थान्यवारकम् ॥ ४३ ॥
 घटः स्वयं न जानातीत्येवं स्वत्वं घटादिषु ।
 अयेतनेषु दृष्टं येदृश्यतामात्मसात्त्वतः ॥ ४४ ॥
 येतनायेतनभिदा कूटस्थात्मकृता न छि ।
 किन्तु बुद्धिकृताभासकृतैवेत्यवगम्यताम् ॥ ४५ ॥
 यथा येतन आभासः कूटस्थे भ्रान्तिकल्पितः ।
 अयेतनो घटादिश्च तथा तत्रैव कल्पितः ॥ ४६ ॥
 तत्त्वेदन्तेऽपि स्वत्वमिव त्वमलमादिषु ।
 सर्वत्रानुगते तेन तयोरप्यात्मतेति येत् ॥ ४७ ॥
 ते आत्मत्वेऽप्यनुगते तत्त्वेदन्ते ततस्तयोः ।
 आत्मत्वं नैव सम्भाव्यं सम्यक्त्वादेर्यथा तथा ॥ ४८ ॥
 तत्त्वेदन्ते स्वतान्यत्वे त्वन्ताडन्ते परस्परम् ।
 प्रतिद्वन्द्वतया लोके प्रसिद्धेनास्ति संशयः ॥ ४९ ॥
 अन्यतायाः प्रतिद्वन्द्वी स्वयं कूटस्थ षष्ठ्यताम् ।
 त्वंतायाः प्रतियोग्येषोऽलमित्यात्मनि कल्पितः ॥ ५० ॥
 अलंतास्वत्वयोर्भेदे उच्यतेदन्तयोरिव ।
 स्पष्टेऽपि मोलमापन्ना ऐकत्वं प्रतिपेदिरे ॥ ५१ ॥
 तादात्म्याध्यास एवात्र पूर्वोक्ताविधया कृतः ।
 अविद्यायां निवृत्तायां तत्कार्यं विनिवर्तते ॥ ५२ ॥
 अविद्यावृत्तितादात्म्ये विद्ययैव विनश्यतः ।
 विक्षेपस्य स्वरूपं तु प्रारब्धक्षयमीक्ष्यते ॥ ५३ ॥
 उपादाने विनष्टेऽपि क्षणं कार्यं प्रतीक्ष्यते ।
 एत्यालुस्तार्किकास्तद्गदस्माकं किं न सम्भवेत् ॥ ५४ ॥
 तन्तूनां दिनसंख्यानां तैस्तादृक्क्षणां ईरितः ।
 भ्रमस्यासंख्यकल्पस्य योग्यः क्षणं एतेष्यताम् ॥ ५५ ॥
 विना क्षोदक्षमं मानं तैर्वृथा परिकल्प्यते ।
 श्रुतियुक्त्यनुभूतिभ्यो वदतां किन्नु दुःशकम् ॥ ५६ ॥

आस्तां दृस्ताङ्कैः साकं विवादः प्रकृतं भ्रुवे ।
 स्वाडमोः सिद्धमेकत्वं कूटस्थपरिष्णामिनोः ॥ ५७ ॥
 भ्राम्यन्ते पण्डितंमन्याः सर्वे लौकिकतार्किकाः ।
 अनादृत्य श्रुतिं भौष्यर्त्विवलां युक्तिमाश्रिताः ॥ ५८ ॥
 पूर्वापरपरामर्शविकलास्तत्र केचन ।
 वाङ्मयाभासान्स्वस्वपक्षे योजयन्त्यप्यलज्जया ॥ ५९ ॥
 कूटस्थादिशरीरान्तसंघातस्यात्मतां जगुः ।
 लोकायताः पामराश्च प्रत्यक्षाभासमाश्रिताः ॥ ६० ॥
 श्रौतीकर्तुं स्वपक्षन्ते कोषमन्नमयं तथा ।
 विरोचनस्य सिद्धान्तं प्रमाणं प्रतिजज्ञिरे ॥ ६१ ॥
 श्रुवात्मनिर्गमे देहभरणस्यात्र दर्शनात् ।
 देहातिरिक्त एवात्मेत्याहुर्लौकायताः परे ॥ ६२ ॥
 प्रत्यक्षत्वेनाभिमतार्थं धीर्देहातिरेकिणाम् ।
 गमयेद्विन्द्रियात्मानं वस्मीत्यादिप्रयोगतः ॥ ६३ ॥
 वागादिनामिन्द्रियाणां कललः श्रुतिषु श्रुतः ।
 तेन यैतन्मतेषामात्मत्वं तत एव हि ॥ ६४ ॥
 डैरण्यगर्भाः प्राणात्मवादिनस्त्वेवभूयिरे ।
 यक्षुराद्यक्षलोपेऽपि प्राणसत्त्वे तु श्रुवति ॥ ६५ ॥
 प्राणो जागर्ति सुषुप्तेषु प्राणश्रैष्ठ्यादिकं श्रुतम् ।
 कोषः प्राणमयः सम्यग्विस्तरेण प्रपञ्चितः ॥ ६६ ॥
 मन आत्मा धृति मन्यन्त उपासनपरा जनाः ।
 प्राणस्याभोक्तृता स्पष्टा भोक्तृत्वं मनसस्ततः ॥ ६७ ॥
 मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः ।
 श्रुतो मनोमयः कोषस्तेनात्मेतीरितं मनः ॥ ६८ ॥
 विज्ञानमात्मेति पर आहुः क्षणिकवादिनः ।
 यतोविज्ञानमूलत्वं मनसो गम्यते स्फुटम् ॥ ६९ ॥
 अलं वृत्तिरिदं वृत्तिरित्यन्तःकरणं द्विधा ।

विज्ञानं स्यादङ्गवृत्तिरिदं वृत्तिर्मनो भवेत् ॥ ७० ॥

अङ्गप्रत्ययबीजत्वमिदं वृत्तेरिति स्फुटम् ।

अविदित्वा स्वमात्मानं बाह्यं वेद न तु क्वचित् ॥ ७१ ॥

क्षणे क्षणे जन्मनाशावङ्गवृत्तिर्मितौ यतः ।

विज्ञानं क्षणिकं तेन स्वप्रकाशं स्वतो मितेः ॥ ७२ ॥

विज्ञानमयकोशोऽयं श्रुव ष्ट्यागमा जगुः ।

सर्वसंसार अेतस्य जन्मनाशसुभादिकः ॥ ७३ ॥

विज्ञानं क्षणिकं नात्मा विद्युद्वन्ननिमेषवत् ।

अन्यस्थानुपलब्धत्वाच्छून्यं माध्यमिका जगुः ॥ ७४ ॥

असदेवेदमित्यादाविदमेव श्रुतं ततः ।

ज्ञानज्ञेयात्मकं सर्वं जगद्भ्रान्तिप्रकल्पितम् ॥ ७५ ॥

निरधिष्ठानविभ्रान्तेरभावादात्मनोऽस्तित्ता ।

शून्यस्यापि ससाक्षित्वादन्यथा नोक्तिरस्य ते ॥ ७६ ॥

अन्यो विज्ञानमयत आनन्दमय आन्तरः ।

अस्तीत्येवोपलब्धव्य ष्टि वैदिकदर्शनम् ॥ ७७ ॥

अणुर्महान्मध्यमो वेत्येवं तत्रापि वादिनः ।

बहुधा विवदन्ते हि श्रुतियुक्तिसमाश्रयात् ॥ ७८ ॥

अणुं वदन्त्यन्तरालाः सूक्ष्मनाडीप्रधारतः ।

रोमशः सदस्रभागेन तुल्यासु प्रथरत्ययम् ॥ ७९ ॥

अणोरण्णीयानेषोऽणुः सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं त्विति ॥

अणुत्वमाहुः श्रुतयः शतशोऽथ सदस्रशः ॥ ८० ॥

वालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य य ।

भागो श्रुवः स विज्ञेय ष्टि यादुपरा श्रुतिः ॥ ८१ ॥

द्विगम्बरा मध्यमत्वमाहुः पापादमस्तकम् ।

यैतन्यव्याप्तिसंद्देशे रानभाग्रश्रुतेरपि ॥ ८२ ॥

सूक्ष्मनाडी प्रधारस्तु सूक्ष्मैरवयवैर्भवेत् ।

स्थूलदेहस्य उस्ताभ्यां कञ्चुकप्रतिभोकवत् ॥ ८३ ॥

न्यूनाधिकशरीरेषु प्रवेशोऽपि गमागमैः ।
 आत्मांशानां भवेत्तेन मध्यमत्वं सुनिश्चितम् ॥ ८४ ॥
 संशस्य घटवन्नाशो भवत्येव तथा सति ।
 कृतनाशाकृताभ्यागमयोः को वारको भवेत् ॥ ८५ ॥
 तस्मादात्मा मडानेव नैवाणुर्नापि मध्यमः ।
 आकाशवत्सर्वगतो निरंशः श्रुतिसंमतः ॥ ८६ ॥
 धृत्युक्त्वा तद्विशेषेऽपि भङ्गुधा कलङं ययुः ।
 अचिद्रूपोऽथ चिद्रूपाश्चिदचिद्रूप धृत्यपि ॥ ८७ ॥
 प्राभाकरास्तार्किकाश्च प्राङ्मुखस्यायिदात्मताम् ।
 आकाशवद्द्रव्यमात्मा शब्दवत्तद्गुणश्चित्तिः ॥ ८८ ॥
 शृङ्गाद्वेषप्रयत्नाश्च धर्माधर्मौ सुभासुषे ।
 तत्संस्काराश्च तस्यैते गुणाश्चितिवहीरिताः ॥ ८९ ॥
 आत्मनो मनसा योगे स्वादृष्टवशतो गुणाः ।
 जायन्तेऽथ प्रवीयन्ते सुषुप्तेऽदृष्टसंक्षयात् ॥ ९० ॥
 चित्तिमत्त्वाच्चेतनोऽयमिच्छाद्वेषप्रयत्नवान् ।
 स्याद्भर्माधर्मयोः कर्ता भोक्ता दुःखादिमत्त्वतः ॥ ९१ ॥
 यथात्र कर्मवशतः कादादिकं मुष्पादिकम् ।
 तथा लोकान्तरे दृष्टे कर्मणोश्चादि जन्यते ॥ ९२ ॥
 अेवं च सर्वगस्यापि सम्भवेतां गमागमौ ।
 कर्मकाण्डः समग्रोऽत्र प्रमाणाभिमिति तेऽवदन् ॥ ९३ ॥
 आनन्दमयकोषो यः सुषुप्तौ परिशिष्यते ।
 अस्पष्टचित्स आत्मैषां पूर्वकोशोऽस्य ते गुणाः ॥ ९४ ॥
 गूढं यैतन्ममुत्प्रेक्ष्य बोधाबोधस्वरूपताम् ।
 आत्मनो ब्रुवते भाट्टाश्चिदुत्प्रेक्ष्योत्थितस्मृतेः ॥ ९५ ॥
 जडो भूत्वा तदास्वाप्समिति जाज्यस्मृतिस्तदा ।
 विना जाज्यानुभूतिं न कथञ्चिदुपपद्यते ॥ ९६ ॥
 द्रष्टुर्दृष्टेरलोपश्च श्रुतः सुप्तौ ततस्त्वयम् ।
 अप्रकाशप्रकाशाभ्यामात्मा षडौतवद्युतः ॥ ९७ ॥

નિરંશસ્થોભયાત્મત્વં ન કથંચિદ્દિષ્યતે ।

તેન ચિદ્રૂપ એવાત્મેત્યાહુઃ સાંખ્યા વિવેકિનઃ ॥ ૯૮ ॥

જાડ્યાંશઃ પ્રકૃતેરૂપં વિકારિ ત્રિગુણં ચ તત્ ।

ચિતો ભોગાપવર્ગાર્થ પ્રકૃતિઃ સા પ્રવર્તતે ॥ ૯૯ ॥

અસડ્ગાયાશ્ચિતેર્બન્ધમોક્ષૌ ભેદાગ્રહાન્મતૌ ।

બન્ધમોક્ષવ્યવસ્થાર્થ પૂર્વેષામિવ ચિદ્ભિદા ॥ ૧૦૦ ॥

મહતઃ પરમવ્યક્તમિતિ પ્રકૃતિરુચ્યતે ।

શ્રુતાક્સડ્ગાતા તદ્વદસડ્ગો હીત્યતઃ સ્ફુટા ॥ ૧૦૧ ॥

ચિત્સન્નિધૌ પ્રવૃત્તાયા પ્રકૃતેર્હિ નિયામકમ્ ।

ઇશ્વરં બ્રુવતે યોગાઃ સ જીવેભ્યઃ પરઃ શ્રુતઃ ॥ ૧૦૨ ॥

પ્રધાનક્ષેત્રજ્ઞાપતિર્ગુણેશ ઇતિ હિ શ્રુતિઃ ।

આરણ્યકે સંભ્રમેણ હ્યન્તર્યામ્યુપપાદિતઃ ॥ ૧૦૩ ॥

અત્રાપિ કલહાયન્તે વાદિનઃ સ્વસ્વયુક્તિભિઃ ।

વાક્યાન્યપિ યથાપ્રજ્ઞં દાર્ઢ્યાચોદાહરન્તિ હિ ॥ ૧૦૪ ॥

ક્લેશકર્મવિપાકૈસ્તદાશયૈરપ્યસંયુતઃ ।

પુંવિશેષો ભવેદીશો જીવવત્સોડપ્યસડ્ગચિત્ ॥ ૧૦૫ ॥

તથાપિ પુંવિશેષત્વાદ્વટતેડસ્ય નિચન્તૃતા ।

અવ્યવસ્થૌ બન્ધમોક્ષાવાપતેતામિહાન્યથા ॥ ૧૦૬ ॥

ભીષાસ્માદિત્યેવમાદાવસડ્ગસ્ય પરાત્મનઃ ।

શ્રુતં તદ્યુક્તમપ્યસ્ય ક્લેશકર્માદ્યસડ્ગમાત્ ॥ ૧૦૭ ॥

જીવાનામપ્યસડ્ગત્વાત્કલેશાદિ ન હ્યથાપિ ચ ।

વિવેકાગ્રહતઃ ક્લેશકર્માદિ પ્રાગુદીરિતમ્ ॥ ૧૦૮ ॥

નિત્યજ્ઞાનપ્રયત્નેશ્ચાગુણાનીશસ્ય મન્વતે ।

અસડ્ગસ્ય નિચન્તૃત્વમયુક્તમિતિ તાર્કિકાઃ ॥ ૧૦૯ ॥

પુંવિશેષત્વમપ્યસ્ય ગુણૈરેવ ન ચાન્યથા ।

સત્યકામઃ સત્યસંકલ્પ ઇત્યાદિશ્રુતિર્જગૌ ॥ ૧૧૦ ॥

નિત્યજ્ઞાનાદિમત્ત્વેડસ્ય સ્મૃષ્ટિરેવ સદા ભવેત્ ।

छिरण्यगर्भं षशोऽतो विङ्गदेडेन संयुतः ॥ १११ ॥

उद्गीथब्राह्मणो तस्य माडात्म्यमतिविस्तृतम् ।

विङ्गसत्त्वेऽपि श्रुत्वं नास्य कर्माद्यभावात् ॥ ११२ ॥

स्थूलदेहं विना विङ्गदेडो न क्वापि दृश्यते ।

वैराजो देह षशोऽतः सर्वतो मस्तकादिमान् ॥ ११३ ॥

सडस्रशीर्षेत्येवं छि विश्वतश्चक्षुरित्यपि ।

श्रुतमित्याहुंरनिशं विश्वरूपस्य चिन्तकाः ॥ ११४ ॥

सर्वतः पाणिपादत्वे कृम्यादेरपि येशता ।

ततश्चतुर्भुजो देव अवेशो नेतरः पुमान् ॥ ११५ ॥

पुत्रार्थं तमुपासीना अवेमाहुः प्रजापतिः ।

प्रजा असृजतेत्यादिश्रुतिश्चोदाहरन्त्यमी ॥ ११६ ॥

विष्णोर्नाभिः समुद्भूतो वेधाः कमलजस्ततः ।

विष्णुरेवेश एत्याहुर्लोकं भागवता जनाः ॥ ११७ ॥

शिवस्य पादाव-वेष्टुं शार्ङ्ग्यशक्तस्ततः शिवः ।

षशो न विष्णुरित्याहुः शैवा आगममानिनः ॥ ११८ ॥

पुरत्रयं सादयितुं विघ्नेशं सोऽप्यपूजयत् ।

विनायकं प्राहुरीशं गाणपत्यमते रताः ॥ ११९ ॥

अवेमन्ये स्वरवपक्षाभिमानेनाच्यथाच्यथा ।

मन्त्रार्थवाद्दकल्पादीनाश्रित्य प्रतिपेदिरे ॥ १२० ॥

अन्तर्यामिणमारभ्य स्थावरान्तेशवादिनः ।

सन्त्यश्चत्थार्कवंशादेः कुलदैवत्वदर्शनात् ॥ १२१ ॥

तत्त्वनिश्चयकामेन न्यायागमविचारिणाम् ।

अकैव प्रतिपत्तिः स्यात्साप्यत्र स्फुटमुच्यते ॥ १२२ ॥

मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु मलेश्वरम् ।

अस्यावयवभूतैस्तु व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ॥ १२३ ॥

एति श्रुत्यनुसारेण न्यायो निर्णय षश्वरे ।

तथा सत्यविरोधः स्यात्स्थावरान्तेशवादिनाम् ॥ १२४ ॥

માયા ચેયં તમોરૂપા તાપનીયે તદીરણાત્ ।
 અનુભૂતિં તત્ર માનં પ્રતિયજ્ઞે શ્રુતિઃ સ્વયમ્ ॥ ૧૨૫ ॥
 જડં મોહાત્મકં તચ્ચેત્યનુભાવયતિ શ્રુતિઃ ।
 આબાલગોપં સ્પષ્ટત્વાદાનન્ત્યં તસ્ય સાબ્રવીત્ ॥ ૧૨૬ ॥
 અચિદાત્મઘટાદિનાં યત્સ્વરૂપં જડં હિ તત્ ।
 યત્ર કુણ્ઠીભવેદ્ભુદ્ધિઃ સ મોહ ઇતિ લૌકિકાઃ ॥ ૧૨૭ ॥
 ઇત્યં લૌકિકદૃષ્ટ્યૈત્સર્વૈરપ્યનુભૂયતે ।
 યુક્તિદૃષ્ટ્યા ત્વનિર્વાચ્યં નાસદાસીદિતિશ્રુતેઃ ॥ ૧૨૮ ॥
 નાસદાસીદ્વિભાતત્વાન્નો સદાસીચ્ચ બાધનાત્ ।
 વિદ્યાદૃષ્ટ્યા શ્રુતં તુચ્છં તસ્ય નિત્યનિવૃત્તિતઃ ॥ ૧૨૯ ॥
 તુચ્છાનિર્વચનીયા ચ વાસ્તવી ચેત્યસૌ ત્રિધા ।
 જ્ઞેયા માયા ત્રિભિર્બોધૈઃ શ્રૌતયૌક્તિકલૌકિકૈઃ ॥ ૧૩૦ ॥
 અસ્ય સત્ત્વમસત્ત્વં ચ જગતો દર્શયત્યસૌ ।
 પ્રસારણાચ્ચ સંકોચાદથા ચિત્રપટસ્તથા ॥ ૧૩૧ ॥
 અસ્વતન્ત્રા હિ માયા સ્થાદપ્રતીતેર્વિના ચિતિમ્ ।
 સ્વતન્ત્રાપિ તથૈવ સ્થાદસડ્ગસ્થાન્યથાકૃતેઃ ॥ ૧૩૨ ॥
 કૂટસ્થાસડ્ગમાત્માનં જડત્વેન કરોતિ સા ।
 ચિદાભાસસ્વરૂપેણ જીવેશાવપિ નિર્મમે ॥ ૧૩૩ ॥
 કૂટસ્થમનુપાઋત્ય કરોતિ જગદાદિકમ્ ।
 દુર્ઘટૈકવિધાયિન્યાં માયાયાં કા ચમત્કૃતિઃ ॥ ૧૩૪ ॥
 દ્રવત્વમુદકે વહ્નાવુષ્ણયં કાઠિન્યમશ્મનિ ।
 માયાયા દુર્ઘટત્વં ચ સ્વતઃ સિદ્ધ્યતિ નાન્યથા ॥ ૧૩૫ ॥
 ન વેત્તિ માયિનં લોકો યાવત્તાવચ્ચમત્કૃતિમ્ ।
 ધત્તે મનસિ પશ્ચાત્તુ માયૈષેત્યુપશામ્યતિ ॥ ૧૩૬ ॥
 પ્રસરન્તિ હિ ચોદાનિ જગદ્દસ્તુત્વવાદિષુ ।
 ન ચોદનીયં માયાયાં તસ્ચાચ્ચોદૈકરૂપતઃ ॥ ૧૩૭ ॥
 ચોદૈડપિ યદિ ચોદ્યં સ્યાત્તચ્ચોદૈ ચોદતે મયા ।
 પરિહાર્યં તતશ્ચોદ્યં ન પુનઃ પ્રતિચોદતામ્ ॥ ૧૩૮ ॥

विस्मयैकशरीराया मायायाश्चोद्युतपतः ।
 अन्वेष्यः परिहारोऽस्या बुद्धिमद्भिः प्रयत्नतः ॥ १३९ ॥
 मायात्वमेव निश्चयमिति चेत्तर्हि निश्चिनु ।
 लोकाप्रसिद्धमायाया लक्षाणां यत्तदीक्ष्यताम् ॥ १४० ॥
 न निरूपयितुं शक्या विस्पष्टे भासते य या ।
 सा मायेतीन्द्रजालादौ लोकाः सम्प्रतिपेदिरे ॥ १४१ ॥
 स्पष्टे भाति जगद्येदमशक्यं तन्निरूपणम् ।
 मायामयं जगत्तस्मादीक्षस्वापक्षपाततः ॥ १४२ ॥
 निरूपयितुमारब्धे निभिलैरपि पण्डितैः ।
 अज्ञानं पुरतस्तेषां भाति कक्षासु कासुचित् ॥ १४३ ॥
 देहेन्द्रियाद्यो भावा वीर्येणोत्पादिताः कथम् ।
 कथं वा तत्र यैतन्यमित्युक्ते ते किमुत्तरम् ॥ १४४ ॥
 वीर्यस्यैष स्वभावश्चेत्कथं तद्विदितं त्वया ।
 अन्वयव्यतिरेकौ यौ भग्नौ तौ व्यर्थवीर्यतः ॥ १४५ ॥
 न जानामि किमप्येतदित्यन्ते शरणं तव ।
 अत एव मलन्तोऽस्याः प्रवदन्तीन्द्रजालताम् ॥ १४६ ॥
 अेतस्मान्निमिवेन्द्रजालमपरं यद्गर्भवासस्थितम्
 रेतश्चेतति उस्तमस्तकपटं प्रोद्भूतनानाङ्कुरम् ।
 पर्यायेण शिशुत्वयौवनजराशरीरनेकैर्वृतम्
 पश्यत्यन्ति शृणोति जिघ्रति तथा गच्छत्यथागच्छति ॥ १४७ ॥
 देहवद्गतधानादौ सुविचार्यावलोक्यताम् ।
 क्व धाना कुत्र वा वृक्षस्तस्मान्मायेति निश्चिनु ॥ १४८ ॥
 निरुक्तावभिमानं ये दधते तार्किकाद्यः ।
 उर्षमिश्रादिभिस्ते तु भाण्डनादौ सुशिक्षिताः ॥ १४९ ॥
 अचिन्त्याः भलु ये भावा न तांस्तर्केषु योजयेत् ।
 अचिन्त्यरयनाउपं मनसापि जगत्भलु ॥ १५० ॥
 अचिन्त्यरयनाशक्तिबीजं मायेति निश्चिनु ।

માયાબીજ તદેવૈકં સુષુમાવનુભૂયતે ॥ ૧૫૧ ॥
 જાગ્રત્સ્વપ્નજગત્ત્ર લીનં બીજ ઇવ દ્રુમઃ ।
 તસ્માદશોષજગતો વાસનાસ્તત્ર સંસ્થિતાઃ ॥ ૧૫૨ ॥
 યા બુદ્ધિવાસનાસ્તાસુ ચૈતન્યં પ્રતિબિમ્બતિ ।
 મેઘાકાશવદસ્પષ્ટશ્ચિદાભાસોડનુમીયતામ્ ॥ ૧૫૩ ॥
 સાભાસમેવ તદ્દ્વીજં ધીરૂપેણ પ્રરોહતિ ।
 અતો બુદ્ધૌ ચિદાભાસો વિસ્પષ્ટં પ્રતિભાસતે ॥ ૧૫૪ ॥
 માયાભાસેન જીવેશૌ કરોતીતિ શ્રુતૌ શ્રુતમ્ ।
 મેઘાકાશજલાકાશાવિવ તૌ સુવ્યવસ્થિતૌ ॥ ૧૫૫ ॥
 મેઘવદ્ધર્તતે માયા મેઘસ્થિતતુષારવત્ ।
 ધીવાસનાશ્ચિદાભાસસ્તુષારસ્થખવત્સ્થિતઃ ॥ ૧૫૬ ॥
 માયાધીનશ્ચિદાભાસઃ શ્રુતૌ માયી મહેશ્વરઃ ।
 અન્તર્યામી ચ સર્વજ્ઞો જગદ્ધોનિઃ સ એવ હિ ॥ ૧૫૭ ॥
 સૌષુમમાનન્દમયં પ્રક્રમ્યૈવં શ્રુતિર્જગૌ ।
 એષ સર્વેશ્વર ઇતિ સોડયં વેદોક્ત ઈશ્વરઃ ॥ ૧૫૮ ॥
 સર્વજ્ઞત્વાદિકે તસ્ય નૈવ વિપ્રતિપદ્યતામ્ ।
 શ્રૌતાર્થસ્યાવિતર્ક્યત્વાન્માયાયાં સર્વસમ્ભવાત્ ॥ ૧૫૯ ॥
 અયં ચત્સૃજતે વિશ્વં તદન્યથયિતું પુમાન્ ।
 ન કોડપિ શક્તસ્તેનાયં સર્વેશ્વર ઇતિ ઈરિતઃ ॥ ૧૬૦ ॥
 અશોષપ્રાણિબુદ્ધીનાં વાસનાસ્તત્ર સંસ્થિતાઃ ।
 તાભિઃ કોડીકૃતં સર્વં તેન સર્વજ્ઞ ઈરિતઃ ॥ ૧૬૧ ॥
 વાસનાનાં પરોક્ષત્વાત્સર્વજ્ઞત્વં ન હીક્ષ્યતે ।
 સર્વબુદ્ધિષુ તદ્દૃષ્ટ્વા વાસનાસ્વનુમીયતામ્ ॥ ૧૬૨ ॥
 વિજ્ઞાનમયમુખ્યેષુ કોષેષ્વન્યત્ર ચૈવ હિ ।
 અન્તસ્તિષ્ઠન્યમયતિ તેનાન્તર્યામિતાં પ્રજેત્ ॥ ૧૬૩ ॥
 બુદ્ધૌ તિષ્ઠન્નાન્તરોડસ્યાધિયાનીક્ષ્યશ્ચ ધીવપુઃ ।
 ધિયમન્તર્યમયતીત્યેવં વેદેન ઘોષિતમ્ ॥ ૧૬૪ ॥

तन्तुः पटे स्थितो यद्द्रुपादानतया तथा ।
 सर्वोपादानरूपत्वात्सर्वत्रायमवस्थितः ॥ १६५ ॥
 पटाद्यध्यान्तरस्तन्तुस्तन्तोस्त्वध्यान्तरः ।
 आन्तरत्वस्य विश्रान्तिर्यत्रासावनुमीयताम् ॥ १६६ ॥
 द्विध्यान्तरत्वकक्षाणां दर्शनेऽध्ययमान्तरः ।
 न वीक्ष्यते ततो युक्तिश्रुतिभ्यामेव निर्णयः ॥ १६७ ॥
 पटरूपेण संस्थानात्पटस्तन्तोर्वपुर्थथा ।
 सर्वरूपेण संस्थानात्सर्वमस्य वपुस्तथा ॥ १६८ ॥
 तन्तोः संकीचविस्तारयलनाद्यौ पटस्तथा ।
 अवश्यमेव भवति न स्वातन्त्र्यं पटे मनाद् ॥ १६९ ॥
 तथान्तर्याम्यं यत्र यथा वासनया यथा ।
 विक्रीयते तथावश्यं भवत्येव न संशयः ॥ १७० ॥
 ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन ! तिष्ठति ।
 भ्रामय-सर्वभूतानि यन्त्रारुढानि मायया ॥ १७१ ॥
 सर्वभूतानि विज्ञानमयास्ते हृदये स्थिताः ।
 तद्द्रुपादानभूतेशस्तत्र विडियते भ्रु ॥ १७२ ॥
 देहादिपञ्जरं यन्त्रं तदारोहोऽभिमानिता ।
 विहितप्रतिसिद्धेषु प्रवृत्तिर्भ्रमणं भवेत् ॥ १७३ ॥
 विज्ञानमयरूपेण तत्प्रवृत्तिस्वरूपतः ।
 स्वशक्त्येशो विडियते मायया भ्रामणं हि तत् ॥ १७४ ॥
 अन्तर्यमयतीत्युक्त्या यमेवार्थः श्रुतौ श्रुतः ।
 पृथिव्यादिषु सर्वत्र न्यायोऽयं योजयतां धिया ॥ १७५ ॥
 जानामि धर्मं न य मे प्रवृत्ति-
 र्जानाम्यधर्मं न य मे निवृत्तिः ।
 केनापि देवेन हृदि स्थितेन
 यथा नियुक्तोऽस्मि तथा करोमि ॥ १७६ ॥
 नार्थः पुरुषकारेणेत्येवं मा शङ्क्यतां यतः ।
 ईशः पुरुषकारस्य रूपेणापि विवर्तते ॥ १७७ ॥

ઈદ્ગબોધેનેશ્વરસ્ય પ્રવૃત્તિર્મેવ વાર્યતામ્ ।
 તથાપીશસ્ય બોધેન સ્વાત્માસડ્ગત્વધીજનિઃ ॥ ૧૭૮ ॥
 તાવતા મુક્તિરિત્યાહુઃ શ્રુતયઃ સ્મૃતયસ્તથા ।
 શ્રુતિસ્મૃતી મમૈવાહ્ને ઇત્યપીશ્વરભાષિતમ્ ॥ ૧૭૯ ॥
 આજ્ઞાયા ભીતિહેતુત્વં ભીષાસ્માદિતિ હિ શ્રુતમ્ ।
 સર્વેશ્વરત્વમેતત્સ્યાદન્તર્યામિત્વતઃ પૃથક્ ॥ ૧૮૦ ॥
 એતસ્ય વા અક્ષરસ્ય પ્રશાસન ઇતિ શ્રુતિઃ ।
 અન્તઃ પ્રવિષ્ટઃ શાસ્તાયં જનાનામિતિ ચ શ્રુતિઃ ॥ ૧૮૧ ॥
 જગદ્બોધોનિર્ભવેદેષ પ્રભવાપ્યયકૃદ્યતઃ ।
 આવિર્ભાવતિરોભાવાવુત્પત્તિપ્રલયૌ મતૌ ॥ ૧૮૨ ॥
 આવિર્ભાવયતિ સ્વસ્મિન્વિલીનં સકલં જગત્ ।
 પ્રાણિકર્મવશાદેષ પટો યદ્વત્પ્રસારિતઃ ॥ ૧૮૩ ॥
 પુનસ્તિરોભાવયતિ સ્વાત્મ-ચેવાપિલં જગત્ ।
 પ્રાણિકર્મક્ષયવશાત્સંકોચિતપટો યથા ॥ ૧૮૪ ॥
 રાત્રિઘસ્રૌ સુપ્તિબોધાવુન્મીલનનિમીલને ।
 તૂષણીભાવમનોરાજ્યે ઇવ સૃષ્ટિલયાવિમૌ ॥ ૧૮૫ ॥
 આવિર્ભાવતિરોભાવશક્તિમત્ત્વેન હેતુના ।
 આરમ્ભપરિણામાદિચોદાનાં નાત્ર સમ્ભવઃ ॥ ૧૮૬ ॥
 અચેતનાનાં હેતુઃ સ્યાજ્જાડ્યાંશેનેશ્વરસ્તથા ।
 ચિદાભાસાંશતસ્ત્વેષ જીવાનાં કારણં ભવેત્ ॥ ૧૮૭ ॥
 તમઃ પ્રધાનઃ ક્ષેત્રાણાં ચિત્પ્રધાનાશ્ચિદાત્મનામ્ ।
 પરઃ કારણતામેતિ ભાવનાજ્ઞાનકર્મભિઃ ॥ ૧૮૮ ॥
 ઇતિ વાર્તિકકારેણ જડચેતનહેતુતા ।
 પરમાત્મન એવોક્તા નેશ્વરસ્યેતિ ચેચ્છૃણુ ॥ ૧૮૯ ॥
 અન્યોન્યાધ્યાસમત્રાપિ જીવકૂટસ્થયોરિવ ।
 ઈશ્વરબ્રહ્મણોઃ સિદ્ધં કૃત્વા બ્રૂતે સુરેશ્વરઃ ॥ ૧૯૦ ॥
 સત્યં જ્ઞાનમનન્તં યદ્બ્રહ્મ તસ્માત્સમુત્થિતાઃ ।
 ખં વાચ્ચિજ્જલોત્યૌષ્ધ્યન્નદેહાઃ ઇતિ શ્રુતિઃ ॥ ૧૯૧ ॥

आपातदृष्टितस्तत्र ब्रह्मणो भाति उेतुता ।
 उेतोश्च सत्यता तस्मादन्योन्याध्यास षष्ठ्यते ॥ १९२ ॥
 अन्योन्याध्यासत्रुपोऽसावत्रलिप्तः पटो यथा ।
 घट्टितेनैकतामेति तद्ब्रह्मान्तैकतांगतः ॥ १९३ ॥
 मेघाकाशमलाकाशौ विविच्येते न पामरैः ।
 तद्ब्रह्मब्रह्मशयोरैक्यं पश्यन्त्यापातदर्शिनः ॥ १९४ ॥
 उपकृमादिभिर्बिद्गुगैस्तात्यर्थस्य विचारणात् ।
 असद्गं ब्रह्म मायावी सृजत्येष मलेश्वरः ॥ १९५ ॥
 सत्यं ज्ञानमनन्तं येत्युपकृम्योपसंभृतः ।
 यतो वाचो निवर्तन्ते षत्यसद्गत्वनिर्णयः ॥ १९६ ॥
 मायी सृजति विश्वं संनिरुद्धस्तत्र मायया ।
 अन्य षत्यपरा ब्रूते श्रुतिस्तेनेश्वरः सृजेत् ॥ १९७ ॥
 आनन्दमय षशोऽयं बहु स्यामित्यवैक्षत ।
 डिश्यगर्भत्रुपोऽभूत्सुप्तिः स्वप्नो यथा भवेत् ॥ १९८ ॥
 कुमेण युगपद्भेषा सृष्टिर्ज्ञेया यथाश्रुति ।
 द्विविधश्रुतिसद्भावाद्विविधस्वप्नदर्शनात् ॥ १९९ ॥
 सूत्रात्मा सूक्ष्मदेहाप्यः सर्वश्रुतवधनात्मकः ।
 सर्वाहंमानधारित्वात्त्रियाज्ञानादिशक्तिमान् ॥ २०० ॥
 प्रत्युषे वा प्रदोषे वा मत्रो मन्दे तमस्ययम् ।
 लोको भाति यथा तद्ब्रह्मस्पष्टं जगदीक्ष्यते ॥ २०१ ॥
 सर्वतो लाञ्छितो मस्या यथा स्याद्ब्रह्मिः पटः ।
 सूक्ष्माकारैस्तथेशस्य वपुः सर्वत्र लाञ्छितम् ॥ २०२ ॥
 शस्यं वा शाकजातं वा सर्वतोऽङ्गुरितं यथा ।
 कोमलं तद्ब्रह्मवैष पेलवो जगदङ्कुरः ॥ २०३ ॥
 आतपाभातलोको वा पटो वा वार्णपूरितः ।
 शस्यं वा हृलितं यद्वत्तथा स्पष्टवपुर्विराट् ॥ २०४ ॥
 विश्वत्रुपाध्याय ओष उक्तः सूक्तेऽपि पौरुषे ।

ધાત્રાદિસ્તમ્બપર્યન્તાનેતસ્થાવયવાન્ વિદુઃ ॥ ૨૦૫ ॥
 ઈશસૂત્રવિરાદ્દેધોવિષ્ણુરુદ્રએન્દ્રવહ્નયઃ ।
 વિદ્મભેસ્વમૈરાલમારિકા યક્ષરાક્ષસાઃ ॥ ૨૦૬ ॥
 વિપ્રક્ષત્રિયવિટ્શૂદ્રા ગવાશ્મમૃગપક્ષિણઃ ।
 અશ્વત્થવટચૂતાદ્યા યવવૃહિતૃણાદયઃ ॥ ૨૦૭ ॥
 જલપાષાણમૃત્કાષ્ઠવાસ્થ્યાકુદ્દાલકાદયઃ ।
 ઈશ્વરાઃ સર્વ એવૈતે પૂજિતાઃ કૃલદાયિનઃ ॥ ૨૦૮ ॥
 યથા યથોપાસતે તં કૃલમીયુસ્તથા તથા ।
 કૃલોત્કર્ષાપકર્ષો તુ પૂજયપૂજાનુસારતઃ ॥ ૨૦૯ ॥
 મુક્તિસ્તુ બ્રહ્મતત્ત્વસ્ય જ્ઞાનાદેવ ન ચાન્યથા ।
 સ્વપ્રબોધં વિના નૈવ સ્વસ્વપ્નં હીયતે યથા ॥ ૨૧૦ ॥
 અદ્વિતીયબ્રહ્મતત્ત્વે સ્વપ્રોડયમખિલં જગત્ ।
 ઈશજીવાદ્ભૂપેણ ચેતનાચેતનાત્મકમ્ ॥ ૨૧૧ ॥
 આનન્દમયવિજ્ઞાનમયાવીશ્વરજીવકૌ ।
 માયયા કલ્પિતાવેતૌ તાભ્યાં સર્વં પ્રકલ્પિતમ્ ॥ ૨૧૨ ॥
 ઈક્ષણાદિપ્રવેશાન્તા સૃષ્ટિરીશેન કલ્પિતા ।
 જાગ્રદાદિવિમોક્ષાન્તઃ સંસારો જીવકલ્પિતઃ ॥ ૨૧૩ ॥
 અદ્વિતીયં બ્રહ્મતત્ત્વમસડ્ગં તન્ન જાનતે ।
 જીવએશયોર્માયિકયોર્વૃથૈવ કલહં યયુઃ ॥ ૨૧૪ ॥
 જ્ઞાત્વા સદા તત્ત્વનિષ્ઠાનનુમોદામહે વયમ્ ।
 અનુશોચામ એવાન્યાન્ન ભ્રાન્તૈર્વિવદામહે ॥ ૨૧૫ ॥
 તૃણાર્ચકાદિયોગાન્તા ઈશ્વરભ્રાન્તિમાશ્રિતાઃ ।
 લોકાયતાદિસાંખ્યાન્તા જીવવિભ્રાન્તિમાશ્રિતાઃ ॥ ૨૧૬ ॥
 અદ્વિતીયબ્રહ્મતત્ત્વં ન જાનન્તિ યદા તદા ।
 ભ્રાન્તા એવાખિલાસ્તેષાં ક્વ મુક્તિઃ ક્વેહ વા સુખમ્ ॥ ૨૧૭ ॥
 ઉત્તમાધમભાવશ્ચેત્તેષાં સ્થાદસ્તુ તેન કિમ્ ।
 સ્વપ્રસ્થરાજ્યભિક્ષાભ્યાં ન બુદ્ધઃ સ્મૃશ્યતે ખલુ ॥ ૨૧૮ ॥

तस्मान्मुमुक्षुभिर्नैव मतिर्जुवेशवाद्योः ।
 कार्या किंतु भ्रमत्त्वं विचार्य बुध्यतां च तत् ॥ २१८ ॥
 पूर्वपक्षतया तौ येत्तत्त्वनिश्चयहेतुताम् ।
 प्राप्नुतोऽस्तु निमज्जस्य तयोर्नैतावता वशः ॥ २२० ॥
 असङ्गविद्विभुर्जुवः सांभ्योक्तस्तादृगीश्वरः ।
 योगोक्तस्तत्त्वमोर्थो शुद्धौ ताविति येच्छृणु ॥ २२१ ॥
 न तत्त्वमोरुभावावार्थावस्मत्सिद्धान्ततां गतौ ।
 अद्वैतबोधनायैव सा कक्षा काचिदिष्यते ॥ २२२ ॥
 अनादिमायया भ्रान्ता ज्ञवेशौ सुविलक्षणी ।
 मन्यन्ते तद्द्व्युदासाय केवलं शोधनं तयोः ॥ २२३ ॥
 अत एवात्र दृष्टान्तो योग्यः प्राक्सम्यगीरितः ।
 घटाकाशमडाकाशजलाकाशाभ्रप्रात्मकः ॥ २२४ ॥
 जलाभ्रोपाध्यधीने ते जलाकाशाभ्रपे तयोः ।
 आघारौ तु घटाकाशमडाकाशौ सुनिर्मलौ ॥ २२५ ॥
 एवमानन्दविज्ञानमयौ मायाधियोर्वशौ ।
 तदधिष्ठानकूटस्थभ्रमणी तु सुनिर्मले ॥ २२६ ॥
 ऐतत्कक्षोपयोगेन सांभ्ययोगौ मतौ यद्वि ।
 देहोऽन्नभयकक्षत्वादात्मत्वेनात्पुण्यताम् ॥ २२७ ॥
 आत्मभेदो जगत्सत्यमीशोऽन्य एति चेतत्रयम् ।
 त्यज्यते तैस्तदा सांभ्ययोगवेदान्तसंमतिः ॥ २२८ ॥
 ज्ञवासङ्गत्वमात्रेण कृतार्थ एति चेतदा ।
 स्रज्यन्नादिनित्यत्वमात्रेणापि कृतार्थता ॥ २२९ ॥
 यथा स्रगादिनित्यत्वं दुःसम्पाद्यं तथात्मनः ।
 असङ्गत्वं न सम्भाव्यं ज्ञवतोर्जगदीशयोः ॥ २३० ॥
 अवश्यं प्रकृतिः सङ्गं पुरेवापाद्येत्तथा ।
 नियच्छत्येतमीशोऽपि कोऽस्य मोक्षस्तथा सति ॥ २३१ ॥
 अविवेककृतः सङ्गो नियमश्चेति चेतदा ।
 भलादापतितो मायावादः सांभ्यस्य दुर्मतेः ॥ २३२ ॥

बन्धमोक्षव्यवस्थार्थमात्मनानात्वमिष्यताम् ।
 इति चेन्न यतो माया व्यवस्थापयितुं क्षमा ॥ २३३ ॥
 दुर्घटं घटयामीति विरुद्धं किं न पश्यसि ।
 वास्तवौ बन्धमोक्षौ तु श्रुतिर्न सङ्गतेतराम् ॥ २३४ ॥
 न निरोधो न योत्पत्तिर्न भङ्गो न य साधकः ।
 न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता ॥ २३५ ॥
 मायाभ्याया कामधेनोर्वत्सौ ज्ञुवेश्चरावुभौ ।
 यथेच्छं पिबतां द्वैतं तत्त्वं त्वद्वैतमेव हि ॥ २३६ ॥
 कूटस्थब्रह्मणोर्बेदो नाममात्रादृते न हि ।
 घटाकाशमडाकाशौ वियुज्येते न हि क्वचित् ॥ २३७ ॥
 यदद्वैतं श्रुतं सृष्टेः प्राक्तदेवाद्योपरि ।
 मुक्तावपि वृथा माया भ्रामयत्यभिलान् जनान् ॥ २३८ ॥
 ये वदन्तीत्यमेतेऽपि भ्राम्यन्तेऽविद्ययात्र किम् ।
 न यथा पूर्वमेतेषामत्र भ्रान्तेरदर्शनात् ॥ २३९ ॥
 अहिकामुष्मिकः सर्वः संसारो वास्तवस्ततः ।
 न भाति नास्ति याद्वैतमित्यज्ञानिविनिश्चयः ॥ २४० ॥
 ज्ञानीनां विपरीतोऽस्मान्निश्चयः सम्यगीक्ष्यते ।
 स्वस्वनिश्चयतो भङ्गो मुक्तोऽङ्गं वेति मन्यते ॥ २४१ ॥
 नाद्वैतमपरोक्षं चेन्न चिद्रूपेण भासनात् ।
 अशेषेण न भातं येद्वैतं किं भासतेऽपिलम् ॥ २४२ ॥
 द्विज्मात्रेण विमानं तु द्वयोरपि समं भलु ।
 द्वैतसिद्धिवदद्वैतसिद्धिस्त्वेतावता न किम् ॥ २४३ ॥
 द्वैतेन हीनमद्वैतं द्वैतज्ञाने कथं त्विदम् ।
 चिद्द्वैतं त्वविरोध्यस्य द्वैतस्यातोऽसमे उभे ॥ २४४ ॥
 अयं तर्हि शृणु द्वैतमसन्मायामयत्वतः ।
 तेन वास्तवमद्वैतं परिशेषाद्विभासते ॥ २४५ ॥
 अचिन्त्यरचनारूपं मायैव सकलं जगत् ।

षति निश्चित्य वस्तुत्वमद्वैते परिशेष्यताम् ॥ २४६ ॥
 पुनर्द्वैतस्य वस्तुत्वं भाति चेत्त्वं तथा पुनः ।
 परिशीलय को वात्र प्रयासस्तेन ते वद ॥ २४७ ॥
 द्वियन्तं कालमिति चेत्प्रेदोऽयं द्वैत षष्यताम् ।
 अद्वैते तु न युक्तोऽयं सर्वानार्थनिवारणात् ॥ २४८ ॥
 क्षुत्पिपासाद्यो दृष्टा यथापूर्वं मयीति चेत् ।
 मच्छब्दवाच्येऽलङ्कारे दृश्यतां नेति को वदेत् ॥ २४९ ॥
 सिद्रूपेऽपि प्रसज्येस्त् तादात्म्याध्यासतो यदि ।
 माध्यासं कुरु किन्तु त्वं विवेकं कुरु सर्वदा ॥ २५० ॥
 ञटित्यध्यास आयाति दृढवासनयेति चेत् ।
 आवर्तयेत्तद्विवेकं य दृढं वासयितुं सदा ॥ २५१ ॥
 विवेके द्वैतमिथ्यात्वं युक्त्यै वेति न मण्यताम् ।
 अचिन्त्यरथनात्वस्थानुभूतिर्हि स्वसाक्षिणी ॥ २५२ ॥
 सिदध्यचिन्त्यरथना यदि तर्क्यस्तु नो वयम् ।
 चितिं स्वचिन्त्यरथनां भ्रूमो नित्यत्वकारणात् ॥ २५३ ॥
 प्रागभावो नानुभूतश्चित्तेर्नित्या ततश्चितिः ।
 द्वैतस्य प्रागभावस्तु चैतन्येनानुभूयते ॥ २५४ ॥
 प्रागभावयुतं द्वैतं रथ्यते हि घटादिवत् ।
 तथापि रथना चिन्त्या मिथ्या तेनेन्द्रजलवत् ॥ २५५ ॥
 चित्प्रत्यक्षा ततोऽन्यस्य मिथ्यात्वं यानुभूयते ।
 नाद्वैतमपरोक्षं येत्येतन्न व्याहृतं कथम् ॥ २५६ ॥
 षत्थं ज्ञात्वाप्यसन्तुष्टाः केचित्सुत षतीर्यं ताम् ।
 यार्वाकादेः प्रभुद्धस्याप्यात्मा देवः कुतो वद ॥ २५७ ॥
 सम्यग्विचारो नास्त्यस्य धीदोषादिति चेत्तथा ।
 असन्तुष्टाश्च शास्त्रार्थं न त्वीक्षन्ते विशेषतः ॥ २५८ ॥
 यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य लृष्टि श्रिताः ।
 षति श्रौतं कुलं दृष्टं नेति चेदृष्टमेव तत् ॥ २५९ ॥

યદા સર્વે પ્રભિદ્યન્તે હૃદયગ્રન્થયસ્તિવતિ ।
 કામા ગ્રન્થિસ્વરૂપેણ વ્યાખ્યાતા વાક્યશેષતઃ ॥ ૨૬૦ ॥
 અહકુારચિદાત્માનવીકીકૃત્યાવિવેકતઃ ।
 ઇદં મે સ્યાદિદં મે સ્યાદિતીચ્છાઃ કામશબ્દિતાઃ ॥ ૨૬૧ ॥
 અપ્રવેશ્ય ચિદાત્માનં પૃથક્પશ્યન્નહકૃતિમ્ ।
 ઇચ્છસ્તુ કોટિવસ્તૂનિ ન બાધો ગ્રન્થિભેદતઃ ॥ ૨૬૨ ॥
 ગ્રન્થિભેદેડપિ સમ્ભાવ્યા ઇચ્છાઃ પ્રારબ્ધદોષતઃ ।
 બુધ્વાપિ પાપબાહુલ્યાદસન્તોષો યથા તવ ॥ ૨૬૩ ॥
 અહકુારગતેચ્છાદૈર્ઘ્યહૃદ્યાધિદિભિસ્તથા ।
 વૃક્ષાદિજન્મનાશૈર્વા ચિદ્રૂપાત્મનિ કિં ભવેત્ ॥ ૨૬૪ ॥
 ગ્રન્થિભેદાત્પુરાણ્યેવમિતિ ચેત્તત્ર વિસ્મર ।
 અયમેવ ગ્રન્થિભેદસ્તવ તેન કૃતી ભવાન્ ॥ ૨૬૫ ॥
 નૈવં જાનન્તિ મૂઢાશ્ચેત્સોડયં ગ્રન્થિર્નયાપરઃ ।
 ગ્રન્થિતદ્ભેદમાત્રેણ વૈષમ્યં મૂઢબુદ્ધયોઃ ॥ ૨૬૬ ॥
 પ્રવૃત્તૌ વા નિવૃત્તૌ વા દેહેન્દ્રિયમનોધિયામ્ ।
 ન કિંચિદપિ વૈષમ્યમસ્ત્યજ્ઞાનિવિબુદ્ધયોઃ ॥ ૨૬૭ ॥
 પ્રાત્યશ્રોત્રિયયોર્વેદપાઠાપાઠકૃતાભિદા ।
 નાહારાદવસ્તિ ભેદઃ સોડયં ન્યાયોડત્ર યોજ્યતામ્ ॥ ૨૬૮ ॥
 ન દ્વેષ્ટિ સમ્પ્રવૃત્તાનિ ન નિવૃત્તાનિ કાઙ્ક્ષતિ ।
 ઉદાસીનવદાસીન ઇતિ ગ્રન્થિભિદોચ્યતે ॥ ૨૬૯ ॥
 ઔદાસીન્યં વિધેયં ચેદ્રચ્છશબ્દ વ્યર્થતા તદા ।
 ન શક્તા હ્યસ્ય દેહાદ્યા ઇતિ ચેદ્રોગ એવ સઃ ॥ ૨૭૦ ॥
 તત્ત્વબોધં ક્ષયવ્યાધિં મન્યન્તે ચે મહાધિયઃ ।
 તેષં પ્રજ્ઞાતિવિશદા કિં તેષાં દુઃશકં વદ ॥ ૨૭૧ ॥
 ભરતાદેરપ્રવૃત્તિઃ પુરાણોક્તેતિ ચેત્તદા ।
 જક્ષત્કીડન્નતિ વિન્નિત્યશ્રૌષીર્ન કિં શ્રુતિમ્ ॥ ૨૭૨ ॥
 ન હ્યાહારાદિ સન્ત્યજ્ય ભરતાદ્યાઃ સ્થિતાઃ ક્વચિત્ ।
 કાષ્ટપાષાણવલ્કિન્તુ સડ્ગભીતા ઉદાસતે ॥ ૨૭૩ ॥

सङ्गी छि बाध्यते लोके निःसङ्गः सुभमश्रुते ।
तेन सङ्गः परित्याज्यः सर्वदा सुभमिच्छता ॥ २७४ ॥
अज्ञात्वा शास्त्रलुट्यं मूढो वक्त्यन्यथान्यथा ।
भूर्भार्यां निर्णय स्वास्तामस्मत्सिद्धान्त उच्यते ॥ २७५ ॥
वैराग्यभोधोपरमाः सदायास्ते परस्परम् ।
प्रायेण सल वर्तन्ते विद्युज्यन्ते क्वचित्क्वचित् ॥ २७६ ॥
उत्तुस्वपुकार्याणि भिन्नान्येषामसंकरः ।
यथावद्वगन्तव्यः शास्त्रार्थप्रविविच्यता ॥ २७७ ॥
दोषदृष्टिर्जिह्वासा य पुनर्भोगेष्वदीनता ।
असाधारणलुट्वाधा वैराग्यस्य त्रयोऽप्यमी ॥ २७८ ॥
श्रवणलुट्त्रयं तद्वत्तत्त्वमित्थाविवेचनम् ।
पुनर्ग्रन्थेरनुद्यो बोधस्येते त्रयो मताः ॥ २७९ ॥
यमादिर्धीनिरोधश्च व्यवहारस्य संक्षयः ।
स्युर्लुट्वाधा उपरतेरित्यसंकर ईरितः ॥ २८० ॥
तत्त्वबोधः प्रधानं स्यात्साक्षात्भोक्ष प्रदत्ततः ।
भोधोपकारिणोपेतौ वैराग्योपरमावुभौ ॥ २८१ ॥
त्रयोऽप्यत्यन्तपक्वाश्चेन्मलतस्तपसः क्लमम् ।
दुरितेन क्वचित्किञ्चित्कदाचित्प्रतिबध्यते ॥ २८२ ॥
वैराग्योपरती पूर्णो बोधस्तु प्रतिबध्यते ।
यस्य तस्य न भोक्षोऽस्ति पुण्यलोकस्तपोभवात् ॥ २८३ ॥
पूर्णे बोधे तदन्धौ द्वौ प्रतिबद्धौ यदा तदा ।
भोक्षो विनिश्चितः किन्तु दृष्टदुःखं न नश्यति ॥ २८४ ॥
ब्रह्मलोकतृणीकारो वैराग्यस्यावधिर्मतः ।
देलाल्मवत्यरात्मत्वदाङ्गैय बोधः समाप्यते ॥ २८५ ॥
सुमिवद्विस्मृतिः सीमा भवेदुपरमस्य छि ।
दिशानथा विनिश्चयं तारतम्यमवान्तरम् ॥ २८६ ॥
आरब्धकर्मनानात्वाद्बुद्धानामन्यथान्यथा ।

વર્તનન્તેન શાસ્ત્રાર્થે ભ્રમિતવ્યં ન પણ્ડિતૈઃ ॥ ૨૮૭ ॥
 સ્વસ્વકર્માનુસારેણ વર્તનતાં તે યથા તથા ।
 અવિશિષ્ટઃ સર્વબોધઃ સમા મુક્તિરિતિ સ્થિતિઃ ॥ ૨૮૮ ॥
 જગચ્ચિત્રં સ્વચૈતન્યે પટે ચિત્રમિવાર્પિતમ્ ।
 માયયા તદપેક્ષૈવ ચૈતન્યે પરિશિષ્યતામ્ ॥ ૨૮૯ ॥
 ચિત્રદીપમિમં નિત્યં ચેડનુસન્દધતે બુધાઃ ।
 પશ્યન્તોડપિ જગચ્ચિત્રં તે મુહ્યન્તિ ન પૂર્વવત્ ॥ ૨૯૦ ॥
 ઇતિ ચિત્રદીપોનામ ષષ્ઠઃ પરિચ્છેદઃ ॥ ૬ ॥

૭. તૃપ્તિદીપોનામ - સમમઃ પરિચ્છેદઃ ।

આત્માનં ચેદ્ધિજનીયાદયમસ્મીતિ પૂરુષઃ ।
 કિમિચ્છન્દસ્ય કામાય શરીરમનુસંજવરેત્ ॥ ૧ ॥
 અસ્યાઃ શ્રુતેરભિપ્રાયઃ સમ્યગ્ન વિચાર્યતે ।
 જીવન્મુક્તસ્ય યા તૃપ્તિઃ સા તેન વિશદાયતે ॥ ૨ ॥
 માયાભાસેન જીવેશૌ કરોતીતિ શ્રુતત્વતઃ ।
 કલ્પિતાવેવ જીવેશૌ તાભ્યાં સર્વં પ્રકલ્પિતમ્ ॥ ૩ ॥
 ઈક્ષણાદિપ્રવેશાન્તા સૃષ્ટિરીશેન કલ્પિતા ।
 જાગ્રદાદિવિમોક્ષાન્તઃ સંસારો જીવકલ્પિતઃ ॥ ૪ ॥
 ભ્રમાધિષ્ઠાનભૂતાત્મા કૂટસ્થાસડ્ગચિદ્વપુઃ ।
 અન્યોન્યાધ્યાસતોડસડ્ગધીસ્થજીવોડત્ર પૂરુષઃ ॥ ૫ ॥
 સાધિષ્ઠાનો વિમોક્ષાદૌ જીવોડધિક્ષિયતે ન તુ ।
 કેવલો નિરધિષ્ઠાનવિભ્રાન્તેઃ ક્વાપ્યસિદ્ધિતઃ ॥ ૬ ॥
 અધિષ્ઠાનાંશસંયુક્તં ભ્રમાંશમવલમ્બતે ।
 યદા તદાહં સંસારીત્યેવં જીવોડતિમન્યતે ॥ ૭ ॥
 ભ્રમાંશસ્ય તિરસ્કારાદધિષ્ઠાનપ્રધાનતા ।
 યદા તદા ચિદાત્માહમસડ્ગોડસ્મીતિ બુદ્ધ્યતે ॥ ૮ ॥
 નાસડ્ગોડહંકૃતિર્યુક્તા કથમસ્મીતિ ચેચ્છુણુ ।

अेको मुष्यो द्वावमुष्यावित्यर्थस्त्रिविधोऽलमः ॥ ८ ॥
 अन्योन्त्याध्यासरूपेण कूटस्थाभासयोर्वपुः ।
 अेकीभूय भवेन्मुष्यस्तत्र मूढैः प्रपूज्यते ॥ १० ॥
 पृथगाभासकूटस्थावमुष्यौ तत्र तत्त्ववित् ।
 पर्यायेण प्रयुङ्क्तोऽलंशब्दं लोके य वैदिके ॥ ११ ॥
 लौकिकव्यवहारेऽलं गच्छामीत्यादिके बुधः ।
 विविच्यैव सिद्धाभासं कूटस्थात्तं विवक्षति ॥ १२ ॥
 असङ्गोऽलं सिद्धात्माऽमिति शास्त्रीयदृष्टितः ।
 अलंशब्दं प्रयुङ्क्तेयं कूटस्थे केवले बुधः ॥ १३ ॥
 ज्ञानिताज्ञानिते त्वात्माभासस्यैव न यात्मनः ।
 तथा य कथमाभासः कूटस्थोऽस्मीति बुद्ध्यताम् ॥ १४ ॥
 नायं दोषश्चिदाभासः कूटस्थैकस्वभाववान् ।
 आभासत्वस्य मिथ्यात्वाद्कूटस्थत्वावशेषात् ॥ १५ ॥
 कूटस्थोऽस्मीति बोधोऽपि मिथ्या चेन्नेति को वदेत् ।
 न हि सत्यतयाभीष्टं रज्जुसर्पविसर्पणम् ॥ १६ ॥
 तादृशेनापि बोधेन संसारो विनिवर्तते ।
 यक्षानुरूपो हि बलिरित्याहुर्लौकिका जनाः ॥ १७ ॥
 तस्मादाभासपुरुषः सकूटस्थो विविच्य तम् ।
 कूटस्थोऽस्मीति विज्ञातुमर्हतीत्यभ्यधात् श्रुतिः ॥ १८ ॥
 असंदिग्धं अपिपर्यस्तं बोधो देह आत्मनीक्ष्यते ।
 तद्भेदेति निर्णेतुमयमित्यभिधीयते ॥ १९ ॥
 देहात्मज्ञानवज्ज्ञानं देहात्मज्ञानबाधकम् ।
 आत्मन्येव भवेद्यस्य स नेच्छन्नपि मुच्यते ॥ २० ॥
 अयमित्यपरोक्षत्वमुच्यते चेत्तदुच्यताम् ।
 स्वयंप्रकाशचैतन्यमपरोक्षं सदा यतः ॥ २१ ॥
 परोक्षमपरोक्षं य ज्ञानमज्ञानमित्यदः ।
 नित्यापरोक्षरूपेऽपि द्वयं स्याद्दशमे यथा ॥ २२ ॥

નવસંખ્યાહૃતજ્ઞાનો દશમો વિભ્રમાત્તદા ।
 ન વેત્તિ દશમોડસ્મીતિ વીક્ષ્યમાણોડપિ તાન્નવ ॥ ૨૩ ॥
 ન ભાતિ નાસ્તિ દશમ ઇતિ સ્વં દહમં તદા ।
 મત્વા વક્તિ તદજ્ઞાનકૃતમાવરણં વિદુઃ ॥ ૨૪ ॥
 નદાં મમાર દશમ ઇતિ શોચન્નરોદિતિ ।
 અજ્ઞાનકૃતવિક્ષેપં રોદનાદિં વિદુર્બુધઃ ॥ ૨૫ ॥
 ન મૃતો દશમોડસ્તીતિ શ્રુત્વામવચનં તદા ।
 પરોક્ષત્વેન દશમં વેત્તિ સ્વર્ગાદિલોકવત્ ॥ ૨૬ ॥
 ત્વમેવ દશમોડસીતિ ગણયિત્વા પ્રદર્શિતઃ ।
 અપરોક્ષતયા જ્ઞાત્વા હૃષ્યત્વેવ ન રોદિતિ ॥ ૨૭ ॥
 અજ્ઞાન અવૃત્તિવિક્ષેપ દ્વિવિધા જ્ઞાન તૃમયઃ ।
 શોકાપગમ ઇત્યેતે યોજનીયાશ્ચિદાત્મનિ ॥ ૨૮ ॥
 સંસારાસક્તચિત્તઃ સંશ્ચિદાભાસઃ કદાયન ।
 સ્વયંપ્રકાશકૂટસ્થં સ્વતત્ત્વં નૈવ વેત્યયમ્ ॥ ૨૯ ॥
 ન ભાતિ નાસ્તિ કૂટસ્થ ઇતિ વક્તિ પ્રસડ્ગતઃ ।
 કર્તા ભોક્તાહમસ્મીતિ વિક્ષેપં પ્રતિપદ્યતે ॥ ૩૦ ॥
 અસ્તિ કૂટસ્થ ઇત્યાદૌ પરોક્ષં વેત્તિ વાર્તયા ।
 પશ્ચાત્કૂટસ્થ એવાસ્મીત્યેવં વેત્તિ વિચારતઃ ॥ ૩૧ ॥
 કર્તા ભોક્તેત્યેવમાદિશોકજાતં પ્રમુગ્ધતિ ।
 કૃતં કૃત્યં પ્રાપણીયં પ્રાપ્તમિત્યેવ તુષ્યતિ ॥ ૩૨ ॥
 અજ્ઞાનમાવૃત્તિસ્તદ્વદ્વિક્ષેપશ્ચ પરોક્ષધીઃ ।
 અપરોક્ષમતિઃ શોકમોક્ષસ્તૃષિર્નિરુદ્ધુશા ॥ ૩૩ ॥
 સમાવસ્થા ઇમાઃ સન્તિ ચિદાભાસસ્ય તાસ્વિમૌ ।
 બન્ધમોક્ષૌ સ્થિતૌ તન્ન તિસ્રો બન્ધકૃતઃ સ્મૃતાઃ ॥ ૩૪ ॥
 ન જાનામીત્યુદાસીનવ્યવહારસ્ય કારણમ્ ।
 વિચારપ્રાગભાવેન યુક્તમજ્ઞાનમીરિતમ્ ॥ ૩૫ ॥
 અમાર્ગેણ વિચાર્યાથ નાસ્તિ નો ભાતિ ચેત્યસૌ ।
 વિપરીતવ્યવહૃતિરાવૃત્તેઃ કાર્યમિષ્યતે ॥ ૩૬ ॥

दैर्घ्यविद्याभासउपो विक्षेप हरितः ।
 कर्तृत्वाद्यभिलः शोकः संसाराभ्योऽस्य बन्धकः ॥ ३७ ॥
 अज्ञानमावृतिश्चैते विक्षेपात्प्राक्सिद्धयतः ।
 यद्यप्यथाप्यवस्थेते विक्षेपस्यैव नात्मनः ॥ ३८ ॥
 विक्षेपोत्पत्तितः पूर्वमपि विक्षेपसंस्कृतिः ।
 अस्त्येव तदवस्थात्वमविरुद्धं ततस्तयोः ॥ ३९ ॥
 ब्रह्मण्यारोपितत्वेन ब्रह्मावस्थे एमे इति ।
 नशङ्कनीयं सर्वासां ब्रह्मण्येवाधिरोपणात् ॥ ४० ॥
 संसार्यं विबुद्धोऽहं निःशोकस्तुष्ट इत्यपि ।
 श्रुवगा उत्तरावस्था भान्ति न ब्रह्मगा यद्वि ॥ ४१ ॥
 तर्ह्यज्ञोऽहं ब्रह्मसत्त्वमाने मद्दृष्टितो न हि ।
 इति पूर्वं अवस्थे य भासेते श्रुवगे षलु ॥ ४२ ॥
 अज्ञानस्याश्रयो ब्रह्मेत्यधिष्ठानतया जगुः ।
 श्रुवावस्थात्वमज्ञानाभिमानित्वाद्वादिषम् ॥ ४३ ॥
 ज्ञानद्वयेन नष्टेऽस्मिन्नज्ञाने तद्गुतावृतिः ।
 न भाति नास्ति येत्येषा द्विविधापि विनश्यति ॥ ४४ ॥
 परोक्षज्ञानतो नश्येदसत्त्वावृत्तिर्हेतुता ।
 अपरोक्षज्ञाननाश्या ज्यमानावृत्तिर्हेतुता ॥ ४५ ॥
 अमानावरणे नष्टे श्रुवत्वारोपसंक्षयात् ।
 कर्तृत्वाद्यभिलः शोकः संसाराभ्यः निवर्तते ॥ ४६ ॥
 निवृत्ते सर्वसंसारे नित्यमुक्तत्वभासनात् ।
 निरङ्कुशा भवेत्तृप्तिः पुनः शोकासमुद्भवात् ॥ ४७ ॥
 अपरोक्षज्ञानशोकनिवृत्ताभ्ये उभे एमे ।
 अवस्थे श्रुवगे भूते आत्मानं येदिति श्रुतिः ॥ ४८ ॥
 अयमित्यपरोक्षत्वमुक्तं तद्विविधं भवेत् ।
 विषयस्वप्रकाशत्वाद्धियाप्येवं तदीक्षणात् ॥ ४९ ॥
 परोक्षज्ञानकालेऽपि विषयस्वप्रकाशता ।

समाब्रह्म स्वप्रकाशमस्तीत्येवं विबोधनात् ॥ ५० ॥

अहं ब्रह्मेत्यनुल्लिख्य ब्रह्मास्तीत्येवमुल्लिखत् ।

परोक्षज्ञानमेतं न भ्रान्तं बाधानिरुपेक्षात् ॥ ५१ ॥

ब्रह्म नास्तीति मानं येत्स्याद्बाध्येत तदा ध्रुवम् ।

न यैवं प्रबलं मनं पश्यामोऽतो न बाध्यते ॥ ५२ ॥

व्यक्त्यनुल्लेखमात्रेण ब्रह्मत्वे स्वर्गधीरपि ।

भ्रान्तिः स्याद्व्यक्त्यनुल्लेखात्सामान्योल्लेखदर्शनात् ॥ ५३ ॥

अपरोक्षत्व योग्यस्य न परोक्षमतिर्भ्रमः ।

परोक्षमित्यनुल्लेखादर्थान्तराक्षयसम्भवात् ॥ ५४ ॥

अंशागृहीतिर्भ्रान्तिश्चेद् घटज्ञां ब्रह्मो भवेत् ।

निरंशस्यापि संशत्वं व्यावर्त्यांशविभेदतः ॥ ५५ ॥

असत्त्वांशो निवर्तेत परोक्षज्ञानतस्तथा ।

अमानांशनिवृत्तिः स्यादपरोक्षधिया कृता ॥ ५६ ॥

दशमोऽस्तीत्यविभ्रान्तं परोक्षज्ञानमीक्ष्यते ।

ब्रह्मास्तीत्यपि तद्ब्रह्मादज्ञानावरणं समम् ॥ ५७ ॥

आत्मा ब्रह्मेति वाक्यार्थे निःशेषेण विचारिते ।

व्यक्तिरुल्लिख्यते यद्ब्रह्ममस्त्वमसीत्यतः ॥ ५८ ॥

दशमः ङ इति प्रश्ने त्वमेवेति निराकृते ।

गाणयित्वा स्वेन सङ्ग स्वमेव दशमं स्मरेत् ॥ ५९ ॥

दशमोऽस्मीति वाक्योत्था न धीरस्य विडम्बते ।

आदिमध्यावसानेषु न नवत्वस्य संशयः ॥ ६० ॥

सदेवेत्यादिवाक्येन ब्रह्मसत्त्वं परोक्षतः ।

गृहीत्वा तत्त्वमस्यादिवाक्याद्व्यक्तिं समुल्लिखेत् ॥ ६१ ॥

आदि मध्यावसानेषु स्वस्य ब्रह्मत्वधीरियम् ।

नैव व्यभिचरेत्तस्मादापरोक्षं प्रतिष्ठितम् ॥ ६२ ॥

जन्मादिकारणत्वाभ्यलक्षणैर्न भृगुः पुरा ।

परोक्षेण गृहीत्वाथ विचारात् व्यक्तिसैक्षत ॥ ६३ ॥

यद्यपि त्वमसीत्यत्र वाक्यं नोद्ये भृगोः पिता ।
 तथाप्यन्नं प्राणमिति विचार्यस्थलमुक्तवान् ॥ ६४ ॥
 अन्नप्राणादि कोषेषु सुविचार्य पुनः पुनः ।
 आनन्दव्यक्तिमीक्षित्वा ब्रह्मलक्षाप्ययूयुजत् ॥ ६५ ॥
 सत्यं ज्ञानमनन्तं येत्येवं ब्रह्मस्वलक्षणम् ।
 उक्त्वा गुडाडितत्वेन कोशेष्वेतत् प्रदर्शितम् ॥ ६६ ॥
 पारोक्ष्येण विबुध्येन्द्रो य आत्मेयादिलक्षणात् ।
 अपरोक्षीकर्तुमिच्छंश्चतुर्वारं गुरुं ययौ ॥ ६७ ॥
 आत्मा वा षडभ्यस्त्याद्यै परोक्षं ब्रह्मलक्षितम् ।
 अध्यारोपापवादाभ्यां प्रज्ञानं ब्रह्म दर्शितम् ॥ ६८ ॥
 अवान्तरेण वाक्येन परोक्षब्रह्मधीर्भवेत् ।
 सर्वत्रैव मडावाक्यविचारान्त्वपरोक्षधीः ॥ ६९ ॥
 ब्रह्मापारोक्ष्यसिद्ध्यर्थं मडावाक्यमितीरितम् ।
 वाक्यवृत्तावतो ब्रह्मापरोक्ष्ये विमतिर्नाडि ॥ ७० ॥
 आलम्बनतया भाति योऽस्मत्प्रत्ययशब्दयोः ।
 अन्तःकरणसम्भिन्नबोधः सत्त्वम्पदाभिधः ॥ ७१ ॥
 मायोपाधिर्जगद्बोधिः सर्वज्ञत्वादिलक्षणाः ।
 पारोक्ष्यशब्दलः सत्याधात्मकस्तत्पदाभिधः ॥ ७२ ॥
 प्रत्यक्षपरोक्षतैकस्य सद्वितीयत्वपूर्णाता ।
 विरुद्ध्येते यतस्तस्माल्लक्षणा सम्प्रवर्तते ॥ ७३ ॥
 तत्त्वमस्यादिव्याक्येषु लक्षणा भागलक्षणा ।
 सोऽयमित्यादिव्याक्यस्थापद्योरिव नापरा ॥ ७४ ॥
 संसर्गो वा विशिष्टो वा वाक्यार्थो नात्र संमतः ।
 अप्पाङ्गैकरसत्वेन वाक्यार्थो विदुषां मतः ॥ ७५ ॥
 प्रत्यग्बोधो य आभाति सोऽद्भयानन्दलक्षणाः ।
 अद्भयानन्दरूपश्च प्रत्यग्बोधैकलक्षणाः ॥ ७६ ॥
 षट्त्वमन्योऽन्यतादात्म्यप्रतिपत्तिर्यदा भवेत् ।
 अब्रह्मत्वं त्वमर्थस्य व्यवर्त्येत तद्वै वि ।

तदर्थस्य च पारोक्ष्यं यद्येवं किं ततः शृणु ।
पूर्वानन्दैकत्रुपेण प्रत्यग्भोधोऽवशिष्यते ॥ ७७ ॥
येवं सति मलावाक्यात्परोक्षज्ञानमीर्यते ।
यैस्तेषां शास्त्रसिद्धान्तविज्ञानं शोभतेतराम् ॥ ७८ ॥
आस्तां शास्त्रस्य सिद्धान्तो युक्त्या वाक्यात्परोक्षधीः ।
स्वर्गाद्विवाक्यवन्नेवं दशमे व्यभियारतः ॥ ७९ ॥
स्वतोऽपरोक्षश्रवणस्य ब्रह्मत्वमभिविद्यते ।
नश्येत्सिद्धपरोक्षत्वमिति युक्तिर्भङ्ग्यते ॥ ८० ॥
वृद्धिमिष्टवतो मूलमपि नष्टमितीरितम् ।
लौकिकं वचनं सार्धं सम्पन्नं त्वत्प्रसादतः ॥ ८१ ॥
अन्तःकरणसंभिन्नभोधो श्रवोऽपरोक्षताम् ।
अर्द्धयुपाधिसद्भावान्न तु ब्रह्मानुपाधितः ॥ ८२ ॥
नैवं ब्रह्मत्वभोधस्य सोपाधिविषयत्वतः ।
यावद्विद्वेदकैवल्यमुपाधेरनिवारणात् ॥ ८३ ॥
अन्तःकरणसाहित्यराहित्याभ्यां विशिष्यते ।
उपाधिर्श्रवणभावस्य ब्रह्मतायाश्च नान्यथा ॥ ८४ ॥
यथा विधिरुपाधिः स्यात्प्रतिषेधस्तथा न किम् ।
सुवर्णलौहमेतेन शङ्खभलात्वं न सिध्यते ॥ ८५ ॥
अतद्व्यावृत्तिरूपेण साक्षाद्विधिमुष्णेन च ।
वेदान्तानां प्रवृत्तिः स्याद्विधेत्याचार्यभाषितम् ॥ ८६ ॥
अलमर्थपरित्यागादलं ब्रह्मेति धीः कुतः ।
नैवमंशस्य हि त्यागो भागलक्षणयोदितः ॥ ८७ ॥
अन्तःकरणसन्त्यागादवशिष्टे विद्यात्मनि ।
अलं ब्रह्मेति वाक्येन ब्रह्मत्वं साक्षिणीक्ष्यते ॥ ८८ ॥
स्वप्रकाशोऽपि साक्ष्येष धीवृत्त्या व्याप्यतेऽन्यवत् ।
इलव्याप्यत्वमेवास्य शास्त्रकृद्भिर्निवारितम् ॥ ८९ ॥
बुद्धितस्थविद्याभासौ द्वावपि व्याप्तौ घटम् ।
तत्राज्ञानं धिया नश्येदाभासेन घटः स्फुरेत् ॥ ९० ॥

ब्रह्मण्यज्ञाननाशाय वृत्तव्यामिश्रपेक्षिता ।

स्वयं स्फुरणरूपत्वान्नाभास उपयुज्यते ॥ ९१ ॥

यक्षुर्दीपावपेक्ष्येते घटादेर्दशने तथा ।

न दीपदशने किन्तु यक्षुरेकमपेक्ष्यते ॥ ९२ ॥

स्थितोऽध्यसौ विद्याभासो ब्रह्मण्येकीभवेत्परम् ।

न तु ब्रह्मणि अतीशयं क्वलं कुर्याद्धट आदिवत् ॥ ९३ ॥

अप्रमेयमनादिं येत्यत्र श्रुत्येदमीरितम् ।

मनसैवेदमाप्तव्यमिति धीव्याप्यता श्रुता ॥ ९४ ॥

आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीति वाक्यतः ।

ब्रह्मात्मव्यङ्गिमुल्लिख्य यो बोधः सोऽभिधीयते ॥ ९५ ॥

अस्तु बोधोऽपरोक्षोऽत्र मडावाक्यात् तथाप्यसौ ।

न दृढः श्रवणानीनामाचार्यैः पुनरीरणत् ॥ ९६ ॥

अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थबोधो यावद्दृढीभवेत् ।

शमादिसहितस्तावदभ्यसेच्छ्रवणादिकम् ॥ ९७ ॥

बाधं सन्ति ह्यदाह्वयस्य डेतवः श्रुत्यनेकता ।

असम्भाव्यत्वमर्थस्य विपरीतं य भावना ॥ ९८ ॥

शाभाभेदात्कामभेदाच्छ्रुतं कर्माण्यथान्यथा ।

अवेमत्रापि माशङ्कित्यतः श्रवणमाचरेत् ॥ ९९ ॥

वेदान्तानामशेषाणामादिमध्यावसानतः ।

ब्रह्मात्मन्येव तात्पर्यमितिधीः श्रवणं भवेत् ॥ १०० ॥

समन्वयाध्याय ऐतत्सूक्तं धीस्वास्थ्यकारिभिः ।

तर्कैः सम्भावनार्थस्य द्वितीयाध्यायः ईरिता ॥ १०१ ॥

अङ्गुजन्मदृढाभ्यासाद्देहादिष्यात्मधीः क्षणात् ।

पुनः पुनरुदेत्येवं जगत्सत्यत्वधीरपि ॥ १०२ ॥

विपरीता भावनेयमैकाग्र्यात्सा निवर्तते ।

तत्त्वोपदेशात् प्रागेव भवत्येतदुपासनात् ॥ १०३ ॥

उपास्तयोऽत एवत्र ब्रह्मशास्त्रेऽपि चिन्तिताः ।

પ્રાગનભ્યાસિનઃ પશ્ચાદ્બ્રહ્માભ્યાસેન તદ્ભવેત્ ॥ ૧૦૪ ॥

તચ્ચિન્તનં તત્કથનમન્યોન્યં તત્પ્રબોધનમ્ ।

એતદેકપરત્વં ચ બ્રહ્માભ્યાસં વિદુર્બુધાઃ ॥ ૧૦૫ ॥

તમેવ ધીરો વિજ્ઞાય પ્રજ્ઞાં કુર્વાત બ્રાહ્મણઃ ।

નાનુધ્યાયાદ્બુદ્ધુઃષ્ઠાન્વાચો વિગ્લાપનં હિ તત્ ॥ ૧૦૬ ॥

અનન્યાશ્ચિન્તયન્તો માં યે જનાઃ પર્યુપાસતે ।

તેષાં નિત્યાભિયુક્તાનાં યોગક્ષેમં વહામ્યહમ્ ॥ ૧૦૭ ॥

ઇતિ શ્રુતિસ્મૃતી નિત્યમાત્મન્યેકાગ્રતાં ધિયઃ ।

વિધત્તો વિપરીતાયા ભાવનાયાઃ ક્ષયાય હિ ॥ ૧૦૮ ॥

યદ્ યથા વર્તતે તસ્ય તત્ત્વં હિત્વાન્યથાત્વધીઃ ।

વિપરીત ભાવના સ્યાત્પિત્રાદાવરિધીર્યથા ॥ ૧૦૯ ॥

આત્મા દેહાદિભિન્નોડયં મિથ્યા ચેદં જગત્ તયોઃ ।

દેહાદ્યાત્મત્વસત્યત્વધીર્વિપર્યયભાવના ॥ ૧૧૦ ॥

તત્ત્વભાવનયા નશ્યેત્સાતો દેહાતિરિક્તતામ્ ।

આત્મનો ભાવયેત્તદ્દમ્ભિથ્યાત્વં જગતોડનિશમ્ ॥ ૧૧૧ ॥

હિં મન્નજપવન્મૂર્તિધ્યાનવચ્યાત્મભેદધીઃ ।

જગન્મિથ્યાત્વધીશ્ચાત્ર વ્યાવર્ત્યાં સ્યાદૃતાન્યથા ॥ ૧૧૨ ॥

અન્યથેતિ વિજાનીહિ દૃષ્ટાર્થત્વેન ભુક્તિવત્ ।

બુભુક્ષુર્જપવદ્ભુક્તે ન કશ્ચિન્નિયતઃ ક્વચિત્ ॥ ૧૧૩ ॥

અશ્રાતિ વા ન વાશ્રાતિ ભુક્તે વા સ્વેચ્છયાન્યથા ।

યેન કેન પ્રકારેણ ક્ષુધામપનિનીશતિ ॥ ૧૧૪ ॥

નિયમેન જપં કુર્યાદકૃતૌ પ્રત્યવાયતઃ ।

અન્યથાકરણેડનર્થઃ સ્વરવર્ણવિપર્યયાત્ ॥ ૧૧૫ ॥

ક્ષુધેવ દૃષ્ટબાધાકૃદ્વિપરીતા ચ ભાવના ।

જેયા કેનાપ્યુપાયેન નાસ્ત્યત્રાનુષ્ઠિતેઃ કમઃ ॥ ૧૧૬ ॥

ઉપાયઃ પૂર્વમેવોક્તસ્તચ્ચિન્તાકથનાદિકઃ ।

એતદેકપરત્વેડપિ નિર્બન્ધો ધ્યાનવત્ત્વ હિ ॥ ૧૧૭ ॥

मूर्तिप्रत्ययसान्तत्यमन्यानन्तरित धियः ।
ध्यानं तत्रातिनिर्भन्धो मनसश्चाञ्चलात्मनः ॥ ११८ ॥
यञ्चलं छि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद्दृढम् ।
तस्यालं निग्रहं मन्ये वायोशिव सुदुष्करम् ॥ ११९ ॥
अप्यभ्यिपानान्मडतः सुमेरुन्मूलनादपि ।
अपि वड्च्यशनात् साधो विषमिश्चत्तनिग्रहः ॥ १२० ॥
कथनादौ न निर्भन्धः शृङ्खलाबद्धदेहवत् ।
किन्त्वनन्तेतिहासाद्यैर्विनोदो नाट्यवद्भियः ॥ १२१ ॥
शिष्टेवात्मा जगन्मिथ्येत्यत्र पर्यवसानतः ।
निदिध्यासनविक्षेपो नेतिहासादिभिर्भवेत् ॥ १२२ ॥
कृषिवाणिज्यसेवादौ काव्यतर्कादिङ्केषु य ।
विक्षिप्यते प्रवृत्ता धीस्तैस्तत्त्वस्मृत्यसम्भवात् ॥ १२३ ॥
अनुसन्धतैवात्र भोजनादौ प्रवर्तितुम् ।
शक्यतेऽत्यन्तविक्षेपाभावादाशु पुनः स्मृतेः ॥ १२४ ॥
तत्त्वविस्मृतिमात्रान्नानर्थः किन्तु विपर्ययात् ।
विपर्येतुं न कालोऽस्ति ञटिति स्मरतः क्वचित् ॥ १२५ ॥
तत्त्व स्मृतेरवसरो नास्त्यन्याभ्यासशालिनः ।
प्रत्युताभ्यासघतित्वाद्भलात्तत्त्वमपेक्ष्यते ॥ १२६ ॥
तमेवैकं विजानीत ल्यन्या वायो विमुञ्चय ।
इति श्रुतं तथान्यत्र वायो विग्लापनन्त्विति ॥ १२७ ॥
आहारादि त्यजन्नैव श्रुवेच्छास्त्रान्तरं त्यजन् ।
किं न श्रुवसि येनैवं करोष्यत्र दुराग्रहम् ॥ १२८ ॥
जनकादेः कथं राज्यमिति येदृढबोधतः ।
तथा तवापि येत्तर्कं पठ यद्वा कृषिं कुरु ॥ १२९ ॥
मिथ्यात्ववासनादाद्वैद्य प्रारब्धक्षयकाङ्क्षया ।
अकिलश्यन्तः प्रवर्तन्ते स्वस्वकर्मानुसारतः ॥ १३० ॥
अतिप्रसङ्गो मा शक्यः स्वकर्मवशवर्तिनाम् ।
अस्तु वा कः अत्र शक्येत कर्म वारयितुं वद ॥ १३१ ॥

ज्ञानिनोऽज्ञानिन्श्चात्र समेऽप्यारब्धकर्मणि ।
 न क्लेषो ज्ञानिनो धैर्यान्मूढः क्लिश्यत्यधैर्यतः ॥ १३२ ॥
 मार्गो गन्त्रोर्द्धयोः श्रान्तौ समायामथदूरताम् ।
 जानधैर्याद्दुद्रुतं गच्छेदन्यस्तिष्ठति दीनधीः ॥ १३३ ॥
 साक्षात्कृतात्मधीः सम्यगविपर्ययबाधितः ।
 किमिच्छन्ऽस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेत् ॥ १३४ ॥
 जगन्मिथ्यात्वधीभावादाक्षिप्तौ काम्यकामुकौ ।
 तयोरभावे सन्तापः शाम्येन्नःस्नेहदीपवत् ॥ १३५ ॥
 गन्धर्वपत्तने किञ्चिन्नेन्द्रजालिकनिर्मितम् ।
 जानन् कामयते किन्तु जिडासति उसन्नदम् ॥ १३६ ॥
 आपातरमणीयेषु भोगेष्वेवं विचारवान् ।
 नानुरज्जति किन्वेतान् दौषदृष्ट्या जिडासति ॥ १३७ ॥
 अर्थानामर्जने क्लेशस्तथैव परिरक्षणौ ।
 नाशे द्रुपं व्यये द्रुपं धिगर्थाःक्लेशकारिणः ॥ १३८ ॥
 मांसपाञ्च्यतिक्रियास्तु यन्त्रलोलेऽङ्गपञ्जरे ।
 स्नाय्वस्थिग्रन्थिशास्त्रिन्याः स्त्रियाः किमिव शोभनम् ॥ १३९ ॥
 अेवमादिषु शास्त्रेषु दौषाः सम्यक्प्रपञ्चिताः ।
 विमृशन्ननिशान्तानि कथं द्रुपेषु मज्जति ॥ १४० ॥
 क्षुधया पीड्यमानोऽपि न विषं ह्यनुमिच्छति ।
 मिष्टान्नध्वस्ततृञ्जानन्नामूढस्तज्जिघत्सति ॥ १४१ ॥
 प्रारब्धकर्मप्राबल्याद्भोगेष्विच्छा भवेद्यदि ।
 क्लिश्यनेव तदाप्येषु भुङ्क्ते विष्टिगृहीतवत् ॥ १४२ ॥
 भुञ्जानास्तानपि बुधाः श्रद्धावन्तः कुटुम्बिनः ।
 नाद्यापि कर्म नश्छिन्नमिति क्लिश्यन्ति सन्ततम् ॥ १४३ ॥
 नायं क्लेशोऽत्र संसारतापः किन्तु विरक्तता ।
 भ्रान्तिज्ञाननिदानो हि तापः सांसारिकः स्मृतः ॥ १४४ ॥
 विवेकेन परिक्लिश्यन्नल्पभोगेन तृप्यति ।

अन्यथानन्तभोगोऽपि नैव तृष्यति कर्त्तव्यित् ॥ १४५ ॥

न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।

उविषा कृष्णवर्त्मव भूय एव अभिवर्धते ॥ १४६ ॥

परिज्ञायोपभुक्तो हि भोगो भवति तुष्टये ।

विज्ञाय सेवितश्चौरी मैत्रीमेति न यौरताम् ॥ १४७ ॥

मनसो निगृहीतस्य लीलाभोगोऽल्पकोऽपि यः ।

तमेवालब्धविस्तारं क्लिष्टत्वाद्भुङ् मन्वते ॥ १४८ ॥

अद्भुमुक्तो महीपालो ग्राममात्रेण तुष्यति ।

परैर्न अद्भो नाङ्कान्तो न राष्ट्रं भुङ् मन्वते ॥ १४९ ॥

विवेके जाग्रति सति दोषदर्शनलक्षणे ।

कथमारब्धकर्मापि भोगेष्वां जनयिष्यति ॥ १५० ॥

नैष दोषो यतोऽनेकविधं प्रारब्धमीक्ष्यते ।

छ्वानिच्छा परेच्छा च प्रारब्धं त्रिविधं स्मृतम् ॥ १५१ ॥

अपथ्यसेविन्श्चौरा राजदाररता अपि ।

जानन्त एव स्वानर्थमिच्छन्त्यारब्धकर्मतः ॥ १५२ ॥

न यान्नैतद्दारयितुमीश्वरेणापि शक्यते ।

यत् ईश्वर एवाह गीतायामर्जुनं प्रति ॥ १५३ ॥

सदृशं येष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ।

प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥ १५४ ॥

अवश्यं भाविभावानां प्रतीकारो भवेद्यदि ।

तदा दुःखैर्न विष्येरन् नलरामयुधिष्ठिराः ॥ १५५ ॥

न येश्वरत्वमीशस्य ढीयते तावता यतः ।

अवश्यं भावितायेषईश्वरेण एव निर्मिता ॥ १५६ ॥

प्रश्नोत्तराभ्यामेवैतद्भ्रम्यतेऽर्जुनकृष्णयोः ।

अनिच्छापूर्वकं यास्ति प्रारब्धमिति तच्छृणु ॥ १५७ ॥

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं यरति पूरुषः ।

अनिच्छन्नपि वाष्पैय बलादिव नियोजितः ॥ १५८ ॥

षण्डशालमिदं द्वैतमचिन्त्यरथनात्पतः ।
 इत्यविस्मरतो हानिः का वा प्रारब्धभोगतः ॥ १७३ ॥
 निर्भयस्तत्त्वविधाया षण्डशालत्वसंस्मृतौ ।
 प्रारब्धस्याग्रहो भोगे श्रुवस्य सुषुप्तयोः ॥ १७४ ॥
 विद्यारब्धे विरुद्ध्येते न भिन्नविषयत्वतः ।
 जानद्भिरप्यैन्द्रशालो विनोदो दृश्यते भव ॥ १७५ ॥
 जगत्सत्यत्वमापाद्य प्रारब्धं भोजयेद्यदि ।
 तदा विरोधि विधाया भोगमात्रात् सत्यता ॥ १७६ ॥
 अच्युतो जायते भोगः कल्पितैः स्वप्नवस्तुभिः ।
 जाग्रत्वस्तुभिरप्येवमसत्यैर्भोगे षण्डताम् ॥ १७७ ॥
 यद्वि विद्यापङ्कवित जगत्प्रारब्ध घातिनी ।
 तदा स्यात्तु मायात्वबोधेन तदपहवः ॥ १७८ ॥
 अनपङ्कत्य लोकास्तद्विन्द्रशालमिदं त्विति ।
 जानन्त्येवानपङ्कत्य भोगं मायात्वधीस्तथा ॥ १७९ ॥
 यत्र त्वस्य जगत् स्वात्मा पश्येत्कस्तत्र केन किम् ।
 किं जिघ्रैत्किं वदेद्वेति श्रुतौ तु भुङ्क्ते घोषितम् ॥ १८० ॥
 तेन द्वैतमपङ्कत्य विद्योद्वेति न यान्यथा ।
 तथा य विदुषो भोगः कथं स्यादिति चेत् शृणु ॥ १८१ ॥
 सुषुप्तिविषया मुक्तिविषया वा श्रुतिस्त्विति ।
 उक्तं स्वाध्ययसम्पत्पोरिति सूत्रे ह्यतिस्कृष्टम् ॥ १८२ ॥
 अन्यथा याज्ञवल्क्यादेराचार्यत्वं न सम्भवेत् ।
 द्वैतदृष्टावविद्वत्ता द्वैतादृष्टौ न वाग्वदेत् ॥ १८३ ॥
 निर्विकल्पसमाधौ तु द्वैतादर्शनखेतुतः ।
 सैवापरोक्षविद्यैति चेत्सुषुप्तिस्तथा न किम् ॥ १८४ ॥
 आत्मतत्त्वं न जानाति सुप्तौ यद्वि तदा त्वया ।
 आत्मधीरेव विद्येति वाच्यं न द्वैतविस्मृतिः ॥ १८५ ॥
 उभयं मिलितं विद्या यद्वि तद्वि घटादयः ।

અર્ધવિદ્યાભાજિનઃ સ્યુઃ સકલદ્વૈતવિસ્મૃતેઃ ॥ ૧૮૬ ॥
 મશકધ્વનિમુખ્યાનાં વિક્ષેપાણાં બહુત્વતઃ ।
 તત્ત્વવિદ્યા તથા ન સ્યાદ્દટ્ટાદીનાં યથા દૃઢા ॥ ૧૮૭ ॥
 આત્મધીરેવ વિદ્યેતિ યદિ તર્હિ સુખી ભવ ।
 દુષ્ટચિત્તં નિરુન્ધ્યાચ્ચેન્નિરુન્ધિ ત્વં યથાસુખમ્ ॥ ૧૮૮ ॥
 તદિષ્ટમેષ્યમાયામયત્વસ્ય સમીક્ષણાત્ ।
 ઇચ્છન્નપ્યજ્ઞવન્નેચ્છેત્કિમિચ્છન્નિતિ હિ શ્રુતમ્ ॥ ૧૮૯ ॥
 રાગો વિડ્ગમબોધસ્ય સન્તુ રાગાદયો બુધે ।
 ઇતિ શાસ્ત્રદ્વયં સાર્થમેવં સત્યવિરોધતઃ ॥ ૧૯૦ ॥
 જગન્મિથ્યાત્વવત્ સ્વાત્માસડ્ગત્વસ્ય સમીક્ષણાત્ ।
 કસ્ય કામાયેતિ વચો ભોક્ત્રભાવવિવક્ષયા ॥ ૧૯૧ ॥
 પતિજાયાદિકં સર્વં તત્તદ્ભોગાય નેચ્છતિ ।
 કિન્ત્વાત્મભોગાર્થમિતિ શ્રુતાવુદ્ધોષિતં બહુ ॥ ૧૯૨ ॥
 કિં કૂટસ્થશ્ચિદાભાસોઽથ વા કિમુભયાત્મકઃ ।
 ભોક્તા તત્ર ન કૂટસ્થોઽસડ્ગત્વાદ્ભોક્તૃતાં પ્રજેત્ ॥ ૧૯૩ ॥
 સુખદુઃખાભિમાનાખ્યો વિકારો ભોગ ઉચ્યતે ।
 કૂટસ્થસ્ય વિકારી ચેત્યેતન્ન વ્યાહતં કથમ્ ॥ ૧૯૪ ॥
 વિકારિબુદ્ધ્યધીનત્વાદાભાસે વિકૃતાવપિ ।
 નિરધિષ્ઠાનવિભ્રાન્તિઃ કેવલા ન હિ તિષ્ઠતિ ॥ ૧૯૫ ॥
 ઉભયાત્મક એવાતો લોકે ભોક્તા નિગદ્યતે ।
 તદ્દગ્તાત્માનમારભ્ય કૂટસ્થઃ શેષિતઃ શ્રુતૌ ॥ ૧૯૬ ॥
 આત્મા કતમ ઇત્યુક્તે યાજ્ઞવલ્ક્યો વિબોધયન્ ।
 વિજ્ઞાનમયમારભ્યાસડ્ગં તં પર્યશેષયત્ ॥ ૧૯૭ ॥
 કોઽયમાત્મેત્યેવમાદૌ સર્વત્રાત્મવિચારતઃ ।
 ઉભયાત્મકમારભ્ય કૂટસ્થઃ શેષ્યતે શ્રુતૌ ॥ ૧૯૮ ॥
 કૂટસ્થસત્યતાં સ્વસ્મિન્ન્રધ્યસ્થાત્મા વિવેકતઃ ।
 તાત્વિકીં ભોક્તૃતાં મત્વા ન કદાચિજ્જિહાસતિ ॥ ૧૯૯ ॥

भोक्ता स्वस्यैव भोगाय पतिजायादिमिच्छति ।
 अेष लौकिकवृत्तान्तः श्रुत्या सम्यगनूदितः ॥ २०० ॥
 भोग्यानां भोक्तृशेषत्वान्मा भोग्येष्वनुसृज्यताम् ।
 भोक्तार्यैव प्रधानेऽतोऽनुरागं तं विधित्सति ॥ २०१ ॥
 या प्रीतिरविवेकानां विषयेष्वनपायिनी ।
 त्वामनुस्मरतः सा मे वृष्टयान्मापसर्पतु ॥ २०२ ॥
 धृति न्यायेन सर्वस्माद्भोग्यजाताद्विरक्तधीः ।
 उपसंवृत्त्य तां प्रीतिं भोक्तार्यैवं बुभुत्सते ॥ २०३ ॥
 स्रक्ष्यन्धनवधूवस्त्रसुवर्णादिषु पामरः ।
 अप्रमत्तो यथा तद्भ्रम प्रमाद्यति भोक्तारि ॥ २०४ ॥
 काव्यनाटकतर्कादिमत्स्यस्यति निरन्तरम् ।
 विजिगीषुर्यथा तद्भ्रन्मुमुक्षुः स्वं विचारयेत् ॥ २०५ ॥
 जपयागोपासनादि कुरुते श्रद्धया यथा ।
 स्वर्गादिवाञ्छया तद्भ्रश्यद्दध्यात्स्वे मुमुक्षया ॥ २०६ ॥
 शित्तैकाग्र्यं यथा योगी मलायासेन साधयेत् ।
 अशिमादिप्रेप्सयैवं विविच्यात्स्वं मुमुक्षया ॥ २०७ ॥
 कौशलानि विवर्धन्ते तेषामभ्यासपाटवात् ।
 यथा तद्भ्रद्विवेकोऽस्याप्यभ्यासाद्विशदायते ॥ २०८ ॥
 विविञ्चता भोक्तृतत्त्वं जाग्रदादिष्वसङ्गता ।
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां साक्षिण्यध्यवसीयते ॥ २१ ॥
 यत्र यद्दृश्यते द्रष्टा जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
 तत्रैव तन्नेतरत्रेत्यनुभूतिर्हि संभता ॥ २१० ॥
 स यत्तत्रेक्षते किञ्चित्तेनानन्वागतो भवेत् ।
 दृष्ट्वैव पुण्यं पापं येत्येवं श्रुतिषु ङिण्डिमः ॥ २११ ॥
 जाग्रत्स्वप्नसुषुभ्यादि प्रपञ्चं यत्प्रकाशते ।
 तद्ब्रह्माडमिति ज्ञात्वा सर्वबन्धैः प्रमुञ्चते ॥ २१२ ॥
 अेक अेव आत्मा मन्तव्यो जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
 स्थानत्रयव्यतीतस्य पुनर्जन्म न विद्यते ॥ २१३ ॥

त्रिषु धामसु यद्भोग्यं भोक्ता भोगश्च यद्भवेत् ।
 तेभ्यो विलक्षणः साक्षी चिन्मात्रोऽलं सदाशिवः ॥ २१४ ॥
 अवं विवेचिते तत्त्वे विज्ञामयशब्दितः ।
 सिद्धाभासो विकारी यो भोक्तृत्वं तस्य शिष्यते ॥ २१५ ॥
 मायिकोऽयं सिद्धाभासः श्रुतेरनुभवाद्यपि ।
 छन्द्रजालं जगत्प्रोक्तं तदन्तःपात्ययं यतः ॥ २१६ ॥
 विलोपोऽस्य सुषुभ्यादौ साक्षिणा ज्यनुभूयते ।
 अेतादृशं स्वस्वभावं विविनक्ति पुनः पुनः ॥ २१७ ॥
 विविच्य नाशं निश्चित्य पुनर्भोगं न वाञ्छति ।
 मुमूर्षुः शायितो भूमौ विवालं कोऽभिवाञ्छति ॥ २१८ ॥
 जिह्रेति व्यवर्तुं य भोक्ताऽमिति पूर्ववत् ।
 छिन्ननाश एव छितः क्लिश्यन्नारब्धमश्रुते ॥ २१९ ॥
 यदा स्वस्यापि भोक्तृत्वं मन्तुं जिह्रेत्ययं तदा ।
 साक्षिण्यारोपयेदेतदिति कैव कथा वृथा ॥ २२० ॥
 एत्यभिप्रेत्य भोक्तारमाक्षिपत्यविशङ्कया ।
 कस्य कामायेति ततः शरीरानुभवरो न छि ॥ २२१ ॥
 स्थूलं सूक्ष्मं कारणं य शरीरं त्रिविधं स्मृतम् ।
 अवश्यं त्रिविधोऽस्त्येव तत्र तत्रोचितो ज्वरः ॥ २२२ ॥
 वातपित्तश्लेष्मजन्त्या व्याधयः कोटिशस्तनौ ।
 दुर्गन्धित्वं कुडुपत्वं दाडभङ्गाद्यस्तथा ॥ २२३ ॥
 कामकोषाद्यः शान्तिदान्त्याधा लिङ्गदेलुगाः ।
 ज्वराद्भयेऽपि बाधन्ते प्राप्त्याप्राप्त्या नरं कमात् ॥ २२४ ॥
 स्वं परं य न वेत्यात्मा विनष्ट एव कारणे ।
 आगामिदुःखभीजं येत्येतदिन्द्रेण दर्शितम् ॥ २२५ ॥
 अेते ज्वराः शरीरेषु त्रिषु स्वाभाविका मताः ।
 वियोगे तु ज्वरैस्तानि शरीराण्येव नासते ॥ २२६ ॥
 तन्तोर्वियुज्येन्न पटो वालेभ्यः कम्बलो यथा ।

मृदो घटस्तथा दैवो ज्वरेभ्योऽपीति दृश्यताम् ॥ २२७ ॥

त्रिदाभासो स्वतः कोऽपि ज्वरो नास्ति यतश्चितः ।

प्रकाशैकस्वभावावत्वमेव दृष्टं न येतरत् ॥ २२८ ॥

त्रिदाभासोऽप्यसम्भाव्या ज्वराः साक्षिणि का कथा ।

अेवमेवैकतां मेने त्रिदाभासो ऽप्यविधया ॥ २२९ ॥

साक्षिसत्यत्वमध्यस्थ स्वेनोपेते वपुस्त्रये ।

तत्सर्वं वास्तवं स्वस्थ स्वरूपमिति मन्यते ॥ २३० ॥

अेतस्मिन्भ्रान्तिकालेऽयं शरीरेषु ज्वरत्वस्थ ।

स्वयमेव ज्वरामीति मन्यते ङि कुट्टुम्भिवत् ॥ २३१ ॥

पुत्रदारेषु तृप्यत्सु तृप्यामीति यथा वृथा ।

मन्यते पुरुषस्तद्द्रदाभासोऽप्यभिमन्यते ॥ २३२ ॥

विविध्य भ्रान्तिमुज्जित्वा स्वमध्यगाणयन् सदा ।

चिन्तय-साक्षिणां कस्माच्छरीरमनुसंज्वरेत् ॥ २३३ ॥

अयथावस्तुसर्पादिज्ञानं लेतुः पलायने ।

रज्जुज्ञानेऽङ्घ्रिध्वस्तौ कृतमध्यनुशोचति ॥ २३४ ॥

मिथ्याभियोगदोषस्य प्रायश्चित्तत्वसिद्धये ।

क्षमापयन्निवात्मानं साक्षिणां शरणं गतः ॥ २३५ ॥

आवृत्तपापनूत्यर्थं स्नानाद्यावर्तते यथा ।

आवर्तयन्निव ध्यानं सदा साक्षिपरायणः ॥ २३६ ॥

उपस्थकुञ्चिनी वेश्या विलासेषु विलज्जते ।

जानतोऽग्रे तथाभासः स्वप्रभ्यातौ विलज्जते ॥ २३७ ॥

गृहीतो ब्राह्मणो भ्लेच्छैः प्रायश्चित्तं यरन्मुनः ।

भ्लेच्छैः सङ्घीर्यते नैव तथाभासः शरीरकैः ॥ २३८ ॥

यौवराज्ये स्थितो राजपुत्रः साम्राज्यवाञ्छया ।

राजानुकारी भवति तथा साक्ष्यनुकार्ययम् ॥ २३९ ॥

यो ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवत्येवेति श्रुतिम् ।

श्रुत्वा तदेकचित्तः स-ब्रह्म वेत्ति न येतरत् ॥ २४० ॥

देवत्वकामा ङ्यञ्यादौ प्रविशन्ति यथा तथा ।
 साक्षित्वेनावशेषाय स्वविनाशं स वाञ्छति ॥ २४१ ॥
 यावत्स्वदेहदाढं स नरत्वं नैव मुञ्चति ।
 तावदारब्धदेहः स्थात्राभासत्वविमोचनम् ॥ २४२ ॥
 रञ्जुज्ञानेऽपि कम्पादिः शनैरेवोपशाम्यति ।
 पुनर्मन्दान्यकारि सा रञ्जुः क्षिप्तोरगी भवेत् ॥ २४३ ॥
 अेवमारब्धभोगोऽपि शनैः शाम्यति नो उदात् ।
 भोगकाले कदाचित्तु मर्त्याऽऽलमिति भासते ॥ २४४ ॥
 नैतावतापराधेन तत्त्वज्ञानं विनश्यति ।
 ज्वन्मुक्तिप्रतं नेहं किन्तु वस्तुस्थितिः षलु ॥ २४५ ॥
 दशभोऽपि शिरस्ताडं रुधन्बुद्ध्या न रोदिति ।
 शिरोव्रणस्तु मासेन शनैः शाम्यति नो तदा ॥ २४६ ॥
 दशभामृतिवाभेन जातो ऽर्षो व्रणव्यथाम् ।
 तिरोधत्ते मुक्तिवाभस्तथा प्रारब्धदुःषिताम् ॥ २४७ ॥
 व्रताभावाधेदाध्यासस्तदा भूयो विविच्यताम् ।
 रससेवी दिने भुङ्क्ते भूयो भूयो यथा तथा ॥ २४८ ॥
 शमयत्यौषधेनायं दशमः स्वव्रणं यथा ।
 भोगेन शमयित्वैतत्प्रारब्धं मुच्यते तथा ॥ २४९ ॥
 डिमिच्छन्निति वाक्योक्तः शोकभोक्ष उदीरितः ।
 आभासस्य ङ्यवस्थैषा षष्ठी तृप्तिस्तु ससामि ॥ २५० ॥
 साङ्कुशा विषयैस्तृप्तिरियं तृप्तिर्निरङ्कुशा ।
 कृतं कृत्यं प्रापणीयं प्राप्तमित्येव तृप्यति ॥ २५१ ॥
 अैडिकामुष्मिडप्रातसिद्ध्यै मुक्तेश्च सिद्ध्ये ।
 अडु कृत्यं पुरास्याभूत्तत्सर्वमधुना कृतम् ॥ २५२ ॥
 तदेतत्कृतकृत्यत्वं प्रतियोगिपुरःसरम् ।
 अनुसन्धधेवायमेवं तृप्यति नित्यशः ॥ २५३ ॥
 दुःषिन्तोऽज्ञाः संसरन्तु कामं पुत्राद्यपेक्षया ।
 परमानन्दपूर्णाऽऽलं संसरामि डिमिच्छया ॥ २५४ ॥

अनुतिष्ठन्तु कर्माणि परलोकाधियासवः ।
 सर्वलोकात्मकः कस्मादनुतिष्ठामि किं कथम् ॥ २५५ ॥
 व्यायक्षतान्ते शास्त्राणि वेदानध्यापयन्तु वा ।
 येऽत्राधिकारिणो मे तु नाधिकारोऽड्कियत्वतः ॥ २५६ ॥
 निद्राभिक्षे स्नानशौचे नेच्छामि न करोमि य ।
 द्रष्टारश्चेत्कल्पयन्ति किं मे स्यादन्यकल्पनात् ॥ २५७ ॥
 गुञ्जानुञ्जानि दृश्येत् नान्यारोपितवह्निना ।
 नान्यारोपितसंसारधर्मानिवमडं भजे ॥ २५८ ॥
 शृण्वन्त्वज्ञाततत्त्वास्ते ज्ञानं कस्माच्छृणोम्यडम् ।
 मन्यन्तां संशयापन्ना न मन्येऽडमसंशयः ॥ २५९ ॥
 विपर्यस्तो निद्विध्यासेत्किं ध्यानमविपर्यये ।
 देहात्मत्वविपर्यासं न कदाचिद्भजाम्यडम् ॥ २६० ॥
 अडं मनुष्यं ध्यायित्वाद्यवहारो विनाप्यमुम् ।
 विपर्यासं चिराभ्यस्तवासनातोऽवकल्पते ॥ २६१ ॥
 प्रारब्धकर्मणि क्षीणे व्यवहारो निवर्तते ।
 कर्माक्षये त्वसौ नैव शाभ्येद्द्विध्यानसडस्रतः ॥ २६२ ॥
 विरलत्वं व्यवहृतेरिष्टं येद्द्विध्यानमस्तु ते ।
 अब्बाधिकां व्यवहृतिं पश्य ध्यायाम्यडं कुतः ॥ २६३ ॥
 विक्षेपो नास्ति यस्मान्मे न समाधिस्ततो मम ।
 विक्षेपो वा समाधिर्वा मनसः स्याद्विकारिणः ॥ २६४ ॥
 नित्यानुभवरूपस्य को मेऽत्रानुभवः पृथक् ।
 कृतं कृत्यं प्रापणीयं प्राप्तमित्येव निश्चयः ॥ २६५ ॥
 व्यवहारो लौकिको वा शास्त्रीयोऽप्यन्यथापि वा ।
 ममाकर्तुरलेपस्य यथारब्धं प्रवर्तताम् ॥ २६६ ॥
 अथवा कृतकृत्योऽपि लोकानुग्रहकाम्यया ।
 शास्त्रीयेणैव मार्गेण वर्तेऽडं का मम क्षतिः ॥ २६७ ॥
 देवार्थनस्नानशौचभिक्षाद्यै वर्यतां वपुः ।

तारं जपतु वाक्ताद्रूपठत्वाभ्यामस्तकम् ॥ २६८ ॥

विषणुं ध्यायतु धीर्यद्वा ब्रह्मानन्दे विवीयताम् ।
साक्ष्यं किञ्चिदध्यत्र न कुर्वे नापि कारये ॥ २६९ ॥

अेवं च कलः कुत्र सम्भवेत्कर्मिणामम ।
विभिन्नविषयत्वेन पूर्वापि रसमुद्रवत् ॥ २७० ॥

वपूर्वाग्धीषु निर्बन्धः कर्मिणो न तु साक्षिणि ।
ज्ञानिनः साक्ष्यलेपत्वे निर्बन्धो नेतरत्र हि ॥ २७१ ॥

अेवं चान्योन्यवृत्तान्तानभिज्ञौ अधिराविव ।
विवदेतां बुद्धिमन्तो हसन्त्येव विलोक्य तौ ॥ २७२ ॥

यं कर्मा न विजानाति साक्षिणं तस्य तत्त्ववित् ।
ब्रह्मत्वं बुध्यतां तत्र कर्मिणः किं विधीयते ॥ २७३ ॥

देहवाग्बुद्ध्यस्त्यक्ता ज्ञानिनानृतबुद्धितः ।
कर्मा प्रवर्तयवाभिज्ञानिनो धीयतेऽत्र किम् ॥ २७४ ॥

प्रवृत्तिर्नोपयुक्ता येन्निवृत्तिः क्वोपयुज्यते ।
बोधे हेतुर्निवृत्तिश्चेद्बुभुक्षायां तथेतरा ॥ २७५ ॥

बुद्ध्यश्चेन्न बुभुत्सेत नाध्यसौ बुध्यते पुनः ।
अबाधादनुवर्तेत बोधो न त्वन्यसाधनात् ॥ २७६ ॥

नाविद्या नापि तत्कार्यं बोधं बाधितुमर्हति ।
पुरैव तत्त्वबोधेन बाधिते ते उभे यतः ॥ २७७ ॥

बाधितं दृश्यतामक्षैस्तेन बाधो न शङ्क्यते ।
शुवन्नाभुर्न मार्जारं हन्ति हन्यात्कथं मृतः ॥ २७८ ॥

अपि पाशुपतास्त्रेण विद्धश्चेन्न ममार यः ।
निष्कलेषुवितुन्नाङ्गो नङ्क्यतीत्यत्र का प्रमा ॥ २७९ ॥

आद्यावविद्यया चित्रैः स्वकार्यैर्जृम्भमाणया ।
युद्ध्या बोधोऽजयत्सोद्य सुदृढो बाध्यतां कथम् ॥ २८० ॥

तिष्ठन्तुवज्ञानतत्कार्यशवाबोधेन मारिताः ।
न हानीर्बाध सन्नाजः कीर्तिः प्रत्युत तस्य तैः ॥ २८१ ॥

य अवेमतिशूरेण बोधेन न वियुज्यते ।
 निवृत्त्या वा प्रवृत्त्या वा देहादिगतयास्य किम् ॥ २८२ ॥
 प्रवृत्तावाग्रहो न्याय्यो बोधहीनस्य सर्वथा ।
 स्वर्गाय वापवर्गाय योजितव्यं यतो नृभिः ॥ २८३ ॥
 विद्वांश्चेत्तादृशां मध्ये तिष्ठेत्तदनुरोधतः ।
 कायेन मनसा वाया करोत्येवापिवाः क्रियाः ॥ २८४ ॥
 अेष मध्ये बुभुत्सानां यदा तिष्ठेत्तदा पुनः ।
 बोधायैषां क्रियाः सर्वा दूषयंस्त्यजतु स्वयम् ॥ २८५ ॥
 अविद्वदनुसारेण वृत्तिर्बुद्धस्य युज्यते ।
 स्तनन्धयानुसारेण वर्तते तत्पिता यतः ॥ २८६ ॥
 अधिक्षिप्तस्ताडितो वा बालेन स्वपिता तदा ।
 न क्षिप्रश्च्यति न कुप्येथ्य बालं प्रत्युत लालयेत् ॥ २८७ ॥
 निन्दितः स्तूयमानो वा विद्वानज्ञैर्न निन्दति ।
 न स्तौति किन्तु तेषां स्याद्यथा बोधस्तथा चरेत् ॥ २८८ ॥
 येनायं नटनेनात्र बुध्यते कार्यमेव तत् ।
 अज्ञप्रबोधान्नैवान्यत्कार्यमस्त्यत्र तद्विद्विः ॥ २८९ ॥
 कृतकृत्यतया तृप्तः प्राप्तप्राप्यतया पुनः ।
 तृप्यनेवं स्वमनसा मन्यतेऽसौ निरन्तरम् ॥ २९० ॥
 धन्योऽलं धन्योऽलं नित्यं स्वात्मानमञ्जसा वेदि ।
 धन्योऽलं धन्योऽलं ब्रह्मानन्दो विभाति मे स्यष्टम् ॥ २९१ ॥
 धन्योऽलं धन्योऽलं द्रुषं सांसारिकं न वीक्षेऽद्य ।
 धन्योऽलं धन्योऽलं स्वस्याज्ञानं पलायितं क्वापि ॥ २९२ ॥
 धन्योऽलं धन्योऽलं कर्तव्यं मे न विद्यते किञ्चित् ।
 धन्योऽलं धन्योऽलं प्राप्तव्यं सर्वमद्य सम्पन्नम् ॥ २९३ ॥
 धन्योऽलं धन्योऽलं तृप्तिर्मे कोपमा भवेत्लोके ।
 धन्योऽलं धन्योऽलं धन्यो धन्यो धन्यः पुनः पुनः ॥ २९४ ॥
 अलो पुण्यमलो पुण्यं कृतितं कृतितं दृढम् ।
 अस्य पुण्यस्य सम्पत्तेरलो वयमलो वयम् ॥ २९५ ॥

અહો શાસ્ત્રમહો શાસ્ત્રમહો ગુરુરહો ગુરુઃ ।
 અહો જ્ઞાનમહો જ્ઞાનમહો સુખમહો સુખમ્ ॥ ૨૯૬ ॥
 તૃપ્તિદીપમિમં નિત્યં ચેડનુસન્દધતે બુધાઃ ।
 બ્રહ્માનન્દે નિમજ્જન્તસ્તે તૃપ્યન્તિ નિરન્તરમ્ ॥ ૨૯૭ ॥
 ઇતિ તૃપ્તિદીપોનામ સપ્તમઃ પરિચ્છેદઃ ॥ ૭ ॥

૮. કૂટસ્થદીપોનામ - અષ્ટમઃ પરિચ્છેદઃ ।

ખાદિત્યદીપિતે કુડ્યે દર્પણાદિત્યદીપિવત્ ।
 કૂટસ્થભાસિતો દેહો ધીસ્થજીવેન ભાસ્યતે ॥ ૧ ॥
 અનેકદર્પણાદિત્યદીપીનાં બહુસન્ધિષુ ।
 ઇતરા વ્યજ્યતે તાસામભાવેડપિ પ્રકાશતે ॥ ૨ ॥
 ચિદાભાસવિશિષ્ટાનાં તથાનેકધિયામસૌ ।
 સન્ધિં ધિયામભાવં ચ ભાસયન્પ્રવિવિચ્ચતામ્ ॥ ૩ ॥
 ઘટૈકાકારધીસ્થા ચિદ્ઘટમેવાવભાસયેત્ ।
 ઘટસ્ય જ્ઞાતતા બ્રહ્મચૈતન્યેનાવભાસ્યતે ॥ ૪ ॥
 અજ્ઞાતત્વેન જ્ઞાતોડય ઘટો બુદ્ધ્યુદયાત્પુરા ।
 બ્રહ્મણૈવોપરિષ્ટાત્તુ જ્ઞાતત્વેનેત્યસૌ ભિદા ॥ ૫ ॥
 ચિદાભાસાન્તધીવૃત્તિર્જ્ઞાનં લોહાન્તકુન્તવત્ ।
 જાડ્યમજ્ઞાનમેતાભ્યાં વ્યાપ્તઃ કુમ્ભો દ્વિધોચ્યતે ॥ ૬ ॥
 અજ્ઞાતો બ્રહ્મણા ભાસ્યો જ્ઞાતઃ કુમ્ભસ્તથા ન કિમ્ ।
 જ્ઞાતત્વજનનેનૈવ ચિદાભાસપરિક્ષયઃ ॥ ૭ ॥
 આભાસહીનયા બુદ્ધ્યા જ્ઞાતત્વં નૈવ જન્યતે ।
 તાદૃગ્બુદ્ધેર્વિશેષઃ કો મૃદાદેઃ સ્યાદ્વિકારિણઃ ॥ ૮ ॥
 જ્ઞાત ઇત્યુચ્યતે કુમ્ભો મૃદા લિપ્તો ન કુત્રચિત્ ।
 ધીમાત્રવ્યાપ્તકુમ્ભસ્ય જ્ઞાતત્વં નેષ્યતે તથા ॥ ૯ ॥
 જ્ઞાતત્વં નામ કુમ્ભેડતચિદાભાસકલોદયઃ ।
 ન કલં બ્રહ્મચૈતન્યં મનાત્પ્રાગપિ સત્વતઃ ॥ ૧૦ ॥

परागर्थप्रमेयेषु या कृलत्वेन संमता
 संवित्सैवेह मेयोऽर्थो वेदान्तोक्ति प्रमाणातः ।
 एति वार्तिककारेण चित्सदृश्यं विवक्षितम्
 ब्रह्मचित्तुल्योर्भेदः साडस्यां विश्रुतो यतः ॥ ११ ॥
 आभास उदितस्तस्माज्ज्ञातत्वं जनयेद्धटे ।
 तत्पुनःर्भ्रमाणा भास्यमज्ञातत्ववदेव छि ॥ १२ ॥
 धीवृत्त्याभासकुम्भानां समूहो भास्यते चिता ।
 कुम्भमात्रकृलत्वात्स अेक आभासतः स्फुरेत् ॥ १३ ॥
 यैतन्चं द्विगुणं कुम्भे ज्ञातत्वेन स्फुरेत्ततः ।
 अन्येऽनुव्यवसायाभ्यमाहुरेतद्यथोदितम् ॥ १४ ॥
 घटोऽयमित्यसावुक्तिराभासस्य प्रसादतः ।
 विज्ञातो घट एत्युक्तिर्भ्रमानुग्रहतो भवेत् ॥ १५ ॥
 आभासब्रह्मणो देहाद्भिर्यद्भ्रविचेति ।
 तद्ब्रह्माभासकूटस्थौ विविच्येतां वपुष्यपि ॥ १६ ॥
 अलंवृत्तौ चिदाभासः कामक्रोधादिकासु च ।
 संव्याप्य वर्तते तमे लोडे वह्निर्यथा तथा ॥ १७ ॥
 स्वमात्रं भासयेत्तमं लोडं नान्यत्कदाचन ।
 अेवमाभाससङ्घिता वृत्तयः स्वस्वभासिकाः ॥ १८ ॥
 कुमाद्विच्छिद्य विच्छिद्य जायन्ते वृत्तयोऽभिलाः ।
 सर्वा अपि विलीयन्ते सुप्तिसूक्ष्मासमाधिषु ॥ १९ ॥
 सन्धयोऽभिलवृत्तीनामभावाश्चाभासिताः ।
 निर्विकारेण येनासौ कूटस्थ एति गीयते ॥ २० ॥
 घटे द्विगुणयैतन्चं यथा बाह्ये तथान्तरे ।
 वृत्तिष्वपि ततस्तत्र वैशद्यं सन्धितोऽधिकम् ॥ २१ ॥
 ज्ञातताज्ञातते न स्तो घटवद्भ्रुत्तिषु क्वचित् ।
 स्वस्थ स्वेनागृहीतत्वात्तामिश्राज्ञाननाशनात् ॥ २२ ॥
 द्विगुणोऽकृतयैतन्चे जन्मनाशानुभूतितः ।

અકૂટસ્થં તદન્યત્તુ કૂટસ્થમવિકારિતઃ ॥ ૨૩ ॥

અન્તઃકરણતદ્ભૂતિસાક્ષીત્યાદાવનેકધા ।

કૂટસ્થઃ એવ સર્વત્ર પૂર્વાચાર્યૈર્વિનિશ્ચિતઃ ॥ ૨૪ ॥

આત્માભાસાશ્રયશ્ચૈવં મુખાભાસાશ્રયા યથા ।

ગમ્યન્તે શાસ્ત્રચુક્તિભ્યામિત્યાભાસશ્ચ વર્ણિતઃ ॥ ૨૫ ॥

બુદ્ધ્યવચ્છિન્નકૂટસ્થો લોકાન્તરગમાગમૌ ।

કર્તું શક્તો ઘટાકાશ ઇવાભાસેન કિં વદ ॥ ૨૬ ॥

શ્ૃણ્વસઙ્ગઃ પરિચ્છેદમાત્રાજ્જીવો ભવેન્ન હિ ।

અન્યથા ઘટકુડ્યાદૈરવચ્છિન્નસ્ય જીવતા ॥ ૨૭ ॥

ન કુડ્યસાદૃશી બુદ્ધિઃ સ્વચ્છત્વાદિતિ ચેત્તથા ।

અસ્તુ નામ પરિચ્છેદે કિં સ્વાચ્છ્યેન ભવેત્તવ ॥ ૨૮ ॥

પ્રસ્થેન દારુજન્યેન કાંસ્યજન્યેન વા ન હિ ।

વિક્રેતુસ્તણ્ડુલાદિનાં પરિમાણં વિશિષ્યતે ॥ ૨૯ ॥

પરિમાણવિશેષેડપિ પ્રતિભિમ્બો વિશિષ્યતે ।

કાંસ્યે યદિ તદા બુદ્ધાવખ્યાભાસો ભવેદ્ભલાત્ ॥ ૩૦ ॥

ઈષદ્ભાસનમાભાસઃ પ્રતિભિમ્બસ્તથાવિધઃ ।

ભિમ્બલક્ષણાહીનઃ સન્ભિમ્બવદ્ભાસતે સ હિ ॥ ૩૧ ॥

સસઙ્ગત્વવિકારાભ્યાં ભિમ્બલક્ષણાહીનતા ।

સ્ફૂર્તિરૂપત્વમેતસ્ય ભિમ્બવદ્ભાસનં વિદુઃ ॥ ૩૨ ॥

ન હિ ધીભાવભાવિત્વાદાભાસોડસ્તિ ધિયઃ પૃથક્ ।

ઇતિ ચેદલ્પમેવોક્તં ધીરખ્યેવં સ્વદેહતઃ ॥ ૩૩ ॥

દેહે મૂતેડપિ બુદ્ધિશ્ચેચ્છાસ્ત્રાદસ્તિ તથા સતિ ।

બુદ્ધેરન્યશ્ચિદાભાસઃ પ્રવેશશ્રુતિષુ શ્રુતઃ ॥ ૩૪ ॥

ધીયુક્તસ્ય પ્રવેશશ્ચૈતરેયે ધિયઃ પૃથક્ ।

આત્મા પ્રવેશં સદ્બલ્ય પ્રવિષ્ટ ઇતિ ગીયતે ॥ ૩૫ ॥

કથં ન્વિદં સાક્ષદેહં મદૃતે સ્યાદિતીરણાત્ ।

વિદાર્ય મૂર્ખઃ સીમાનં પ્રવિષ્ટઃ સંસરત્યયમ્ ॥ ૩૬ ॥

कथं प्रविष्टोऽसङ्गश्चेत्सृष्टिर्वास्य कथं वद ।
 मायिकत्वं तयोस्तुल्यं विनाशश्च समस्तयोः ॥ ३७ ॥
 समुत्थायैव भूतेभ्यस्तान्धेवानुविनश्यति ।
 विस्पष्टमिति मैत्रेय्य याज्ञवल्क्य उवाच छि ॥ ३८ ॥
 अविनाश्ययमात्मैति कूटस्थः प्रविवेचितः ।
 मात्रासंसर्गं धत्येवमसङ्गत्वस्य कीर्तनात् ॥ ३९ ॥
 श्रुवापेतं वाव किल शरीरं म्रियते न सः ।
 धत्यत्र न विमोक्षोऽर्थः किन्तु लोकान्तरे गतिः ॥ ४० ॥
 नाहं ब्रह्मेति बुध्येत स विनाशीति चेन्न तत् ।
 सामानाधिकरणस्य बाधायामपि सम्भवात् ॥ ४१ ॥
 योऽयं स्थाणुः पुमानेष पुंघिया स्थाणुधीरिव ।
 ब्रह्मास्मीति घिया शेषा ह्यहं बुद्धिर्निवर्तते ॥ ४२ ॥
 नैऋत्यसिद्धावायेवमाचार्यैः स्पष्टमीरितम् ।
 सामानाधिकरणस्य बाधार्थत्वं ततोऽस्तु तत् ॥ ४३ ॥
 सर्वं ब्रह्मेति जगता सामानाधिकरणवत् ।
 अहं ब्रह्मेति श्रुवेन सामानाधिकृतिर्भवेत् ॥ ४४ ॥
 सामानाधिकरणस्य बाधार्थत्वं निराकृतम् ।
 प्रयत्नतो विवरणे कूटस्थत्वविवक्षया ॥ ४५ ॥
 शोधितस्त्वं पदार्थो यः कूटस्थो ब्रह्मरूपताम् ।
 तस्य वक्तुं विवरणे तथोक्तामितरत्र च ॥ ४६ ॥
 देडेन्द्रियादियुक्तस्य श्रुवाभासब्रह्मस्य या ।
 अधिष्ठानचितिः सौषा कूटस्थात्र विवक्षिता ॥ ४७ ॥
 जगद्ब्रह्मस्य सर्वस्य यदधिष्ठानमीरितम् ।
 त्रय्यन्तेषु तदत्र स्याद्ब्रह्मशब्दविवक्षितम् ॥ ४८ ॥
 अेतस्मिन्नेव चैतन्ये जगदारोप्यते यदा ।
 तदा तदेकदेशस्य श्रुवाभासस्य का कथा ॥ ४९ ॥
 जगत्तदेकदेशाभ्यसमारोप्यस्य भेदतः ।
 तत्त्वंपदार्थो भिन्नौ स्तो वस्तुतस्त्वेकता चितः ॥ ५० ॥

કર્તૃત્વાદી-બુદ્ધિધર્માન્સ્કૂત્યાખ્યાં ચાત્મરૂપતામ્ ।
 દધદ્ધિભાતિ પુરત આભાસોડતો ભ્રમો ભવેત્ ॥ ૫૧ ॥
 કા બુદ્ધિઃ કોડયમાભાસઃ કો વાત્રાત્મા જગત્કથમ્ ।
 ઇત્યનિર્ણયતો મોહઃ સોડયં સંસાર ઇષ્યતે ॥ ૫૨ ॥
 બુદ્ધ્યાદીનાં સ્વરૂપં યો વિવિનક્તિ સ તત્ત્વવિત્ ।
 સ એવ મુક્ત ઇત્યેવં વેદાન્તેષુ વિનિશ્ચયઃ ॥ ૫૩ ॥
 એવં ચ સાતિ બન્ધઃ સ્યાત્કસ્યેત્યાદિકુતર્કજાઃ ।
 વિડમ્બનાદૃઢં ખણ્ડયાઃ ખણ્ડનોક્તિપ્રકારતઃ ॥ ૫૪ ॥
 વૃત્તેઃ સાક્ષિતયા વૃત્તેઃ પ્રાગભાવસ્ય ચ સ્થિતઃ ।
 બુભુત્સાયાં તથાણોડસ્મીત્યાભાસાજ્ઞાનવસ્તુનઃ ॥ ૫૫ ॥
 અસત્યાલમ્બનત્વેન સત્યઃ સર્વજડસ્ય તુ ।
 સાધકત્વેન ચિદ્રૂપઃ સદા પ્રેમાસ્યદત્વતઃ ॥ ૫૬ ॥
 આનન્દરૂપઃ સર્વાર્થસાધકત્વેન હેતુના ।
 સર્વ સમ્બન્ધવત્ત્વેન સમ્પૂર્ણઃ શિવસંજ્ઞિતઃ ॥ ૫૭ ॥
 ઇતિ શૈવપુરાણેષુ કૂટસ્થઃ પ્રવિવેચિતઃ ।
 જીવેશત્વાદિરહિતઃ કેવલઃ સ્વપ્રભઃ શિવઃ ॥ ૫૮ ॥
 માયાભાસેન જીવેશૌ કરોતીતિ શ્રુતત્વતઃ ।
 માયિકાવેવ જીવેશૌ સ્વચ્છૌ તૌ કાયકુમ્ભવત્ ॥ ૫૯ ॥
 અન્નજન્યં મનોદેહાત્સ્વચ્છં યદ્દત્તથૈવ તૌ ।
 માયિકાવપિ સર્વસ્માદન્યસ્માત્સ્વચ્છતાં ગતૌ ॥ ૬૦ ॥
 ચિદ્રૂપત્વં ચ સમ્ભાવ્યં ચિત્ત્વેનૈવ પ્રકાશનાત્ ।
 સર્વકલ્પનશક્તાયા માયાયા દુષ્કરં ન હિ ॥ ૬૧ ॥
 અસ્મન્નિદ્રાપિ જીવેશૌ ચેતનોૌ સ્વપ્રગૌ સૃજેત્ ।
 મહામાયા સૃજત્યેતાવિત્યાશ્ચર્યં કિમન્ન તે ॥ ૬૨ ॥
 સર્વજ્ઞાત્વાદિકં ચેશે કલ્પયિત્વા પ્રદર્શયેત્ ।
 ધર્મિણાં કલ્પયેદ્યાસ્યાઃ કો ભારો ધર્મકલ્પને ॥ ૬૩ ॥
 કૂટસ્થેડપ્યતિશઙ્ક્ય સ્યાદિતિ ચેન્માતિશંક્યતામ્ ।

कूटास्थमायिकत्वे तु प्रमाणं न छि वर्तते ॥ ६४ ॥

वस्तुत्वं घोषयन्त्यस्य वेदान्ताः सकला अपि ।

सपत्नरूपं वस्त्वन्यत्र सङ्गतेऽत्र किञ्चन ॥ ६५ ॥

श्रुत्यर्थं विशदीकुर्मो न तर्कान्वाग्निं किञ्चन ।

तेन तार्किकशंका नामत्र कोऽवसरो वद ॥ ६६ ॥

तस्मात्कुतर्कं सन्त्यज्य मुमुक्षुः श्रुतिमाश्रयेत् ।

श्रुतौ तु मायाश्रुवेशौ करोतीति प्रदर्शितम् ॥ ६७ ॥

ऽक्षाणादिप्रवेशान्ता सृष्टिरीशकृता भवेत् ।

जाग्रदादिविमोक्षन्तः संसारो श्रुवकर्तृकः ॥ ६८ ॥

असङ्ग एव कूटस्थः सर्वदा नास्य कश्चन ।

भवत्यतिशयस्तेन मनस्येवं विचार्यताम् ॥ ६९ ॥

न निरोधो न योत्पत्तिर्न भङ्गो न च साधकः ।

न मुमुक्षुर्न वै मुक्त एत्येषा परमार्थता ॥ ७० ॥

अवाङ्मनसगम्यं तं श्रुतिर्बोधयितुं सदा ।

श्रुवमीशं जगद्धापि समाश्रित्यावबोधयेत् ॥ ७१ ॥

यथा यथा भवेत्पुंसां व्युत्पत्तिः प्रत्यगात्मनि ।

सा सैव प्रकियेळ स्यात्साध्वीत्याचार्यभाषितम् ॥ ७२ ॥

श्रुतितात्पर्यमभिलमबुध्या भ्राम्यते जडः ।

विवेकी त्वभिलं बुध्या तिष्ठत्यानन्दवारिधौ ॥ ७३ ॥

मायामेधो जगन्नीरं वर्षत्वेष यथा तथा ।

चिदाकाशस्य नो ङानिर्न वा लाभ एति स्थितिः ॥ ७४ ॥

ऽभं कूटस्थदीपं योऽनुसन्धते निरन्तरम् ।

स्वयं कूटस्थरूपेण दीप्यतेऽसौ निरन्तरम् ॥ ७५ ॥

एति कूटस्थदीपो नाम अष्टमः पश्चिच्छेदः ॥ ८ ॥

८. ध्यानदीपोनाम - नवमः परिच्छेदः ।

संवादिभ्रमवद्भ्रमतत्त्वोपास्त्यापि मुच्यते ।

उत्तरे तापनियेऽतः श्रुतोपास्तिरनेकधा ॥ १ ॥

मणिप्रदीपप्रलयोर्मणिबुद्ध्याभिधावतोः ।

मिथ्याज्ञानाविशेषेऽपि विशेषोऽर्थक्रियां प्रति ॥ २ ॥

दीपोपवरकस्यान्तर्वर्तते तत्रभा भङ्गिः ।

दृश्यते द्वयर्थथान्यत्र तद्दृष्ट्वा मणोः प्रभा ॥ ३ ॥

दूरे प्रभाद्वयं दृष्ट्वा मणिबुद्ध्याभिधावतोः ।

प्रभायां मणिबुद्धिस्तु मिथ्याज्ञानं द्रयोरपि ॥ ४ ॥

न लभ्यते मणिर्दीपप्रभां प्रत्यभिधावता ।

प्रभायां धावतावश्यं लभ्यतैव मणिर्मणोः ॥ ५ ॥

दीपप्रभामणिभ्रान्तिर्विसंवादिभ्रमः स्मृतः ।

मणिप्रभामणिभ्रान्तिः संवादिभ्रम उच्यते ॥ ६ ॥

भाष्यं धूमतया बुध्वा तत्राङ्गारानुमानतः ।

वह्निर्यद्दृश्यता लब्धः स संवादिभ्रमो मतः ॥ ७ ॥

गोदावर्युदकं गङ्गोदकं मत्वा विशुद्धये ।

सम्प्रोक्ष्य शुद्धिमाप्नोति स संवादिभ्रमो मतः ॥ ८ ॥

ज्वरेणामः सन्निपातं भ्रान्त्या नारायणं स्मरन् ।

मृतः स्वर्गमवाप्नोति स संवादिभ्रमो मतः ॥ ९ ॥

प्रत्यक्षस्यानुमानस्य तथा शास्त्रस्य गोचरे ।

उक्तन्यायेन संवादिभ्रमाः सन्तीह कोटिशः ॥ १० ॥

अन्यथा मृत्तिकादारुशिलाः स्युर्देवताः कथम् ।

अत्रित्वादिधियोपास्थाः कथं वा योषिदादयः ॥ ११ ॥

अथथावस्तुविज्ञानात्कलं लभ्यत षप्सितम् ।

काकतालीयतः सोऽयं संवादिभ्रम उच्यते ॥ १२ ॥

स्वयं भ्रमोऽपि संवादी यथा सम्यक्कलप्रदः ।

भ्रमतत्त्वोपासनापि तथा मुक्तिङ्कलप्रदा ॥ १३ ॥

वेदान्तेष्वो ब्रह्मतत्त्वमभाङ्गैकैकसात्मकम् ।
 परोक्षमवगम्यैतदहमस्मीत्युपासते ॥ १४ ॥
 प्रत्यग्व्यक्तिमनुल्लिप्य शास्त्राद्विषयवादिमूर्तिवत् ।
 अस्ति ब्रह्मेति सामान्यज्ञानमत्रं परोक्षधीः ॥ १५ ॥
 यतुर्भुजाधवगतावपि मूर्तिमनुल्लिपन् ।
 अक्षैः परोक्षज्ञान्येव न तदा विषयमीक्षते ॥ १६ ॥
 परोक्षत्वापराधेन भवेन्नातत्त्ववेदनम् ।
 प्रमाणेनैव शास्त्रेण सत्यमूर्तेर्विभासनात् ॥ १७ ॥
 सख्यिदानन्दरूपस्य शास्त्राद्भानेऽप्यनुल्लिपन् ।
 प्रत्ययं साक्षिणं तत्तु ब्रह्म साक्षात् वीक्षते ॥ १८ ॥
 शास्त्रोक्तेनैव मार्गेण सख्यिदानन्दनिर्णयात् ।
 परोक्षमपि तज्ज्ञानं तत्त्वज्ञानं न तु ब्रह्मः ॥ १९ ॥
 ब्रह्म यद्यपि शास्त्रेषु प्रत्यक्त्येनैव वर्णितम् ।
 मडावाक्यैस्तथाप्येतद्दुर्बोधमविचारिणः ॥ २० ॥
 दैवाधात्मत्वविभ्रान्तौ जगत्यां न उठात्युमान् ।
 ब्रह्मात्मत्वेन विज्ञातुं क्षमते मन्धीत्वतः ॥ २१ ॥
 ब्रह्ममात्रं सुविज्ञेयं श्रद्धालोः शास्त्रदर्शिनः ।
 अपरोक्षद्वैतबुद्धिः परोक्षद्वैतबुद्ध्यनुत् ॥ २२ ॥
 अपरोक्षशिवाबुद्धिर्न परोक्षेशतां नुदत् ।
 प्रतिमादिषु विषयुत्वे को वा विप्रतिपद्यते ॥ २३ ॥
 अश्रद्धालोरविश्वासोः नोदाहरणमर्हति ।
 श्रद्धालोरेव सर्वत्र वैदिकेष्वधिकारतः ॥ २४ ॥
 सकृदाभोपदेशेन परोक्षज्ञानमुद्भवत् ।
 विषयमूर्त्युपदेशो हि न मीमांसामपेक्षते ॥ २५ ॥
 कर्मोपास्ती विचार्येतेऽनुष्ठेयाविनिर्णयात् ।
 बहुशाखाविप्रकीर्णं निर्णेतुं कः प्रभुर्नरः ॥ २६ ॥
 निर्णितोऽर्थः कल्पसूत्रैर्ग्रथितस्तावतास्तिकः ।
 विचारमन्तरेणपि शक्तोऽनुष्ठातुमञ्जसा ॥ २७ ॥

उपासतीनामनुष्ठानमार्षत्रयेषु वर्णितम् ।
 विद्याराक्षममर्त्याश्च तत्श्रुत्वोपासते गुरोः ॥ २८ ॥
 वेदवाङ्मयानि निर्णेतुमिच्छन्मीमांसतां जनः ।
 आसोपदेशमन्त्रेण ङ्यनुष्ठानं तु सम्भवेत् ॥ २९ ॥
 ब्रह्मसाक्षात्कृतिस्त्वेवं विद्यारेण विना नृणाम् ।
 आसोपदेशमन्त्रेण न सम्भवति कुत्रचित् ॥ ३० ॥
 परोक्षज्ञानमश्रद्धा प्रतिबध्नाति नेतरत् ।
 अविद्यारोऽपरोक्षस्य ज्ञानस्य प्रतिबन्धकः ॥ ३१ ॥
 विद्याराध्यपरोक्षेण ब्रह्मात्मानं न वेत्ति येत् ।
 आपरोक्ष्यावसानत्वाद्भूयोभूयो विद्यारयेत् ॥ ३२ ॥
 विद्यारयन्नामरणं नैवात्मानं लभेत येत् ।
 जन्मान्तरे लभेतैव प्रतिबन्धक्षये सति ॥ ३३ ॥
 षड् वामुत्र वा विद्यैत्येवं सूत्रकृतोदितम् ।
 शृण्वन्तोऽप्यत्र बलवो यत्र विद्युरिति श्रुतिः ॥ ३४ ॥
 गर्भं अथ शयानः सन्वामदेवोऽवबुद्भवान् ।
 पूर्वोभ्यस्तविद्यारेण यद्गृह्ययनादिषु ॥ ३५ ॥
 बहुवारमधीतेऽपि तदा नायाति येत्पुनः ।
 दिनान्तरेऽनधीत्यैव पूर्वाधीतं स्मरेत्पुमान् ॥ ३६ ॥
 कालेन परिपश्यन्ते कृषिर्दार्ढ्यो यथा ।
 तद्गदात्मविद्यारोऽपि शनैः कालेन पश्यते ॥ ३७ ॥
 पुनःपुनर्विद्यारोऽपि त्रिविधप्रतिबन्धतः ।
 न वेत्ति तत्त्वमित्येतद्भार्तिके सम्यगीरितम् ॥ ३८ ॥
 कुतस्तज्ज्ञानमिति येत्तद्धि बन्धपरिक्षयात् ।
 असावपि यः भूतो वा भावी वा वर्तते तथा ॥ ३९ ॥
 अधीतवेदवेदार्थोऽप्यत एव न भुञ्जते ।
 छिरण्यनिधिदृष्टान्तादिदमेव छि दर्शितम् ॥ ४० ॥
 अतीतेनापि मलिषीस्नेहेन प्रतिबन्धतः ।

भिक्षुस्तत्त्वं न वेदेति गाथा लोके प्रगीयते ॥ ४१ ॥

अनुसृत्य गुरुः स्नेहं मलिष्यां तत्त्वमुक्तवान् ।
ततो यथावद्वैष प्रतिबन्धस्य संक्षयात् ॥ ४२ ॥

प्रतिबन्धो वर्तमानो विषयासक्तिलक्षणाः ।
प्रज्ञामान्धं कुतर्कश्च विपर्ययदुराग्रहः ॥ ४३ ॥

शमाद्यैः श्रवणाद्यैश्च तत्र तत्रोचितैः क्षयम् ।
नीतेऽस्मिन्प्रतिबन्धेऽतः स्वस्य ब्रह्मत्वमश्रुते ॥ ४४ ॥

आगामिप्रतिबन्धश्च वामदेवे समीरितः ।
अेकेन जन्मना क्षीणो भरतस्य त्रिजन्मभिः ॥ ४५ ॥

योगब्रह्मस्य गीतायामतीते बहुजन्मनि ।
प्रतिबन्धक्षयः प्रोक्तो न विचारोऽप्यनर्थकः ॥ ४६ ॥

प्राप्य पुण्यकृतां लोकानात्मतत्त्वविचारतः ।
शुश्रीनां श्रीमतां गेहे योगब्रह्मोऽभिजायते ॥ ४७ ॥

अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।
निस्मृष्टः ब्रह्मतत्त्वस्य विचारात्तद्धि दुर्लभम् ॥ ४८ ॥

तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकम् ।
यतते य ततो भूयस्तस्मादेतद्धि दुर्लभम् ॥ ४९ ॥

पूर्वाभ्यासेन तेनैव छिद्यते ह्यवशोऽपि सः ।
अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम् ॥ ५० ॥

ब्रह्मलोकामिवाञ्छायां सम्यक्सत्यां निरुध्यताम् ।
विचारयेद्य आत्मानं न तु साक्षात्करोत्ययम् ॥ ५१ ॥

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः एति शास्त्रतः ।
ब्रह्मलोके सकल्पान्ते ब्रह्मणा सह मुच्यते ॥ ५२ ॥

केषांचित्स विचारोऽपि कर्मणा प्रतिबद्ध्यते ।
श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्य एति श्रुतेः ॥ ५३ ॥

अत्यन्तबुद्धिमान्द्याद्वा सामग्या वाप्यसम्भवात् ।
यो विचारं न लभते ब्रह्मोपासीत सोऽनिशम् ॥ ५४ ॥

નિર્ગુણબ્રહ્મતત્ત્વસ્ય ન હ્યુપાસ્તેરસમ્ભવઃ ।
 સગુણબ્રહ્મણીવાત્ર પ્રત્યયાવૃત્તિસમ્ભવાત્ ॥ ૫૫ ॥
 અવાઙ્મનસગમ્યં તન્નોપાસ્યમિતિ ચેત્તદા ।
 અવાઙ્મનસગમ્યસ્ય વેદનં ચ ન સમ્ભવેત્ ॥ ૫૬ ॥
 વાગાઘગોચરાકારમિત્યેવં યદિ વેત્યસૌ ।
 વાગાઘગોચરાકારમિત્યુપાસિત નો કુતઃ ॥ ૫૭ ॥
 સગુણત્વમુપાસ્યત્વાઘદિ વેદ્યત્વતોડપિ તત્ ।
 વેદ્યં ચેલ્લક્ષણાવૃત્ત્યા લક્ષિતં સમુપાસ્યતામ્ ॥ ૫૮ ॥
 બ્રહ્મ વિદ્ધિ તદેવ ત્વં નત્વિદં ચદુપાસતે ।
 ઇતિ શ્રુતેરુપાસ્યત્વં નિષિદ્ધં બ્રહ્મણો યદિ ॥ ૫૯ ॥
 વિદિતાદન્યદેવેતિ શ્રુતેર્વેદ્યત્વમસ્ય ન ।
 યથા શ્રુત્યૈવ વેદ્યં તત્તથા શ્રુત્યાપ્યુપાસ્યતામ્ ॥ ૬૦ ॥
 અવાસ્તવી વેદ્યતા ચેદુપાસ્યત્વં તથા ન કિમ્ ।
 વૃત્તિવ્યાપિર્વેદ્યતા ચેદુપાસ્યત્વેડપિ તત્સમમ્ ॥ ૬૧ ॥
 કા તે ભક્તિરુપાસ્તૌ ચેત્કસ્તે દ્વેષસ્તદીરય ।
 માનાભાવો ન વાચ્યોડસ્યાં બહુશ્રુતિષુ દર્શનાત્ ॥ ૬૨ ॥
 ઉત્તરસ્મિંસ્તાપનીયે શૈભ્યપ્રશ્નેડથ કાઠકે ।
 માણ્ડુક્યાદૌ ચ સર્વત્ર નિર્ગુણોપાસ્તિરીરિતા ॥ ૬૩ ॥
 અનુષ્ઠાનપ્રકારોડસ્યાઃ પચ્ચીકરણ ઇરિતઃ ।
 જ્ઞાનસાધનમેતચ્ચેત્રેતિ કેનાત્ર વર્ણિતમ્ ॥ ૬૪ ॥
 નાનુતિષ્ઠતિ કોડપ્યેતદિતિ ચેન્નાનુતિષ્ઠતુ ।
 પુરુષસ્યાપરાધેન કિમુપાસ્તિઃ પ્રદુષ્યતિ ॥ ૬૫ ॥
 ઇતોડપ્યતિશયં મત્વા મન્ત્રાન્વશ્યાદિકારિણઃ ।
 મૂઢા જપન્તુ તેભ્યોડતિમૂઢાઃ કૃષિમુપાસતામ્ ॥ ૬૬ ॥
 તિષ્ઠન્તુ મૂઢાઃ પ્રકૃતા નિર્ગુણોપાસ્તિરીર્યતે ।
 વિદ્યૈક્યાત્સર્વશાખાસ્થાન્ગુણાનત્રોપસંહરેત્ ॥ ૬૭ ॥
 આનન્દાદેર્વિધેયસ્ય ગુણસઙ્ઘસ્ય સંહૃતિઃ ।
 આનન્દાદય ઇત્યસ્મિન્સૂત્રે વ્યાસેન વર્ણિતા ॥ ૬૮ ॥

अस्थूलादेर्निषेध्यस्य गुणसङ्घस्य संलृतिः ।
 तथा व्यासेन सूत्रेऽस्मिन्नुक्ताक्षरधियान्विति ॥ ६८ ॥
 निर्गुणब्रह्मतत्त्वस्य विधायां गुणसंलृतिः ।
 न युज्येतेत्युपालम्भो व्यासं प्रत्येव मां तु न ॥ ७० ॥
 छिरण्यस्मश्रुसूर्यादिमूर्तीनामनुदाहृतेः ।
 अविरुद्धं निर्गुणत्वमिति येत्तुष्यतां त्वया ॥ ७१ ॥
 गुणानां लक्षकत्वेन न तत्त्वेऽन्तःप्रवेशनम् ।
 एति येदस्त्वेवमेव ब्रह्मतत्त्वमुपास्यताम् ॥ ७२ ॥
 आनन्दादिभिरस्थूलादिभिःस्वात्मात्र लक्षितः ।
 अभ्यर्च्यैकैरसः सोऽहमस्मीत्येवमुपासते ॥ ७३ ॥
 बोधोपास्त्योर्विशेषः क एति येदुच्यते शृणु ।
 वस्तुतन्त्रो भवेद्बोधः कर्तृतन्त्रमुपासनम् ॥ ७४ ॥
 विचारज्जायते बोधोऽनिच्छा यं न निवर्तयेत् ।
 स्वोत्पत्तिमात्रात्संसारं दृढत्यभिलसत्यताम् ॥ ७५ ॥
 तावता कृतकृत्यः सन्नित्यतृप्तिमुपागतः ।
 श्रुवन्मुक्तिमनुप्राप्य प्रारब्धक्षयमीक्षते ॥ ७६ ॥
 आभोपदेशं विश्वस्य श्रद्धालुरविचारयन् ।
 चिन्तयेत्प्रत्ययैरचैरनन्तरितवृत्तिभिः ॥ ७७ ॥
 यावच्चिन्त्यस्वरूपत्वाभिमानः स्वस्य जायते ।
 तावद्विचिन्त्य पश्चाच्च तथैवामृति धारयेत् ॥ ७८ ॥
 ब्रह्मयारी भिक्षमाणो युतः संवर्गविधया ।
 संवर्गरूपतां चित्ते धारयित्वा ह्यभिक्षता ॥ ७९ ॥
 पुरुषस्वेच्छया कर्तुमकर्तुं कर्तुमन्यथा ।
 शङ्कोपास्तिरतो नित्यं कुर्यात्प्रत्ययसन्ततिम् ॥ ८० ॥
 वेदाध्यायी ह्यप्रमत्तोऽधीते स्वप्नेऽपि वासितः ।
 जपिता तु जपत्येव तथा ध्यातापि वासयेत् ॥ ८१ ॥
 विरोधिप्रत्ययं त्यक्त्वा नैरन्तर्येण भावयन् ।

लभते वासनावेशात्स्वप्नादावपि भावनाम् ॥ ८२ ॥

भुञ्जानोऽपि निज आरब्धमास्थातिशयतोऽनिशम् ।

ध्यातुं शक्तो न सन्देहो विषयव्यसनी यथा ॥ ८३ ॥

परव्यसनिनी नारी व्यग्रापि गृहकर्मणि ।

तदेवास्वाद्यत्यन्तः परसङ्गरसायनम् ॥ ८४ ॥

परसङ्गं स्वाद्यन्त्या अपि नो गृहकर्म तत् ।

कुण्ठी भवेदपि त्वेतदापातेनैव वर्तते ॥ ८५ ॥

गृहकृत्यव्यसनिनी यथा सम्यक्करोति तत् ।

परव्यसनिनी तद्भ्रमं करोत्येव सर्वथा ॥ ८६ ॥

अेवं ध्यानैकनिष्ठोऽपि वेशाल्लौकिकमाचरेत् ।

तत्त्ववित्त्वविरोधित्वाल्लौकिकं सम्यगाचरेत् ॥ ८७ ॥

मायामयः प्रपञ्चोऽयमात्मा यैतन्वृषपृक् ।

एति बोधे विरोधः को लौकिकव्यवहारिणः ॥ ८८ ॥

अपेक्षते व्यवहृतिर्न प्रपञ्चस्य वस्तुताम् ।

नाप्यात्मजाड्यं किंत्वेषा साधनान्येव काङ्क्षति ॥ ८९ ॥

मनोवाक्कायतद्भाष्यपदार्थाः साधनानि तान् ।

तत्त्वविभ्रोपभृद्भाति व्यवहारोऽस्य नो कुतः ॥ ९० ॥

उपभृद्भाति चित्तं येद्दध्यातासौ न तु तत्त्ववित् ।

न बुद्धिं मर्दयन्मृष्टो घटतत्त्वस्य वेदिता ॥ ९१ ॥

सकृत्प्रत्ययमात्रेण घटश्चेद्भासते तदा ।

स्वप्रकाशोऽयमात्मा किं घटवच्च न भासते ॥ ९२ ॥

स्वप्रकाशतया किं ते तद्बुद्धिस्तत्त्ववेदनम् ।

बुद्धिश्च क्षणानाश्चेति योर्धं तुल्यं घटादिषु ॥ ९३ ॥

घटादौ निश्चिते बुद्धिर्नश्यत्येव यदा घटः ।

एते नेतुं तदा शक्य एति येत्सममात्मनि ॥ ९४ ॥

निश्चित्य सकृदात्मानं यदापेक्षा तदैव तत् ।

वक्तुं मन्तुं तथा ध्यातुं शक्नोत्येव हि तत्त्ववित् ॥ ९५ ॥

उपासक एव ध्यायं लौकिकं विस्मरेत् यद्वि ।
 विस्मरत्येव सा ध्यानाद्धिस्मृतिर्न तु वेदनात् ॥ ८६ ॥
 ध्यानं त्वैच्छिकमेतस्य वेदनान्मुक्तिसिद्धितः ।
 ज्ञानादेव तु कैवल्यमिति शास्त्रेषु उिण्डिमः ॥ ८७ ॥
 तत्त्वविद्येति न ध्यायेत्प्रवर्तत तदा बलिः ।
 प्रवर्ततां सुप्तेनायं को बाधोऽस्य प्रवर्तने ॥ ८८ ॥
 अतिप्रसङ्ग एति येत्प्रसङ्गं तावदीरय ।
 प्रसङ्गो विधिशस्त्रं येन्न तत्तत्त्वविदं प्रति ॥ ८९ ॥
 वार्णाश्रमवयवोवस्थाभिमानो यस्य विद्यते ।
 तस्यैव हि निषेधाश्च विधयः सकला अपि ॥ १०० ॥
 वार्णाश्रमाद्यो देहे मायया परिकल्पिताः ।
 नात्मनो बोधरूपस्येत्येवं तस्य विनिश्चयः ॥ १०१ ॥
 समाधिमथ कर्माणि मा करोतु करोतु वा ।
 दुष्टयेनास्तसर्वास्थो मुक्त एवोत्तमाशयः ॥ १०२ ॥
 नैष्कर्म्येण न तस्यार्थस्तस्यार्थोऽस्ति न कर्मणिः ।
 न समाधानज्याभ्यां यस्य निर्वासनं मनः ॥ १०३ ॥
 आत्मासङ्गततोऽन्यत्स्यादिन्द्रजालं हि मायिकम् ।
 एत्ययञ्चलनिर्णिते कुतो मनसि वासना ॥ १०४ ॥
 अयं नास्ति प्रसङ्गोऽपि कुतोऽस्यातिप्रसङ्गनम् ।
 प्रसङ्गो यस्य तस्यैव शङ्कयेतातिप्रसङ्गनम् ॥ १०५ ॥
 विध्यभावान्न बालस्य दृश्यतेऽतिप्रसङ्गनम् ।
 स्यात्कुतोऽतिप्रसङ्गोऽस्य विध्यभावे समे सति ॥ १०६ ॥
 न किञ्चिद्वेत्ति बालश्चेत्सर्वं वेत्येव तत्त्ववित् ।
 अल्पज्ञस्यैव विधयः सर्वे स्युर्नान्ययोर्द्वयोः ॥ १०७ ॥
 शापानुग्रहसामर्थ्यं यस्यासौ तत्त्वविद्येति ।
 न तत् शापादिसामर्थ्यं क्वलं स्यात्तपसो यतः ॥ १०८ ॥
 व्यासादेरपि सामर्थ्यं दृश्यते तपसो बलात् ।
 शापादिकारणादन्यत्तपोज्ञानस्य कारणम् ॥ १०९ ॥

द्रयं यस्यास्ति तस्यैव सामर्थ्यज्ञानयोजनिः ।
 ऐकैकं तु तपः कुर्वन्नेकैकं लभते क्लमम् ॥ ११० ॥
 सामर्थ्यहीनो निन्द्यश्चेद्यतिभिर्विधिवर्जितः ।
 निन्दन्ते यतयोऽप्यन्यैरनिशं भोगलंपटैः ॥ १११ ॥
 भिक्षावस्त्रादि रक्षेयुर्यद्येते भोगतुष्टये ।
 अहो यतित्वमेतेषां वैराग्यभरमन्थरम् ॥ ११२ ॥
 वार्त्ताश्रमपरान्भूर्भा निन्दन्त्वित्युच्यते यदि ।
 देहात्ममतयो बुद्धं निन्दन्त्वाश्रममानिनः ॥ ११३ ॥
 तदित्थं तत्त्वविज्ञाने साधनानुपमर्दनात् ।
 ज्ञानिनायस्मितुं शक्यं सम्यग्ग्राह्यादि लौकिकम् ॥ ११४ ॥
 मिथ्यात्वबुद्ध्या तत्रेच्छा नास्ति येत्तर्हि मास्तु तत् ।
 ध्यायन्वाथ व्यवहरन्वथारब्धं वसत्वयम् ॥ ११५ ॥
 उपासकस्तु सततं ध्यायन्नेव वसेदिति ।
 ध्यानेनैव कृतं तस्य ब्रह्मत्वं विष्णुतादिवत् ॥ ११६ ॥
 ध्यानोपादानकं यत्तद्द्व्यानाभावे विलीयते ।
 वास्तवी ब्रह्मता नैव ज्ञानाभावे विलीयते ॥ ११७ ॥
 ततोऽभिज्ञापकं ज्ञानं न नित्यं जनयत्यदः ।
 ज्ञापकाभावमात्रेण न हि सत्यं विलीयते ॥ ११८ ॥
 अस्त्येव उपासकस्यापि वास्तवी ब्रह्मतेति चेत् ।
 पामराणां तिरश्चां य वास्तवी ब्रह्मता न किम् ॥ ११९ ॥
 अज्ञानाद्यपुमर्थत्वमुभयत्रापि तत्समम् ।
 उपवासाद्यथा भिक्षा वरं ध्यानं तथाचथः ॥ १२० ॥
 पामराणां व्यवहृतेर्वरं कर्माधनुष्ठितिः ।
 ततोऽपि सगुणोपास्तिर्निर्गुणोपासनं ततः ॥ १२१ ॥
 यावद्विज्ञानसामीप्यं तावच्छ्रैष्ठ्यं विवर्धते ।
 ब्रह्मज्ञानाय ते साक्षान्निर्गुणोपासनं शनैः ॥ १२२ ॥
 यथा संवादिविभ्रान्तिः क्लडावे प्रमायते ।

विधायते तथोपास्तिर्मुक्तिर्कालेऽतिपाकतः ॥ १२३ ॥
 संवादिभ्रमतः पुंसः प्रवृत्तस्यान्यमानतः ।
 प्रमेति येत्तथोपास्तिर्मान्तरे कारणायाताम् ॥ १२४ ॥
 मूर्तिध्यानस्य मन्त्रादेरपि कारणाता यद्वि ।
 अस्तु नाम तथाप्यत्र प्रत्यासत्तिर्विशिष्यते ॥ १२५ ॥
 निर्गुणोपासनं पद्वं समाधिः स्थाय्यनैस्ततः ।
 यः समाधिर्निरोधाप्यः सोऽनायासेन लभ्यते ॥ १२६ ॥
 निरोधलाभे पुंसोऽन्तरसङ्गं वस्तु शिष्यते ।
 पुनः पुनर्वासितेऽस्मिन्वाक्याज्जायेत तत्त्वधीः ॥ १२७ ॥
 निर्विकारासङ्गानित्यस्वप्रकाशैकपूर्वताः ।
 बुद्धौ ऽटिति शास्त्रोक्ता आरोहन्त्यविवादतः ॥ १२८ ॥
 योगाभ्यासस्त्वेतदर्थोऽमृतभिन्दादिषु श्रुतः ।
 अेवं य दृष्टद्वारापि डेतुत्वादन्यतो वरम् ॥ १२९ ॥
 उपेक्ष्य तत्तीर्थयात्रां जपादीनेव कुर्वताम् ।
 पिएऽं समुत्सृज्य करं लेढीति न्याय आपतेत् ॥ १३० ॥
 उपासकानामप्येवं विचारत्यागतो यद्वि ।
 बाधं तस्माद्विचारस्यासम्भवे योग ईरितः ॥ १३१ ॥
 बहुव्याकुलचित्तानां विचारतत्त्वधीर्न डि ।
 योगो मुप्यस्ततस्तेषां धीर्धर्पस्तेन नश्यति ॥ १३२ ॥
 अव्याकुलधियां मोडमात्रेण्णाच्छादित्वात्मनाम् ।
 साङ्ग्यनामा विचाराः स्यान्मुप्यो ऽटिति सिद्धितः ॥ १३३ ॥
 यत्साङ्ग्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते ।
 अेकं साङ्ग्यं य योगं य यः पश्यति स पश्यति ॥ १३४ ॥
 तत्कारणं साङ्ग्ययोगाधिगम्यमिति डि श्रुतिः ।
 यस्तु श्रुतेर्विरुद्धः स आभासः साङ्ग्ययोगयोः ॥ १३५ ॥
 उपासनं नातिपक्वमिड यस्य परत्र सः ।
 मरणे ब्रह्मलोके वा तत्त्वं विज्ञाय मुच्यते ॥ १३६ ॥

यं यं यापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
 तं तेवैति यच्चित्तस्तेन यातीति शास्त्रतः ॥ १३७ ॥
 अन्त्यप्रत्ययतो नूनं भाविजन्म तथा सति ।
 निर्गुणप्रत्ययोऽपि स्यात्सगुणोपासने यथा ॥ १३८ ॥
 नित्यं निर्गुणरूपं तन्नाममात्रेण गीयताम् ।
 अर्थतोमोक्ष अवैष संवादि भ्रमवन्मतः ॥ १३९ ॥
 तत्सामर्थ्याज्जायते धीर्भूवाविधानिवर्तिका ।
 अविमुक्तोपासनेन तारकब्रह्म बुद्धिवत् ॥ १४० ॥
 सकामो निष्काम इति ह्यशरीरो निरिन्द्रियः ।
 अलयं ङीति मुक्तत्वं तापनीये क्लृप्तं श्रुतम् ॥ १४१ ॥
 उपासनस्य सामर्थ्याद्धिद्योत्यत्तिर्भवेत्ततः ।
 नान्यः पन्था इति ह्येतच्छास्त्रं नैव विरुध्यते ॥ १४२ ॥
 निष्कामोपासनाभ्युक्तिस्तापनीये समीरिता ।
 ब्रह्मलोकः सकामस्य शैब्यप्रश्ने समीरितः ॥ १४३ ॥
 य उपास्ते त्रिमात्रेण ब्रह्मलोके स नीयते ।
 स अतस्माज्जुवधनात्परं पुरुषमीक्षते ॥ १४४ ॥
 अप्रतीकाधिकरणे तत्कतुर्न्यायं धरितः ।
 ब्रह्मलोककृत्वं तस्मात्सकामस्येति वर्णितम् ॥ १४५ ॥
 निर्गुणोपास्तिसामर्थ्यात्तत्र तत्त्वमवेक्षणात् ।
 पुनरावर्तते नायं कल्पान्ते तु विमुच्यते ॥ १४६ ॥
 प्रणवोपास्तयः प्रायो निर्गुणा एव वेदगाः ।
 क्वचित्सगुणता प्रोक्ता प्रणवोपासनस्य हि ॥ १४७ ॥
 परापरब्रह्मरूप ओङ्कार उपवर्णितः ।
 पिप्पलादेन मुनिना सत्यकामाय पृच्छते ॥ १४८ ॥
 अतदावम्भनं ज्ञात्वा यो यद्विच्छति तस्य तत् ।
 इति प्रोक्तं यमेनापि पृच्छते नचिकेतसे ॥ १४९ ॥
 इह वा मरणे वास्य ब्रह्मलोकेऽथवा भवेत् ।
 ब्रह्मसाक्षात्कृतिः सम्यगुपासीनस्य निर्गुणाम् ॥ १५० ॥

अर्थोऽयमात्मगीतायामपि स्पष्टमुदीरितः ।
 विद्याराक्षम आत्मानमुपासीतेति सन्ततम् ॥ १५१ ॥
 साक्षात्कर्तुमशक्तोऽपि चिन्तयेन्मामशङ्कितः ।
 कालेनानुभववाङ्मो भवेयं कृततो ध्रुवम् ॥ १५२ ॥
 यथागाधनिधेःलब्धौ नोपायः अननं विना ।
 मल्लभेऽपि तथा स्वात्मचिन्तां मुक्ता न यापरः ॥ १५३ ॥
 दैहोपलमपाकृत्य बुद्धिदुदलकात्पुनः ।
 भात्वा मनोभुवं भूयो गृहीयान्मां निधिं पुमान् ॥ १५४ ॥
 अनुभूतेरभावेऽपि ब्रह्मास्मीत्येव चिन्त्यताम् ।
 अथसत् प्राप्यते ध्यानान्नित्यासं ब्रह्म किं पुनः ॥ १५५ ॥
 अनात्मबुद्धिशैथिल्यं कृतं ध्यानादिने दिने ।
 पश्यन्नपि न येद्दध्यायेत्कीडपरोऽस्मात् पशुर्वद ॥ १५६ ॥
 देहाभिमानं विध्वंस्य ध्यानादात्मानमद्भयम् ।
 पश्यन्मर्त्यो मृतो भूत्वा ह्यत्र ब्रह्म समश्नुते ॥ १५७ ॥
 ध्यानदीपमिमं सम्यक्पराभृषति यो नरः ।
 मुक्तसंशय अेवायं ध्यायति ब्रह्म सन्ततम् ॥ १५८ ॥
 एति ध्यानदीपो नाम नवमः परिच्छेदः ॥ ८ ॥

१०. नाटकदीपोनाम - दशमः परिच्छेदः ।

परमात्माद्भयानन्दपूर्णाः पूर्वं स्वमायया ।
 स्वयमेव जगद्भूत्वा प्राविशज्जुवपुतः ॥ १ ॥
 देवाद्युत्तमदेहेषु प्रविष्टो देवताभवत् ।
 मर्त्याधिधमदेहेषु स्थितो भजति देवताम् ॥ २ ॥
 अनेकजन्मभजनात्स्वविद्यारं चिकीर्षति ।
 विद्यारेण विनष्टायां मायायां शिष्यते स्वयम् ॥ ३ ॥
 अद्भयानन्दरूपस्य सद्व्यत्वं य द्युःभिता ।
 बन्धः प्रोक्तः स्वरूपेण स्थितिर्मुक्तिरितीर्यते ॥ ४ ॥

अविचारकृतो बन्धो विचारेण निवर्तते ।
 तस्माज्ज्वपपरात्मानौ सर्वदैव विचारयेत् ॥ ५ ॥
 अलमित्यभिमन्ता यः कर्तासौ तस्य साधनम् ।
 मनस्तस्य क्रिये अन्तर्बलिवृत्ति कर्मोत्थिते ॥ ६ ॥
 अन्तर्भुजाडमित्येषा वृत्तिः कर्तारमुल्लिखेत् ।
 बल्लिर्भुजेदमित्येषा बाह्यं वस्त्वदमुल्लिखेत् ॥ ७ ॥
 षडमो ये विशेषाः स्युर्गन्धरूपरसाद्यः ।
 असाङ्गुर्येण तान्निधाद्ग्राणादीन्द्रियपञ्चकम् ॥ ८ ॥
 कर्तारं य क्रियां तद्द्रव्यावृत्तविषयानपि ।
 स्फोरयेदक्यत्नेन योऽसौ साक्ष्यत्र चिद्रूपः ॥ ९ ॥
 षड्क्षे शृणोमि जिघ्रामि स्वाद्यमि स्पृशाम्यलम् ।
 षति भासयते सर्वं नृत्यशालास्थटीपवत् ॥ १० ॥
 नृत्यशालास्थितो टीपः प्रभुं सभ्यांश्च नर्तकीम् ।
 टीपयेदविशेषेण तदभावेऽपि दीप्यते ॥ ११ ॥
 अलङ्कारं धियं साक्षी विषयानपि भासयेत् ।
 अलङ्काराद्यभावेऽपि स्वयं भात्येव पूर्ववत् ॥ १२ ॥
 निरन्तरं भासमाने कूटस्थे ज्ञप्तिरूपतः ।
 तद्भासा भास्यमानेयं बुद्धिर्नृत्यत्यनेकधा ॥ १३ ॥
 अलङ्कारः प्रभुः सभ्या विषया नर्तकी मतिः ।
 तालादिधारिण्यक्षाणि टीपः साक्ष्यवभासकः ॥ १४ ॥
 स्वस्थानसंस्थितो टीपः सर्वतो भासयेद्यथा ।
 स्थिरस्थायी तथा साक्षी बहिरन्तः प्रकाशयेत् ॥ १५ ॥
 बहिरन्तर्विभागोऽयं देहापेक्षो न साक्षिणि ।
 विषया बाह्यदेशस्था देहस्यान्तरलङ्कृतिः ॥ १६ ॥
 अन्तस्था धीः सडैवाक्षैर्बलिर्याति पुनः पुनः ।
 भास्यबुद्धिस्थयाञ्चल्यं साक्षिण्यारोप्यते वृथा ॥ १७ ॥
 गृहान्तरगतः स्वल्पो गवाक्षादातपोऽयलः ।

तत्र उस्ते नर्त्यमाने नृत्यतीवातपो यथा ॥ १८ ॥

निजस्थानस्थितः साक्षी बहिरन्तर्गमागमौ ।

अङ्कुर्वन्बुद्धियाञ्चल्यत्करोतीव तथा तथा ॥ १९ ॥

न बाह्यो नान्तरः साक्षी बुद्ध्येर्देशौ छि तावुभौ ।

बुद्ध्यधशेषसंशान्तौ यत्र भात्यस्ति तत्र सः ॥ २० ॥

देशः कोऽपि न भासेत यद्वि तर्ज्यस्त्वदेशभाङ् ।

सर्वदेशप्रकलुभ्यैव सर्वगतं न तु स्वतः ॥ २१ ॥

अन्तर्बहिर्वा सर्वं वा यं देशं परिकल्पयेत् ।

बुद्धिस्तदेशगः साक्षी तथा वस्तुषु योजयेत् ॥ २२ ॥

यद्यद्रूप आद्वि कल्पयेत बुद्ध्यध तत्तत्प्रकाशयन् ।

तस्य तस्य भवेत्साक्षी स्वतो वाग्बुद्ध्यधगोचरः ॥ २३ ॥

कथं तादृज्मया ग्राह्यमिति येनैव गृह्यताम् ।

सर्वग्राहोपसंशान्तौ स्वयमेवावशिष्यते ॥ २४ ॥

न तत्र मानापेक्षास्ति स्वप्रकाशस्वरूपतः ।

तादृग्व्युत्पत्त्यपेक्षा येच्छ्रुतिं पठ गुरोर्मुभात् ॥ २५ ॥

यद्वि सर्वगृह्यत्यागोऽशक्यस्तद्वि धियं प्रज ।

शरणं तदधीनोऽन्तर्बहिर्वैषोऽनुभूयताम् ॥ २६ ॥

एति नाटकदीपोनाम दशमः परिच्छेदः ॥ १० ॥

११. ब्रह्मानन्दे योगानन्दोनाम - ऐकादशः परिच्छेदः ।

ब्रह्मानन्दं प्रवक्ष्यामि ज्ञाते तस्मिन्नशेषतः ।

अैडिकामुष्मिकानर्थव्रातं छित्वा सुभायते ॥ १ ॥

ब्रह्मवित्परमाप्नोति शोकं तरति यात्मवित् ।

रसो ब्रह्मरसं लब्ध्वानन्दी भवति नान्यथा ॥ २ ॥

प्रतिष्ठां विन्दते स्वस्मिन्व्यदा स्यादथ सोऽभयः ।

कुरुतेऽस्मिन्नन्तरं येदथ तस्य भयं भवेत् ॥ ३ ॥

वायुः सूर्यो वह्निरिन्द्रो मृत्युर्जन्मान्तरेऽन्तरम् ।

કૃત્વા ધર્મં વિજાનન્તોડપ્યસ્માદ્ભીત્યા ચરન્તિ હિ ॥ ૪ ॥

આનન્દં બ્રહ્મણો વિદ્વાન્ બિભેતિ કુતશ્ચ ન ।

એતમેવ તપેન્નૈષા ચિન્તા કર્માગ્નિસમ્ભૂતા ॥ ૫ ॥

એવં વિદ્વાન્કર્મણિ દ્વે હિત્વાત્માનં સ્મરેત્સદા ।

કૃતે ચ કર્મણિ સ્વાત્મરૂપેણૈવૈષ પશ્યતિ ॥ ૬ ॥

ભિદ્યતે હૃદયગ્રન્થિશ્ચિછદન્તે સર્વસંશયાઃ ।

ક્ષીયન્તે ચાસ્ય કર્મણિ તસ્મિન્દૃષ્ટે પરાવરે ॥ ૭ ॥

તમેવ વિદ્વાનત્યેતિ મૃત્યું પન્થા ન ચેતરઃ ।

જ્ઞાત્વા દેવં પાશહાનિઃ ક્ષીણૈઃ કલેશૈર્ન જન્મભાક્ ॥ ૮ ॥

દેવં મત્વા હર્ષશોકૌ જહાત્યત્રૈવ ધૈર્યવાન્ ।

નૈનં કૃતાકૃતે પુણ્યપાપે તાપયતઃ ક્વચિત્ ॥ ૯ ॥

ઇત્યાદિશ્રુતયો બહુવ્યઃ પુરાણૈઃ સ્મૃતિભિઃ સહ ।

બ્રહ્મજ્ઞાનેડનર્થહાનિમાનન્દં ચાખ્યધોષયન્ ॥ ૧૦ ॥

આનન્દસ્ત્રિવિધો બ્રહ્માનન્દો વિદ્યાસુખં તથા ।

વિષયાનન્દ ઇત્યાદૌ બ્રહ્માનન્દો વિવિચ્યતે ॥ ૧૧ ॥

ભૃગુઃ પુત્રઃ પિતુઃ શ્રુત્વા વરુણાદ્બ્રહ્મલક્ષણામ્ ।

અન્નપ્રાણમનોબુદ્ધિસ્ત્યક્ત્વાનન્દં વિજહ્ણીવાન્ ॥ ૧૨ ॥

આનન્દાદેવ ભૂતાનિ જાયન્તે તેન જીવનમ્ ।

તેષાં લયશ્ચ તત્રાતો બ્રહ્માનન્દો ન સંશયઃ ॥ ૧૩ ॥

ભૂતોત્પત્તેઃ પુરા ભૂમા ત્રિપુટીદ્વૈતવર્જનાત્ ।

જ્ઞાત્જ્ઞાનજ્ઞેયરૂપા ત્રિપુટી પ્રલયે હિ ન ॥ ૧૪ ॥

વિજ્ઞાનમય ઉત્પન્નો જ્ઞાતા જ્ઞાનં મનોમયઃ ।

જ્ઞેયાઃ શબ્દાદયો નૈતત્રયમુત્પત્તિતઃ પુરા ॥ ૧૫ ॥

ત્રયાભાવે તુ નિર્દ્વૈતઃ પૂર્ણ એવાનુભૂયતે ।

સમાધિસુપ્તિમૂર્ચાસુ પૂર્ણઃ સૃષ્ટેઃ પુરા તથા ॥ ૧૬ ॥

યો ભૂમા તત્સુખં નાલ્પે સુખં ત્રેયા વિભેદિનિ ।

સનત્કુમારઃ પ્રાહૈવં નારદાયાતિશોકિને ॥ ૧૭ ॥

सपुराणान्यञ्च वेदान् शास्त्राणि विविधानि च ।
ज्ञात्वाप्यनात्मवित्त्वेन नारदोऽतिशुशोच ७ ॥ १८ ॥
वेदाभ्यासात्पुरा तापत्रयमात्रेण शोकिता ।
पश्चात्त्वभ्यासविस्मारभङ्गगर्वैश्च शोकिता ॥ १९ ॥
सोऽहं विद्वान्प्रशोचामि शोकपारं नयस्व माम् ।
धृत्युक्तः सुभमेवास्य पारमित्यभ्यधादृषिः ॥ २० ॥
सुभं वैषयिकं शोकसहस्रेणावृतत्वतः ।
दुःखमेवेति मत्वाह नात्वेऽस्ति सुभमित्यसौ ॥ २१ ॥
ननु द्वैते सुभं माभूदद्वैतेऽप्यस्ति नो सुभम् ।
अस्ति येदुपलभ्येत तथा य त्रिपुटी भवेत् ॥ २२ ॥
मास्त्वद्वैते सुभं किन्तु सुभमद्वैतमेव हि ।
किं मानमिति चेन्नास्ति मानाकाङ्क्षा स्वयं प्रभे ॥ २३ ॥
स्वप्रभत्वे भवद्वाङ्मं मानं यस्माद्भवानिदम् ।
अद्वैतमभ्युपेत्यास्मिन्सुभं नास्तीति भाषते ॥ २४ ॥
नाभ्युपैभ्यहमद्वैतं त्वद्भयोऽनूद्य दूषणम् ।
वच्यमिति येत्तदा भ्रूढि किमासीद्वैततः पुरा ॥ २५ ॥
किमद्वैतमुत द्वैतमन्यो वा कोटिरन्तिमः ।
अप्रसिद्धो न द्वितीयोऽनुत्पत्तेः शिष्यतेऽग्निमः ॥ २६ ॥
अद्वैतसिद्धिर्युक्त्यैव नानुभूत्येति चेद्भ्रु ।
निर्दृष्टान्ता सद्दृष्टान्ता वा कोट्यन्तरमत्र नो ॥ २७ ॥
नानुभूतिःर्न दृष्टान्त एति युक्तिस्तु शोभते ।
सद्दृष्टान्तत्वपक्षे तु दृष्टान्तं वद मे मतम् ॥ २८ ॥
अद्वैतः प्रलयो द्वैतानुपलभ्येन सुप्तित् ।
एति येत्सुप्तिरद्वैतेत्यत्र दृष्टान्तमीरय ॥ २९ ॥
दृष्टान्तः परसुप्तिश्चेदहो ते कौशलं मडत् ।
यः स्वसुप्तिं न वेत्त्यस्य परसुप्तौ तु का कथा ॥ ३० ॥
निश्चेष्टत्वात्परः सुप्तो यथाहमिति येत्तदा ।
उदाहर्तुः सुप्तुमेस्ते स्वप्रभत्वं भवाद्भवत् ॥ ३१ ॥

नेन्द्रियाणि न दृष्टान्तस्तथाप्यङ्गीकरोषि ताम् ।
 धृष्टमेव स्वप्नभत्वं यद्भानं साधनैर्विना ॥ ३२ ॥
 स्तामद्वैतस्वप्नभत्वे वद सुप्तौ सुषुप्तं कथम् ।
 शृणु सुषुप्तं तदा नास्ति ततस्ते शिष्यते सुषुप्तम् ॥ ३३ ॥
 अन्धः सन्नप्यनन्धः स्याद्विद्धोऽपि विद्धोऽथ रोग्यपि ।
 अरोगीति श्रुतिः प्राड तस्य सर्वे जना विदुः ॥ ३४ ॥
 न द्युःखाभावमात्रेण सुषुप्तं लोष्टशिलादिषु ।
 द्रव्याभावस्य दृष्टत्वादिति येद्विषमं वचः ॥ ३५ ॥
 मुषुप्तैः प्रकाशाभ्यां परदुःखसुषुप्तोऽनम् ।
 दैः न्याद्यभावतो लोष्टे द्युःखाद्धूतो न सम्भवेत् ॥ ३६ ॥
 स्वकीयसुषुप्तदुःखे तु नोऽनीये ततस्तयोः ।
 भावो वेद्योऽनुभूत्यैव तदभावोऽपि नान्यतः ॥ ३७ ॥
 तथा सति सुषुप्तौ यद्दुःखाभावोऽनुभूतितः ।
 विरोधिदुःखराहित्यात्सुषुप्तं निर्विघ्नमिष्यताम् ॥ ३८ ॥
 भडत्तरप्रयासेन मृदुशय्यादिसाधनम् ।
 कुतः सम्पाद्यते सुप्तौ सुषुप्तं येत्तत्र नो भवेत् ॥ ३९ ॥
 द्युःखनाशार्थमेवैतदिति येद्रोगिणस्तथा ।
 भवत्यरोगिणस्ते तत्सुषुप्तयैवेति निश्चिनु ॥ ४० ॥
 तर्हि साधनजन्यत्वात्सुषुप्तं वैषयिकं भवेत् ।
 भवत्येवात्र निद्रायाः पूर्वं शय्यासनादिजम् ॥ ४१ ॥
 निद्रायां तु सुषुप्तं यत्तज्जन्यते केन हेतुना ।
 सुषुप्ताभिसुषुप्ताधीराद्यौ पश्चान्मज्जते सुषुप्ते ॥ ४२ ॥
 जाग्रद्व्यापृतिभिः श्रान्तो विश्रम्याथ विरोधिनि ।
 अपनीते स्वस्थचितोऽनुभवेद्विषये सुषुप्तम् ॥ ४३ ॥
 आत्माभिसुषुप्ताधीवृत्तौ स्वानन्दः प्रतिभिम्बति ।
 अनुभूयैतन्मत्रापि त्रिपुट्या श्रान्तिमाप्नुयात् ॥ ४४ ॥
 तत्प्रमस्यापनुत्यर्थं श्रुवो धावेत्परात्मनि ।
 तेनैक्यं प्राप्य तत्रत्यो ब्रह्मानन्दः स्वयं भवेत् ॥ ४५ ॥

दृष्टान्ताः शकुनिः श्येनः कुमारश्च मडानृपः ।
 मडाब्राह्मणो ऽत्येते सुस्थानन्दे श्रुतीरिताः ॥ ४६ ॥
 शकुनिः सूत्रबद्धः सन्दिक्षु व्यापृत्य विश्रमम् ।
 अलब्ध्वा बन्धनस्थानं उस्तस्तभमाद्युपाश्रयेत् ॥ ४७ ॥
 श्रुवोपाधिर्मनस्तद्भक्तमार्धर्मकृलाप्तये ।
 स्वप्ने जाग्रति य आन्त्वा क्षीणो कर्मणि लीयते ॥ ४८ ॥
 श्येनो वेगेन नीडेकलम्पटः शयितुं व्रजेत् ।
 श्रुवः सुभ्यै तथा धावेद्ब्रह्मानन्दैकलम्पटः ॥ ४९ ॥
 अतिबालस्तनं पीत्वा मृदुशय्यागतो ऽसन् ।
 रागद्वेषाद्यनुत्पत्तेरानन्दैकस्वभावभाक् ॥ ५० ॥
 मडाराजः सार्वभौमः सुतृप्तः सर्वभोगतः ।
 मानुषानन्दसीमानं प्राथानन्दैकमूर्तिभाक् ॥ ५१ ॥
 मडाविप्रो ब्रह्मवेदी कृतकृत्यत्वलक्षणाम् ।
 विद्यानन्दस्य परमां काष्ठां प्राप्यावतिष्ठते ॥ ५२ ॥
 मुग्धबुद्धातिबुद्धानां लोके सिद्धा सुभात्मता ।
 उदाहृतानामन्ये तु द्युःषिणो न सुभात्मकाः ॥ ५३ ॥
 कुमारदिवदेवायं ब्रह्मानन्दैकतत्परः ।
 स्त्रीपरिष्वक्तवद्वेद न बाह्यं नापि आन्तरम् ॥ ५४ ॥
 बाह्यं रथ्यादिकं वृत्तं गृहकृत्यं यथान्तरम् ।
 तथा जागरणं बाह्यं नाडीस्थः स्वप्न आन्तरः ॥ ५५ ॥
 पितापि सुभावपितेत्याद्यौ श्रुत्वववारणात् ।
 सुभौ ब्रह्मैव नो श्रुव संसारित्वासमीक्षणात् ॥ ५६ ॥
 पितृत्वाद्यभिमानो यः सुभदुःभाकरः स हि ।
 तस्मिन्नपगते तीर्णः सर्वान् शोकान्भवत्ययम् ॥ ५७ ॥
 सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमसावृतः ।
 सुभरुपमुपैतीति ब्रूते ख्याथर्वणी श्रुतिः ॥ ५८ ॥
 सुभमस्वाप्समत्राहं नैव किञ्चिद्वेदिषम् ।

धृति द्वे तु सुभाषाने परामृशति योत्तिः ॥ ५८ ॥

परामर्शोऽनुभूतेऽस्तीत्यासीदनुभवस्तदा ।

विद्यात्मत्वत्स्वतो भाति सुभमज्ञानधीस्ततः ॥ ६० ॥

ब्रह्मविज्ञानमानन्दमिति वाजसनेयिनः ।

पठन्त्यतः स्वप्रकाशं सुभं ब्रह्मैव नेतरत् ॥ ६१ ॥

यदज्ञानं तत्र लीनौ तौ विज्ञानमनोमयौ ।

तयोर्लिं विलयावस्था निद्राज्ञानं य सैव लिं ॥ ६२ ॥

विलीनघृतवत्पश्चात्स्याद्विज्ञानमयो धनः ।

विलीनावस्थ आनन्दमयशब्देन कथ्यते ॥ ६३ ॥

सुप्तिपूर्वक्षणे बुद्धिवृत्तिर्या सुभबिम्बिता ।

सैव तद्विम्बसङ्घिता लीनानन्दमयस्ततः ॥ ६४ ॥

अन्तर्भूतोऽयमानन्दमयो ब्रह्मसुभं तदा ।

भुङ्क्ते चिद्विम्बयुक्ताभिरज्ञानोत्पन्नवृत्तिभिः ॥ ६५ ॥

अज्ञानवृत्तयः सूक्ष्मा विस्पष्टा बुद्धिवृत्तयः ।

धृति वेदान्तसिद्धान्तपारगाः प्रवदन्ति लिं ॥ ६६ ॥

माण्डुक्यतापनीयादिश्रुतिष्वेतदतिस्कृष्टम् ।

आनन्दमयभोक्तृत्वं ब्रह्मानन्दे य भोग्यता ॥ ६७ ॥

अेकीभूतः सुषुप्तस्थः प्रज्ञानधनतां गतः ।

आनन्दमय आनन्दभुङ्क्तेतोमयवृत्तिभिः ॥ ६८ ॥

विज्ञानमयमुष्यैर्यो रूपायुक्तः पुराधुना ।

स लयेनैकतां प्राप्तो बहुताण्डुलपिष्टवत् ॥ ६९ ॥

प्रज्ञानानि पुरा बुद्धिवृत्तयोऽय धनोऽभवत् ।

धनत्वं लिमबिन्दूनामुदगृष्टे यथा तथा ॥ ७० ॥

तद्धनत्वं साक्षिभावं दृग्भाभावं प्रयक्षते ।

लौकिकास्तार्किका यावद्बुधवृत्तिविलोपनात् ॥ ७१ ॥

अज्ञानबिम्बिता चित्तस्यान्मुपमानन्दभोजने ।

भुक्तं ब्रह्मसुभं त्यक्त्वा बहिर्यात्यथ कर्मणा ॥ ७२ ॥

कर्म जन्मान्तरेऽभूद्यत्तद्योगाद्बुद्ध्यते पुनः ।
 एति कैवल्यशास्त्रायां कर्मजो बोधो हरितः ॥ ७३ ॥
 कञ्चित्कालं प्रबुद्धस्य ब्रह्मानन्दस्य वासना ।
 अनुगच्छेद्यत्तत्तूष्णीमास्ते निर्विषयः सुप्ती ॥ ७४ ॥
 कर्मभिः प्रेरितः पश्चान्नाना द्युःषानि भावयन् ।
 शनैर्विस्मरति ब्रह्मानन्दमेषोऽभिलो जनः ॥ ७५ ॥
 प्रागूर्ध्वमपि निद्रायाः पक्षपातो दिने दिने ।
 ब्रह्मानन्दे नृणां तेन प्राज्ञोऽस्मिन्विद्येत कः ॥ ७६ ॥
 ननु तूष्णीं स्थितौ ब्रह्मानन्दश्चेद्भाति लौकिकाः ।
 अवसाश्चरितार्थाः स्युः शास्त्रेण गुरुणात्र किम् ॥ ७७ ॥
 बाढं ब्रह्मेति विद्युश्चेत्कृतार्थास्तावतैव ते ।
 गुरुशास्त्रे विनात्यन्तं गम्भीरं ब्रह्म वेत्ति कः ॥ ७८ ॥
 जानाम्यहं त्वद्दुःकृत्याद्यं कुतो मे न कृतार्थता ।
 शृण्वन्न त्वाद्दृशं वृत्तं प्राज्ञं मन्यस्य कस्यचित् ॥ ७९ ॥
 यत्पूर्वेदविदे देयमिति शृण्वन्नवोचत ।
 वेदाश्चत्वार एत्येवं वेदि मे दीयतां धनम् ॥ ८० ॥
 साङ्ग्यमेवैष जानाति न तु वेदानशेषतः ।
 यदि तर्हि तमायेवं नाशेषं ब्रह्म वेत्सि हि ॥ ८१ ॥
 अप्पाण्डैकरसानन्दे मायातत्कार्यवर्जिते ।
 अशेषत्वसशेषत्ववार्तावसर एव कः ॥ ८२ ॥
 शब्दानेव पठस्याहो तेषामर्थं य पश्यसि ।
 शब्दपाठेऽर्थबोधस्ते सम्पाद्यत्वेन शिष्यते ॥ ८३ ॥
 अर्थं व्याकरणाद्बुद्धे साक्षात्कारोऽवशिष्यते ।
 स्यात्कृतार्थत्वधीर्यावत्तावद्गुरुमुपास्य भोः ॥ ८४ ॥
 आस्तामेतद्यत्र यत्र सुषुप्तं स्याद्विषयैर्विना ।
 तत्र सर्वत्र विद्ध्येतां ब्रह्मानन्दस्य वासनाम् ॥ ८५ ॥
 विषयेष्वपि लब्धेषु तद्विच्छोपरमे सति ।
 अन्तर्भुजमनोवृत्तावानन्दः प्रतिबिम्बति ॥ ८६ ॥

બ્રહ્માનન્દો વાસના ચ પ્રતિબિમ્બ ઇતિ ત્રયમ્ ।
 અન્તરેણ જગત્યસ્મિન્નાનન્દો નાસ્તિ કશ્ચન ॥ ૮૭ ॥
 તથા ચ વિષયાનન્દો વાસનાનન્દ ઇત્યમૂ ।
 આનન્દૌ જનયન્નાસ્તે બ્રહ્માનન્દઃ સ્વયંપ્રભઃ ॥ ૮૮ ॥
 શ્રુતિયુક્ત્યનુભૂતિભ્યઃ સ્વપ્રકાશચિદાત્મકે ।
 બ્રહ્માનન્દે સુમિકાલે સિદ્ધે સત્યન્યદા શૃણુ ॥ ૮૯ ॥
 ચ આનન્દમયઃ સુખૌ સ વિજ્ઞાનમયાત્મતામ્ ।
 ગત્વા સ્વપ્નં પ્રબોધં વા પ્રાપ્નોતિ સ્થાનભેદતઃ ॥ ૯૦ ॥
 નેત્રે જાગરણં કણ્ઠે સ્વપ્નઃ સુમિર્લુદમ્બુજે ।
 આપાદમસ્તકં દેહં વ્યાપ્ય જાગર્તિ ચેતનઃ ॥ ૯૧ ॥
 દેહતાદાત્મ્યમાપન્નસ્તમાયઃ પિણ્ડવત્તતઃ ।
 અહં મનુષ્ય ઇત્યેવં નિશ્ચિત્યૈવાવતિષ્ઠતે ॥ ૯૨ ॥
 ઉદાસીનઃ સુખી દુઃખીત્યવસ્થાત્રયમેત્યસૌ ।
 સુખદુઃખે કર્મકાર્યે ત્વૌદાસીન્યં સ્વભાવતઃ ॥ ૯૩ ॥
 બાહ્યભોગાન્મનોરાજયાત્સુખદુઃખે દ્વિધા મતે ।
 સુખદુઃખાન્તરાલેષુ ભવેત્તૂષણીમવસ્થિતિઃ ॥ ૯૪ ॥
 ન કાપિ ચિન્તા મેડસ્ત્યથ સુખમાસ ઇતિ બ્રુવન્ ।
 ઔદાસીન્યે નિજાનન્દભાનં વક્ત્યખિલઃ જનઃ ॥ ૯૫ ॥
 અહમસ્મીત્યહઙ્કારસામાન્યેનાવૃત્તવતઃ ।
 નિજાનન્દો ન મુખ્યોડયં કિન્ત્વસૌ તસ્ય વાસના ॥ ૯૬ ॥
 નીરપૂરિતભાણ્ડસ્ય બાહ્યે શૈત્યં ન તજ્જલમ્ ।
 કિન્તુ નીરગુણસ્તેન નીરસતાનુમીયતે ॥ ૯૭ ॥
 યાવદ્યાવદહઙ્કારો વિસ્મૃતોડભ્યાસયોગતઃ ।
 તાવત્તાવત્સૂક્ષ્મદૃષ્ટેર્નિજાનન્દોડનુમીયતે ॥ ૯૮ ॥
 સર્વાત્મના વિસ્મૃતઃ સન્સૂક્ષ્મતાં પરમાં પ્રજેત્ ।
 અલીનત્વાન્ન નિદ્રૈષા તતો દેહોડપિ નો પતેત્ ॥ ૯૯ ॥
 ન દ્વૈતં ભાસતે નાપિ નિદ્રા તત્રાસ્તિ ચત્સુખમ્ ।

स ब्रह्मानन्दं ध्यात्वा भगवानर्जुनं प्रति ॥ १०० ॥

शनैः शनैरुपरमेद्बुद्ध्या धृतिगुहीतया ।

आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ १०१ ॥

यतो यतो निश्चरति मनश्चाञ्चलमस्थिरम् ।

ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं नयेत् ॥ १०२ ॥

प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुभमुत्तमम् ।

उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥ १०३ ॥

यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवया ।

यत्र यैवात्मनात्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥ १०४ ॥

सुभमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।

वेत्ति यत्र न यैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥ १०५ ॥

यं लब्ध्वा यापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।

यस्मिन् स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विद्याल्यते ॥ १०६ ॥

तं विद्याद्बुभसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम् ।

स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा ॥ १०७ ॥

युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगि विगतकल्मषः ।

सुभेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुभमश्नुते ॥ १०८ ॥

उत्सेक उद्वेग्यद्भ्रष्टुशात्रेणैकबिन्दुना ।

मनसो निग्राहस्तद्भ्रष्टमवेदपरिभेदतः ॥ १०९ ॥

बृहद्रथस्य राजर्षेः शाकायन्यो मुनिः सुभम् ।

प्राह मैत्रायणशाभायां समाध्युक्तिपुरःसरम् ॥ ११० ॥

यथा निरिन्धनो वह्निः स्वयोनोवावुपशाम्यति ।

तथा वृत्तिक्षयास्थितं स्वयोनोवावुपशाम्यति ॥ १११ ॥

स्वयोनोवावुपशान्तस्य मनसः सत्यकामिनः ।

धन्द्रियार्थविमूढस्थानृताः कर्मवशानुगाः ॥ ११२ ॥

चित्तमेव हि संसारस्तत्प्रयत्नेन शोधयेत् ।

यस्थितस्तन्मयो मर्त्या गुह्यमेतत्सनातनम् ॥ ११३ ॥

चित्तस्य छि प्रसादेन उन्ति कर्म शुभाशुभम् ।
 प्रसन्नात्मात्मनि स्थित्वा सुभमक्षयमश्नुते ॥ ११४ ॥
 समासक्तं यथा चित्तं जन्तोर्विषयगोचरे ।
 यद्यैवं ब्रह्मणि स्यात्तत्को न मुच्येत बन्धनात् ॥ ११५ ॥
 मनो छि द्विविधं प्रोक्तं शुद्धं याशुद्धमेव य ।
 अशुद्धं कामसम्पर्कशुद्धं कामविवर्जितम् ॥ ११६ ॥
 मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः ।
 बन्धाय विषयासक्तं मुक्त्यै निर्विषयं स्मृतम् ॥ ११७ ॥
 समाधिनिर्धूतमलस्य येतसो
 निवेशितस्यात्मनि यत्सुषुं भवेत् ।
 न शक्यते वर्णयितुं गिरा तदा
 स्वयं तदन्तःकरणेन गृह्यते ॥ ११८ ॥
 यद्यप्यसौ चिरं कालं समाधिर्दुर्लभो नृणाम् ।
 तथापि क्षणिको ब्रह्मानन्दं निश्चाययत्यसौ ॥ ११९ ॥
 श्रद्धालुर्व्यसनी योऽत्र निश्चिनोत्येव सर्वथा ।
 निश्चिते तु सङ्गतस्मिन्विश्रित्यन्यदाध्ययम् ॥ १२० ॥
 तादृक्पुमानुदासीनकालेऽप्यानन्दवासनाम् ।
 उपेक्ष्य भुष्यमानन्दं भावयत्येव तत्परः ॥ १२१ ॥
 परव्यसनिनी नारी व्यग्रापि गृहकर्मणि ।
 तदेवास्वादयत्यन्तः परसङ्गरसायनम् ॥ १२२ ॥
 अयं तत्त्वे परे शुद्धे धीरो विश्रान्तिमागतः ।
 तदेवास्वादयत्यन्तर्भुविर्व्यवहारत्रपि ॥ १२३ ॥
 धीरत्वमक्षप्राबल्येऽप्यानन्दास्वादवाञ्छया ।
 तिरस्कृत्याभिलाक्षाणि तस्मिन्तायां प्रवर्तनम् ॥ १२४ ॥
 भारवाडी शिरोभारं मुञ्ज्वास्ते विश्रमं गतः ।
 संसारव्यापृतित्यागे तादृग्बुद्धिस्तु विश्रमः ॥ १२५ ॥
 विश्रान्तिम् परमां प्राप्तस्त्वौदासीन्ये यथा तथा ।
 सुषुप्तुःपदशायां य तदानन्दैकतत्परः ॥ १२६ ॥

अग्निप्रवेशेतेतौ धीः शङ्कारे यादृशी तथा ।
 धीरस्योदेति विषयेऽनुसन्धानविरोधिनी ॥ १२७ ॥
 अविरोधिसुप्ते बुद्धिः स्वानन्दे य गमागमौ ।
 कुर्वन्त्यास्ते क्माद्येषा काकाक्षिवदितस्ततः ॥ १२८ ॥
 ऐकैव दृष्टिः काकस्य वामदक्षिणानेत्रयोः ।
 यात्यायात्येवमानन्दद्वये तत्त्वविदो मतिः ॥ १२९ ॥
 भुञ्जानो विषयानन्दं ब्रह्मानन्दं य तत्त्ववित् ।
 द्विभाषामिज्ञवद्विधाद्बुधौ लौकिकवैदिकौ ॥ १३० ॥
 द्युभ्रामौ न योद्वेगो यथा पूर्वं यतो द्विदृक् ।
 गङ्गामग्राधकायस्य पुंसः शीतोष्णधीर्यथा ॥ १३१ ॥
 एत्थं जागरणो तत्त्वविदो ब्रह्मसुप्तं सदा ।
 भाति तद्भासनान्धे स्वप्ने तद्भासते तथा ॥ १३२ ॥
 अविद्यावासनाध्यस्तीत्यतस्तद्भासनोत्थिते ।
 स्वप्ने पूर्ववदेवैष सुप्तं द्युभं य वीक्षते ॥ १३३ ॥
 ब्रह्मानन्दाभिधे ग्रन्थे ब्रह्मानन्दप्रकाशकम् ।
 योगिप्रत्यक्षमध्याये प्रथमेऽस्मिन्नुदीरितम् ॥ १३४ ॥
 एति ब्रह्मानन्दे योगानन्दः समाप्तः ॥ ११ ॥

१२. ब्रह्मानन्दे आत्मानन्दोनाम - द्वादशः परिच्छेदः ।

न-वेवं वासनानन्दाद्ब्रह्मानन्दादपीतरम् ।
 वेत्तु योगी निजानन्दं मूढस्यात्रास्ति का गतिः ॥ १ ॥
 धर्माधर्मवशाद्येष जायतां म्रियतामपि ।
 पुनः पुनर्दुःखलक्षैः किं नो दाक्षिण्यतो वद ॥ २ ॥
 अस्ति वोऽनुजिघृक्षुवाद्दाक्षिण्येन प्रयोजनम् ।
 तर्हि ब्रूहि स मूढः किं जिज्ञासुर्वा पराऽभुभः ॥ ३ ॥
 उपास्तिं कर्म वा ब्रूयाद्विमुभाय यथोचितम् ।
 मन्दप्रज्ञं तु जिज्ञासुमात्मानन्देन बोधयेत् ॥ ४ ॥

બોધયામાસ મૈત્રેયી યાજ્ઞવલ્ક્યો નિજપ્રિયામ્ ।
 ન વા અરે પત્યુરર્થે પતિઃ પ્રિય ઇતીરયન્ ॥ ૫ ॥
 પતિર્જયા પુત્રવિત્તે પશુબ્રાહ્મણબાહુજાઃ ।
 લોકા દેવા વેદભૂતે સર્વ ચાત્માર્થતઃ પ્રિયમ્ ॥ ૬ ॥
 પત્યાવિચ્છા યદા પત્યાસ્તદા પ્રીતિં કરોતિ સા ।
 ક્ષુદ્રનુષ્ઠાનરોગાદૈસ્તદા નેચ્છતિ તત્પતિઃ ॥ ૭ ॥
 ન પત્યુરર્થે સા પ્રીતિઃ સ્વાર્થ એવ કરોતિ તામ્ ।
 પતિશ્ચાત્મન એવાર્થે ન જાયાર્થે કદાચન ।
 અન્યોઽન્યપ્રેરણોઽધ્યેવં સ્વેચ્છયૈવ પ્રવર્તનમ્ ॥ ૮ ॥
 શ્મશ્રુકણ્ટકવેધેન બાલો રુદતિ તત્પિતા ।
 ચુમ્બત્યેવ ન સા પ્રીતિર્બાલાર્થે સ્વાર્થ એવ સા ॥ ૯ ॥
 નિરિચ્છમપિ રત્નાદિ વિત્તં યત્નેન પાલયન્ ।
 પ્રીતિં કરોતિ સા સ્વાર્થે વિત્તાર્થત્વં ન શક્ષિતમ્ ॥ ૧૦ ॥
 અનિચ્છતિ બલીવર્દે વિવાહયિષતે બલાત્ ।
 પ્રીતિઃ સા વણિગર્થેવ બલીવદાર્થતા કુતઃ ॥ ૧૧ ॥
 બ્રાહ્મણ્યં મેઽસ્તિ પૂજ્યોઽહમિતિ તુષ્યતિ પૂજયા ।
 અચેતનાયા જાતેર્નો સન્તુષ્ટિઃ પુંસ એવ સા ॥ ૧૨ ॥
 ક્ષત્રિયોઽહં તેન રાજ્યં કરોમીત્યત્ર રાજતા ।
 ન જાતેર્વેશ્યજાત્યાદૌ યોજનાયેદમીરિતમ્ ॥ ૧૩ ॥
 સ્વર્ગલોકબ્રહ્મલોકૌ સ્તાં મમેત્યભિવાઞ્છનમ્ ।
 લોકયોર્નોપકારાય સ્વભોગાયૈવ કેવલમ્ ॥ ૧૪ ॥
 ઈશવિષ્ણવાદ્યો દેવાઃ પૂજ્યન્તે પાપનષ્ટયે ।
 ન તન્નિષ્પાપદેવાર્થં સ્વાર્થં તત્તૂપયુજ્યતે ॥ ૧૫ ॥
 ઋગાદ્યો હ્યધીયન્તે દુર્બ્રાહ્મણ્યાનવામયે ।
 ન તત્ પ્રસક્તં વેદેષુ મનુષ્યેષુ પ્રસજ્યતે ॥ ૧૬ ॥
 ભૂમ્યાદિપચ્ચભૂતાનિ સ્થાનતૃટ્પાકશોષણૈઃ ।
 હેતુભિશ્ચાવકાશેન વાઞ્છન્ત્યેષાં ન હેતવે ॥ ૧૭ ॥
 સ્વામિભૃત્યાદિકં સર્વં સ્વોપકારાયા વાઞ્છતિ ।

तत्तद्भूतोपकारस्तु तस्य तस्य न विद्यते ॥ १८ ॥

सर्वव्यवहृतिष्वेवमनुसन्धातुमीदृशम् ।

उदाहरणब्राह्मण्यं तेन स्वां वासयेन्मतिम् ॥ १९ ॥

अथ केयं भवेत्प्रीतिः श्रूयते या निजात्मनि ।

रागो वध्वादि विषये श्रद्धा यागादि कर्मणि ।

भक्तिः स्याद्गुरुदेवादाविच्छा त्वप्राप्तवस्तुनि ॥ २० ॥

तर्ह्यस्तु सात्त्विकी वृत्तिः सुभमात्रानुवर्तिनी ।

प्राप्ते नष्टेऽपि सद्भावाद्विच्छतो व्यतिरिच्यते ॥ २१ ॥

सुभसाधनतोपाधेरन्नपानादयः प्रियाः ।

आत्मानुकुल्यादन्नादिसमश्चेदमुनात्र ङः ।

अनुकुलधितव्यः स्यान्नैकस्मिन्मर्कतृता ॥ २२ ॥

सुभे वैषयिके प्रीतिमात्रमात्मा त्वतिप्रियः ।

सुभे व्यभियरत्येषा नात्मनि व्यभियारिणी ॥ २३ ॥

अेकं त्यक्त्वान्यदादत्ते सुभं वैषयिकं सदा ।

नात्मा त्याज्यो न यादयस्तस्मिन्व्यभियरेत्कथम् ॥ २४ ॥

डानादानविडीनोऽस्मिन्नुपेक्षा येत्तृणादिवत् ।

उपेक्षितुः स्वऽपत्वात्रोपेक्ष्यत्वं निजात्मनः ॥ २५ ॥

रोगक्रोधाभिभूतानां मुमूर्षा वीक्ष्यते क्वचित् ।

ततो द्वेषाद्भवेत्याज्य आत्मेति यदि तत्र छि ।

त्यक्तुं योग्यस्य देहस्य नात्मता त्यक्तुरेव सा ।

न त्यक्तयस्ति स द्वेषस्त्याज्ये द्वेषे तु डा क्षतिः ॥ २६ ॥

आत्मार्यत्वेन सर्वस्य प्रीतिश्चात्मा ह्यतिप्रियः ।

यथा पितुः पुत्रमित्रात्पुत्रः प्रियतरस्तथा ॥ २७ ॥

मा न भूवमलं किन्तु भूयासं सर्वदित्यसौ ।

आशीः सर्वस्य दृस्तेति प्रत्यक्षा प्रीतिरात्मनि ॥ २८ ॥

धत्यादिभिस्त्रिभिः प्रीतौ सिद्धायामेवमात्मनि ।

पुत्रभार्यादिशेषत्वमात्मनः कैश्चिद्विर्हितम् ॥ २९ ॥

अेतद्विवक्षया पुत्रे मुष्यात्मत्वं श्रुतीरितम् ।

आत्मा वै पुत्रनामेति तस्थोपनिषदि स्फुटम् ॥ ३० ॥

सोऽस्यायमात्मा पुण्येभ्यः कर्मैभ्यः प्रतिधीयते ।

अथास्थेतर आत्मायं कृतकृत्यः प्रमीयते ॥ ३१ ॥

सत्याय्यात्मनि लोकोऽस्ति नापुत्रस्यात एव हि ।

अनुशिष्टं पुत्रमेव लोडयमाहुर्मनीषिणः ॥ ३२ ॥

मनुष्यलोको जयः स्यात्पुत्रेणैवेतरेण नो ।

मुभूर्धुर्मन्त्रयेत्पुत्रं त्वं ब्रह्मेत्यादिमन्त्रकैः ॥ ३३ ॥

धत्यादिश्रुतयः प्राहुः पुत्रभायाद्विशेषताम् ।

लौकिका अपि पुत्रस्य प्राधान्यमनुमन्यते ॥ ३४ ॥

स्वस्मिन्मृतेऽपि पुत्रादिर्जुवेद्वितादिना यथा ।

तथैव यत्नं कुरुते मुष्याः पुत्रादयस्ततः ॥ ३५ ॥

बाधमेतावता नात्मा शेषो भवति कस्य चित् ।

गौणमिथ्यामुष्यमेदैरात्मायं भवति त्रिधा ॥ ३६ ॥

देवदत्तस्तु सिंङोऽयमित्यैक्यं गौणमेतयोः ।

भेदस्य भासमानत्वात्पुत्रादैरात्मता तथा ॥ ३७ ॥

भेदोऽस्ति पञ्चकोषेषु साक्षिणो न तु भात्यसौ ।

मिथ्यात्मतातः कोषाणां स्थाणोर्यौरात्मता यथा ॥ ३८ ॥

न भाति भेदो नाप्यस्ति साक्षिणोऽप्रतियोगिनः ।

सर्वान्तरत्वात् तस्यैव मुष्यमात्मत्वमिष्यते ॥ ३९ ॥

सत्येवं व्यवहारेषु येषु यस्यात्मतोचिता ।

तेषु तस्यैव शेषित्वं सर्वस्यान्यस्य शेषता ॥ ४० ॥

मुभूर्धोर्गुडरक्षादौ गौणात्मैवोपयुज्यते ।

न मुष्यात्मा न मिथ्यात्मा पुत्रः शेषी भवत्यतः ॥ ४१ ॥

अध्येता वह्निरित्यत्र सन्नप्यग्निर्न गृह्यते ।

अयोग्यत्वेन योग्यत्वाद्भट्टरेवात्र गृह्यते ॥ ४२ ॥

कृशोऽहं पुष्टिमाप्स्यामीत्यादौ देहात्मतोचिता ।

न पुत्रं विनियुङ्क्तेऽत्र पुष्टिहेत्वन्नभक्षणे ॥ ४३ ॥

तपसा स्वर्गमेष्यामीत्यादौ कर्त्रात्मतोयिता ।

अनपेक्ष्य वपुर्भागं यरेलुञ्छ्रादिकं ततः ॥ ४४ ॥

मोक्षयेऽलमित्यत्र युक्तं विदात्मत्वं तदा पुमान् ।

तद्वेत्ति गुरुशास्त्राभ्यां न तु किञ्चिच्छिडीर्षति ॥ ४५ ॥

विप्रक्षत्रादयो यद्ब्रह्मस्यतिसवादिषु ।

व्यवस्थितास्तथा गौणमिथ्यामुष्या यथोचितम् ॥ ४६ ॥

तत्र तत्रोचिते प्रीतिरात्मन्येवातिशायिनी ।

अनात्मनि तु तच्छेषे प्रीतिरन्यत्र नोभयम् ॥ ४७ ॥

उपेक्ष्यं द्वेष्यमित्यन्यत् द्वेषा मार्गतृणादिकम् ।

उपेक्ष्यं व्याघ्रसर्पादि द्वेष्यमेवं यतुर्विधम् ॥ ४८ ॥

आत्मा शेष उपेक्ष्यं य द्वेष्यं येति यतुर्विधिः ।

न व्यक्तिनियमः किन्तु तत्तत्कार्यात्तथा तथा ॥ ४९ ॥

स्याद्व्याघ्रः संभुषो द्वेष्यो ऽयुपेक्ष्यस्तु पराऽभुषः ।

वालनादनुकूलश्चेद्दिनोदायेति शेषताम् ॥ ५० ॥

व्यक्तीनां नियमो मा भूल्लक्षणात्तुव्यवस्थितिः ।

आनुकूल्यं प्रातिकूल्यं द्रयाभावश्च लक्षणम् ॥ ५१ ॥

आत्मा प्रेयान्प्रियः शेषो द्वेष्योपेक्ष्ये तदन्ययोः ।

एति व्यवस्थितो लोको याज्ञवल्क्यमतं य तत् ॥ ५२ ॥

अन्यत्रापि श्रुतिः प्राड पुत्राद्विप्रात्तथाऽन्यतः ।

सर्वस्मादान्तरं तत्त्वं तद्वैतत्प्रेय एक्षताम् ॥ ५३ ॥

श्रौत्या विचारदृष्ट्यायं साक्ष्येवात्मा न येतरः ।

कोषान्यथ्य विविच्यान्तर्वस्तुदृष्टिर्विचारणा ॥ ५४ ॥

जागरस्वप्नसुप्तीनामागमापायभासनम् ।

यतो भवत्यसावात्मा स्वप्रकाशविदात्मकः ॥ ५५ ॥

शेषाः प्राणादिवित्तान्ता आसन्नास्तारतम्यतः ।

प्रीतिस्तथा तारतम्यात्तेषु सर्वेषु वीक्ष्यते ॥ ५६ ॥

वित्तात्पुत्रः प्रियः पुत्रात्पिण्डः पिण्डात्तथेन्द्रियम् ।

एन्द्रियाथ्य प्रियः प्राणः प्राणादात्मा परः प्रियः ॥ ५७ ॥

अेवं स्थिते विवाहोऽत्र प्रतिबुद्धविमूढयोः ।
 श्रुत्योदाहारि तत्रात्मा प्रेयानित्येव निर्णयः ॥ ५८ ॥
 साक्ष्येव दृश्यादन्यस्मात्प्रेयानित्याड तत्त्ववित् ।
 प्रेयान्पुत्राद्विरेवेमं भोक्तुं साक्षीति मूढधीः ॥ ५९ ॥
 आत्मनोऽन्यं प्रियं भूते शिष्यश्च प्रतिवाद्यपि ।
 तस्योत्तरं वायो बोधशापौ कुर्यात्तयोः क्रमात् ॥ ६० ॥
 प्रियं त्वां रोत्स्यतीत्येवमुत्तरं वक्ति तत्त्ववित् ।
 स्वोक्तप्रियस्य दृष्टत्वं शिष्यो वेत्ति विवेकतः ॥ ६१ ॥
 अलव्यमानस्तनयः पितरौ क्लेशयेच्छिरम् ।
 लब्धोऽपि गर्भपातेन प्रसवेन च बाधते ॥ ६२ ॥
 जातस्य त्रुडरोगादि कुमारस्य च मूकता ।
 उपनीतेऽप्यविद्यत्वमनुद्राडश्च पाण्डिते ॥ ६३ ॥
 पुनश्च परदारोदि दारिद्र्यं च कुटुम्बिनः ।
 पित्रोः दृग्भस्य न अस्त्यनतो धनी येन्मियते तदा ॥ ६४ ॥
 अेवं विविच्य पुत्रादौ प्रीतिं त्यक्त्वा निजात्मनि ।
 निश्चित्य परमां प्रीतिं वीक्षते तमडर्निशम् ॥ ६५ ॥
 आग्रहाद्ब्रह्मविद्वेषादपि पक्षममुच्यतः ।
 वादिनो नरकः प्रोक्तो दोषश्च बहुयोनिसु ॥ ६६ ॥
 ब्रह्मविद्वद्ब्रह्मरूपत्वादीश्वरस्तेन वर्णितम् ।
 यद्यत्तत्तथैव स्यात्तच्छिष्यप्रतिवादिनोः ॥ ६७ ॥
 यस्तु साक्षिणमात्मानं सेवते प्रियमुत्तमम् ।
 तस्य प्रेयानसावात्मा न नश्यति कदाचन ॥ ६८ ॥
 परप्रेमास्पदत्वेन परमानन्दरूपता ।
 सुभ्रवृष्टिः प्रीतिवृद्धौ सार्वभौमादिषु श्रुता ॥ ६९ ॥
 यैतन्यवत्सुभं यास्य स्वभावाच्चैच्छिदात्मनः ।
 धीवृत्तिष्वनुवर्तेत सर्वास्वपि चित्तिर्यथा ॥ ७० ॥
 मैवमुष्णप्रकाशात्मा दीपस्तस्य प्रभा गृडे ।

व्याप्नोति नोषणता तद्द्रव्यितेरेवानुवर्तनम् ॥ ७१ ॥

गन्धरुपरसस्पर्शेष्वपि सत्सु यथा पृथक् ।

ओकाक्षेणैक एवार्थो गृह्यते नेतरस्तथा ॥ ७२ ॥

सिद्धानन्दौ नैव भिन्नौ गन्धाधास्तु विलक्षणाः ।

एति चेत् तदभेदोऽपि साक्षिण्यन्यत्र वा वद ॥ ७३ ॥

आद्ये गन्धाद्योऽप्येवमभिन्नाः पुष्पवर्तिनः ।

अक्षभेदेन तद्भेदे वृत्तिभेदात्तयोर्भिदा ॥ ७४ ॥

सत्ववृत्तौ चित्सुषैक्यं तद्भूतेर्निर्मलत्वतः ।

रजोवृत्तेस्तु मालिन्यात्सुष्मांशोऽत्र तिरस्कृतः ॥ ७५ ॥

तिन्तिणीकृलमत्यम्बं लवणेन युतं यदा ।

तदाम्लस्य तिरस्कारादीषदग्रं यथा तथा ॥ ७६ ॥

ननु प्रियतमत्वेन परमानन्दतात्मनि ।

विवेक्तुं शक्यतामेवं विना योगेन किं भवेत् ॥ ७७ ॥

यद्योगेन तदेवैति वदामो ज्ञानसिद्ध्ये ।

योगः प्रोक्तो विवेकेन ज्ञानं किं नोपजायते ॥ ७८ ॥

यत् साङ्ग्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते ।

एति स्मृतं इवैकत्वं योगिनां य विवेकिनाम् ॥ ७९ ॥

असाध्यः कस्यचिद्योगः कस्यचिज्ज्ञाननिश्चयः ।

एत्थं विचार्यमार्गौ द्वौ जगद् परमेश्वरः ॥ ८० ॥

योगे कोऽतिशयस्तेऽत्र ज्ञानमुक्तं समं द्वयोः ।

रागद्वेषाद्यभावश्च तुल्यो योगिविवेकिनोः ॥ ८१ ॥

न प्रीतिर्विषयेष्वस्ति प्रेयानामेति जानतः ।

कुतो रागः कुतो द्वेषः प्रातिकूल्यमपश्यतः ॥ ८२ ॥

देहादेः प्रतिकूलेषु द्वेषस्तुल्योद्वयोरपि ।

द्वेषं कुर्वन्न योगी येदविवेक्यपि तादृशः ॥ ८३ ॥

द्वैतस्य प्रतिभानं तु व्यवहारे द्वयोः समम् ।

समाधौ नेति चेत्तद्भ्रान्द्वैतत्वविवेकिनः ॥ ८४ ॥

विवक्ष्यते तदस्माभिरद्वैतानन्दनामके ।
 अध्याये छि तृतीये तत्सर्वमाध्यतिमङ्गलम् ॥ ८५ ॥
 सदा पश्यन्निजानन्दमपश्यन्नभिलं जगत् ।
 अर्थाद्योगीति येत्तर्हि सन्तुष्टो वर्धतां भवान् ॥ ८६ ॥
 ब्रह्मानन्दमिधे ग्रन्थे मन्दानुग्रहसिद्धये ।
 द्वितीयेऽध्याय अतस्मिन्नात्मानन्दो विवेचितः ॥ ८७ ॥
 एति ब्रह्मानन्दे आत्मानन्दः समाप्तः ॥ १२ ॥

१३. ब्रह्मानन्देऽद्वैतानन्दोनाम - त्रयोदशः परिच्छेदः ।

योगानन्दः पुरोक्तो यः स आत्मानन्द एष्यताम् ।
 कथं ब्रह्मत्वमेतस्य सद्भयस्येति येच्छृणु ॥ १ ॥
 आकाशादि स्वदेहान्तं तैत्तिरीयश्रुतीरितम् ।
 जगन्नास्त्यन्यदानन्दात्तद्वैतब्रह्मता ततः ॥ २ ॥
 आनन्दाद्ध्येव तज्जातं तिष्ठत्यानन्द एव तत् ।
 आनन्द एव लीनं येत्युक्तानन्दात्कथं पृथक् ॥ ३ ॥
 कुलावाद्धट उत्पन्नो भिन्नश्चेति न शङ्क्यताम् ।
 मृद्भेदेषः उपादानं न निमित्तं कुलालवत् ॥ ४ ॥
 स्थितिर्यश्च कुम्भस्य कुलावे स्तो न छि क्वचित् ।
 दृष्टौ तौ मृदि तद्वत्स्यादुपादानं तयोः श्रुतेः ॥ ५ ॥
 उपादानं त्रिधा भिन्नं विवर्ति परिणामि य ।
 आरम्भकं य तत्रान्त्यौ न निरंशेऽवकाशिनौ ॥ ६ ॥
 आरम्भवादिनोऽन्यस्मादन्यस्योत्पत्तिमूचिरे ।
 तन्तोः पटस्य निष्पत्तेर्भिन्नौ तन्तुपटौ भवतु ॥ ७ ॥
 अवस्थान्तरतापत्तिरेकस्य परिणामिता ।
 स्यात् क्षीरं दधि मृत्कुम्भः सुवर्णं कुण्डलं यथा ॥ ८ ॥
 अवस्थान्तरभानं तु विवर्तो रज्जुसर्पवत् ।
 निरंशेऽप्यस्त्यसौ व्योम्नि तलमालिन्यकल्पनात् ॥ ९ ॥

ततो निरंश आनन्दे विवर्तो जगद्विष्यताम् ।
 मायाशक्तिः कल्पिका स्यादैन्द्र जालिकशक्तिवत् ॥ १० ॥
 शक्तिः शक्तात्पृथङ्नास्ति तद्द्रष्टृष्टेर्न यामिदा ।
 प्रतिबन्धस्य दृष्टत्वाच्छक्त्यभावे तु कस्य सः ॥ ११ ॥
 शक्तेः कार्यानुभेयत्वादकार्ये प्रतिबन्धनम् ।
 ज्वलतोऽग्नेरदाडे स्यान्मन्त्रादि प्रतिबन्धता ॥ १२ ॥
 देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढां मुनयोऽविदन् ।
 परास्य शक्तिर्विधा क्रियाज्ञानबलात्मिका ॥ १३ ॥
 एति वेदवयः प्राड वसिष्ठश्च तथाब्रवीत् ।
 सर्वशक्तिपरं ब्रह्म नित्यमापूर्वमद्रयम् ॥ १४ ॥
 यथोल्लसति शक्त्यासौ प्रकाशमधिगच्छति ।
 विच्छक्तिर्ब्रह्मणो राम! शरीरेषूपलभ्यते ॥ १५ ॥
 स्पन्दशक्तिश्च वातेषु दार्ढ्यशक्तिस्तथोपले ।
 द्रवशक्तिस्तथाम्भःसु दाडशक्तिस्तथानले ।
 शून्यशक्तिस्तथाकाशे नाशशक्तिर्विनाशिनि ॥ १६ ॥
 यथाऽदान्तर्मडासर्पो जगदस्ति तथात्मनि ।
 कृलपत्रलतापुष्पशाप्माविटपमूलवान् ।
 वृक्षबीजे यथा वृक्षस्तथेदं ब्रह्मणि स्थितम् ॥ १७ ॥
 क्वचिद्विच्छिद्येच्छिद्येच्छिद्ये तस्मादुद्यन्ति शक्तयः ।
 देशकालविचित्रत्वात्स्मात्तलादिव शालयः ॥ १८ ॥
 स आत्मा सर्वगो राम! नित्योदितमडावपुः ।
 यन्मनाज्मननीं शक्तिं धत्ते तन्मन उच्यते ॥ १९ ॥
 आदौ मनस्तदनुबन्धविमोक्षदृष्टी
 पश्चात्प्रपञ्चरयना भुवनाभिधाना ।
 इत्यादिका स्थितिरियं हि गता प्रतिष्ठा-
 माभ्यायिका सुभगबालजन्दितेव ॥ २० ॥
 बालस्य हि विनोदाय धात्री शक्ति शुभां कथाम् ।
 क्वचित्सन्ति मडाबाडो! राजपुत्रास्त्रयः शुभाः ॥ २१ ॥

द्वौ न जातौ तथैकस्तु गर्भं भवेत् छि न स्थितः ।
 वसन्ति ते धर्मयुता अत्यन्तासति पत्तने ॥ २२ ॥
 स्वकीयाखून्यनगरान्निर्गत्य विमलाशयाः ।
 गच्छन्तो गगने वृक्षान्दृशुः कृलशाकिनः ॥ २३ ॥
 भविष्यन्नगरे तत्र राजपुत्रास्त्रयोऽपि ते ।
 सुभ्रमद्य स्थिता पुत्र! मृगयाव्यवहारिणः ॥ २४ ॥
 धात्र्यैवं कथिता राम! बालकाभ्यायिका शुभा ।
 निश्चयं स ययौ बालो निर्विचारणया धिया ॥ २५ ॥
 धयं संसार रचना विचारोज्जितयेतसाम् ।
 बालकाभ्यायिकेवेत्थमवस्थितिमुपागता ॥ २६ ॥
 धत्यादिभिरुपाभ्यानैर्मायाशक्तेस्तु विस्तरम् ।
 वसिष्ठः कथयामास सैव शक्तिर्निर्गुप्यते ॥ २७ ॥
 कार्यार्थाश्रयतः सैषा भवेच्छक्तिर्विलक्षणा ।
 स्फोटोऽगारौ दृश्यमानौ शक्तिस्तत्रानुमीयते ॥ २८ ॥
 पृथुबुधोदराकारो घटः कार्योऽत्र मृत्तिका ।
 शब्दादिभिः पञ्चगुणैर्युक्ता शक्तिस्त्वत्तद्विधा ॥ २९ ॥
 न पृथ्वादिर्न शब्दादिः शक्तावस्तु यथा तथा ।
 अत एव ह्ययिन्त्यैषा न निर्वचनमर्हति ॥ ३० ॥
 कार्योत्पत्तेः पुरा शक्तिर्निगूढा मृधवस्थिता ।
 कुलावाहिसाहायेन विकाराकारतां प्रजेत् ॥ ३१ ॥
 पृथ्यादि विकारान्तं स्पर्शादिगुणमृत्तिकाम् ।
 ऐकीकृत्य घटं प्रादुर्विचारविकला जनाः ॥ ३२ ॥
 कुलालव्यापृतेः पूर्वा यावानंश स नो घटः ।
 पश्चात्तु पृथुबुध्नादिमत्त्वे युक्ता छि कुम्भता ॥ ३३ ॥
 स घटो न मृदो भिन्नो वियोगे सत्यनीक्षणात् ।
 नाप्यभिन्नः पुरा पिण्डशायामनवेक्षणात् ॥ ३४ ॥
 अतोऽनिर्वचनीयोऽयं शक्तिवत्तेन शक्तिजः ।
 अव्यक्तव्ये शक्तिरुक्ता व्यक्तव्ये घटनामभूत् ॥ ३५ ॥

अन्द्रजाविकनिष्ठापि माया न व्यज्यते पुरा ।
 पश्चाद्गन्धर्वसेनादिउपोषा व्यक्तिमाप्नुयात् ॥ ३६ ॥
 अवेन मायामयत्वेन विकारस्यानृतात्मताम् ।
 विकाराधारमृद्धस्तुसत्यत्वं याग्रावीञ्छ्रुतिः ॥ ३७ ॥
 वाङ्निष्पाद्यं नाममात्रं विकारो नास्य सत्यता ।
 स्पर्शादि गुणयुक्ता तु सत्या डेवलमृत्तिका ॥ ३८ ॥
 व्यक्ताव्यक्ते तदाधार षति त्रिष्वाद्ययोर्द्वयोः ।
 पर्यायः कालभेदेन तृतीयस्त्वनुगच्छति ॥ ३९ ॥
 निस्तत्त्वं भासमानं य व्यक्तमुत्पत्तिनाशभाङ् ।
 तद्दुत्पत्तौ तस्य नाम वाया निष्पाद्यते नृभिः ॥ ४० ॥
 व्यक्ते नष्टेऽपि नामैतन्नृवङ्ग्रेष्वनुवर्तते ।
 तेन नाम्ना निरुप्यत्वाद्द्व्यक्तं तद्रूपमुच्यते ॥ ४१ ॥
 निस्तत्त्वत्वाद्धिनाशित्वाद्वायारम्भाणामतः ।
 व्यक्तस्य न तु तद्रूपं सत्यं किञ्चिन्मृदादिवत् ॥ ४२ ॥
 व्यक्तकाले ततः पूर्वमूर्ध्वमप्येकुरुपभाङ् ।
 सतत्त्वमविनाशं य सत्यं मृद्धस्तु कथ्यते ॥ ४३ ॥
 व्यक्तं घटो विकारश्चेत्येतैर्नामभिरीरितः ।
 अर्थश्चेदनृतः कस्मान्न मृद्धोघे निवर्तते ॥ ४४ ॥
 निवृत्त अवे यस्मात्ते तत्सत्यत्वमतिर्गता ।
 षट्कुनिवृत्तिरेवात्र बोधजा न त्वभासनम् ॥ ४५ ॥
 पुमानघोमुष्मः नीरे भातोऽप्यस्ति न वस्तुतः ।
 तटस्थमर्थवत्तस्मिन्नैवास्था कस्यचित्कवचित् ।
 षट्कुबोधे पुमर्थत्वं मतमद्वैतवादिनाम् ॥ ४६ ॥
 मृद्धूपस्थापरित्यागाद्धिवर्तत्वं घटे स्थितम् ।
 परिणामे पूर्वरूपं त्यजेत्तत्क्षीररूपवत् ।
 मृत्सुवर्णो निवर्तते घटकुण्डलयोर्न हि ॥ ४७ ॥
 घटे नष्टे न मृद्भावाः कपालानामवेक्षणात् ।

मैवं यूर्षोऽस्ति मृद्रूपं स्वर्णरूपं त्वतिस्कुटम् ॥ ४८ ॥
 क्षीरादौ परिणामोऽस्तु पुनस्तद्भाववर्जनात् ।
 अेतावता मृदादीनां दृष्टान्तत्वं न लीयते ॥ ४९ ॥
 आरम्भवादिनः कार्ये मृदो द्वैगुण्यमापतेत् ।
 रुपस्यर्शाद्यः प्रोक्ताः कार्ये कारणयोः पृथक् ॥ ५० ॥
 मृत्सुवर्णमयश्चेति दृष्टान्तत्रयमाहुषिः ।
 प्राडातो वासयेत्कार्यान्तत्वं सर्ववस्तुषु ॥ ५१ ॥
 कारणाज्ञानतः कार्यविज्ञानं यापि सोऽवदत् ।
 सत्यज्ञानेऽनृतज्ञां कथमत्रोपपद्यते ॥ ५२ ॥
 समुत्स्य विकारस्य कार्यता लोकदृष्टितः ।
 वास्तवोऽत्र मृदंशोऽस्य बोधः कारणबोधतः ॥ ५३ ॥
 अनृतांशो न बोद्धव्यस्तद्बोधानुपयोगतः ।
 तत्त्वज्ञानं पुमर्थं स्थानानृतं अंशावबोधनम् ॥ ५४ ॥
 तर्हि कारणाविज्ञानात्कार्यज्ञामितीरिते ।
 मृद्बोधान्मृत्तिका बुद्धेत्युक्तं स्यात्कोऽत्र विस्मयः ॥ ५५ ॥
 सत्यं कार्येषु वस्त्वंशः कारणात्मेति जानतः ।
 विस्मयो मास्त्विडाज्ञस्य विस्मयः केन वार्यते ॥ ५६ ॥
 आरम्भी परिणामी य लौकिकश्चैककारणे ।
 ज्ञाते सर्वमतं श्रुत्वा प्राप्नुवन्त्येव विस्मयम् ॥ ५७ ॥
 अद्वैतेऽभिमुषीकर्तुमेवात्रैकस्य बोधतः ।
 सर्वबोधः श्रुतौ नैव नानात्वस्य विवक्षया ॥ ५८ ॥
 अेकमृत्पिण्डविज्ञानात्सर्वमृत्प्रमयधीर्यथा ।
 तथैकब्रह्मबोधेन जगद्बुद्धिर्विभाष्यताम् ॥ ५९ ॥
 सखित्सुभात्मकं ब्रह्म नामरुपात्मकं जगत् ।
 तापनीये श्रुतं ब्रह्म सखिदानन्दलक्षणम् ॥ ६० ॥
 सद्रूपमारुषिः प्राड प्रज्ञानं ब्रह्म बह्वृथाः ।
 सनत्सुमार आनन्दमेवमन्यत्र गम्यताम् ॥ ६१ ॥

विचिन्त्य सर्वरूपाणि कृत्वा नामानि तिष्ठति ।
 अलं व्याकरवाणीमे नामरूपे षति श्रुतिः ॥ ६२ ॥
 अव्याकृतं पुरा सृष्टेरुर्ध्वं व्याकीर्यते द्विधा ।
 अचिन्त्यशक्तिमयैषा ब्रह्मण्यव्याकृताभिधा ॥ ६३ ॥
 अविड्मिब्रह्मनिष्ठा विकारं यात्यनेकधा ।
 मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु मलेश्वरम् ॥ ६४ ॥
 आद्यो विकार आकाशः सोऽस्ति भात्यपि य प्रियः ।
 अवकाशस्तस्य रूपं तन्मिथ्या न तु तत्रयम् ॥ ६५ ॥
 न व्यक्तेः पूर्वमस्त्येव न पश्चाद्य विनाशतः ।
 आदावन्ते य यत्रास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा ॥ ६६ ॥
 अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।
 अव्यक्तनिधनानीवेत्यालु कृष्णोऽर्जुनं प्रति ॥ ६७ ॥
 मृद्धते सख्यिदानन्दे अनुगच्छन्ति सर्वद ।
 निराकाशे सदादीनामनुभूतिर्निजात्मनि ॥ ६८ ॥
 अवकाशे विस्मृतेऽथ तत्र किं भाति ते वद ।
 शून्यमेवेति चेदस्तु नाम तादृग्विभाति हि ॥ ६९ ॥
 तादृक्त्वादेव तत्सत्त्वमौदासीन्येन तत्सुभम् ।
 आनुकूल्यप्रातिकूल्यलीनं यत्तन्निजं सुभम् ॥ ७० ॥
 आनुकूल्ये लर्षधीः स्यात्प्रातिकूल्ये तु दुःखधीः ।
 द्रयाभावे निजानन्दो निजं दुःखं तु न क्वचित् ॥ ७१ ॥
 निजानन्दे स्थिते लर्षशोकयोर्व्यत्ययः क्षणात् ।
 मनसः क्षणिकत्वेन तयोर्मानसतेष्यताम् ॥ ७२ ॥
 आकाशेऽप्येवमानन्दः सत्तामाने तु संमते ।
 वाय्वादित्तेऽपर्यन्तवस्तुष्वेवं विभाव्यताम् ॥ ७३ ॥
 गतिस्पर्शौ वायुरूपं वहेर्दालप्रकाशने ।
 जलस्य द्रवता भूमेः काठिन्यं येति निर्णयः ॥ ७४ ॥
 असाधारण आकाशे ओषध्यन्नवपुष्वपि ।
 अेवं विभाव्य मनसा तत्तद्रूपं यथोचितम् ॥ ७५ ॥

અનેકધા વિભિન્નેષુ નામરૂપેષુ ચૈકધા ।
 તિષ્ઠન્તિ સચ્ચિદાનન્દાવિસંવાદઃ ન કસ્યચિત્ ॥ ૭૬ ॥
 નિસ્તત્ત્વે નામરૂપે દ્વે જન્મનાશયુતે ચ તે ।
 બુદ્ધ્યા બ્રહ્મણિ વીક્ષસ્વ સમુદ્રે બુદ્ધુદાદિવત્ ॥ ૭૭ ॥
 સચ્ચિદાનન્દરૂપેઽસ્મિન્ પૂર્ણે બ્રહ્મણિ વીક્ષિતે ।
 સ્વયમેવાવજાનાતિ નામરૂપે શનૈઃ શનૈઃ ॥ ૭૮ ॥
 યાવદ્યાવદવજ્ઞા સ્યાત્તાવત્તાવત્તદીક્ષણમ્ ।
 યાવદ્યાવદ્વીક્ષ્યતે તત્તાવત્તાવદુભે ત્યજેત્ ॥ ૭૯ ॥
 તદભ્યાસેન વિદ્યાયાં સુસ્થિતાયામયં પુમાન્ ।
 જીવન્નેવ ભવેન્મુક્તો વપુરસ્તુ યથા તથા ॥ ૮૦ ॥
 તચ્ચિન્તનં તત્કથનમન્યોન્યં તત્પ્રબોધનમ્ ।
 એતદેકપરત્વં ચ તદભ્યાસં વિદુર્બુધાઃ ॥ ૮૧ ॥
 વાસનાનેકકાલિના દીર્ઘકાલં નિરન્તરમ્ ।
 સાદરં ચાભ્યસ્યમાને સર્વથૈવ નિવર્તતે ॥ ૮૨ ॥
 મૃચ્છક્તિવદ્બ્રહ્મશક્તિરનેકાનનૃતાન્સૃજેત્ ।
 યદ્વા જીવગતા નિદ્રા સ્વપ્નશ્ચાત્ર નિદર્શનમ્ ॥ ૮૩ ॥
 નિદ્રાશક્તિર્યથા જીવે દુર્ઘટસ્વપ્નકારિણી ।
 બ્રહ્મણ્યેષા તથા માયા સૃષ્ટિસ્થિત્યન્તકારિણી ॥ ૮૪ ॥
 સ્વપ્ને વિચદ્રતિં પશ્યેત્સ્વમૂર્ધચ્છેદનં યથા ।
 મુહૂર્તે વત્સરૌઘં ચ મૃતં પુત્રાદિકં પુનઃ ॥ ૮૫ ॥
 ઇદં ચુક્તમિદં નેતિ વ્યવસ્થા તત્ર દુર્લભા ।
 યથા યથેક્ષ્યતે યદ્યત્તત્તદ્યુક્તં તથા તથા ॥ ૮૬ ॥
 ઈદૃશો મહિમા દૃષ્ટો નિદ્રાશક્તેર્યદા તદા ।
 માયાશક્તેરચિન્ત્યોઽયં મહિમેતિ કિમદ્ભુતમ્ ॥ ૮૭ ॥
 શયાને પુરુષે નિદ્રા સ્વપ્નં બહુવિધં સૃજેત્ ।
 બ્રહ્મણ્યેવં નિર્વિકારે વિકારાન્કલ્પયત્યસૌ ॥ ૮૮ ॥
 ખાનિલાગ્નિજલોર્થ્યેલ્લોકપ્રાણિશિલાદિકાઃ ।

विकाराः प्राणिधीष्वन्तश्चिच्छाया प्रतिबिम्बति ॥ ८९ ॥

येतनायेतनेष्वेषु सख्चिदानन्दलक्षणाम् ।

समानं ब्रह्म भिद्येते नामरूपे पृथक्पृथक् ॥ ९० ॥

ब्रह्माण्येते नामरूपे पटे चित्रमिव स्थिते ।

उपेक्ष्य नामरूपे द्वे सख्चिदानन्दधीर्भवेत् ॥ ९१ ॥

जलस्थेऽधोमुष्णे स्वस्य देले दृष्टेऽप्युपेक्ष्य तम् ।

तीरस्थ एव देले स्वे तात्पर्यं स्याद्यथा तथा ॥ ९२ ॥

सडस्रशो मनोराज्ये वर्तमाने सदैव तत् ।

सर्वैरुपेक्ष्यते तद्द्रष्टुमेका नामरूपयोः ॥ ९३ ॥

क्षणे क्षणे मनोराज्यं भवत्येवान्यथान्यथा ।

गतं गतं पुनर्नास्ति व्यवहारो बहिस्तथा ॥ ९४ ॥

न बाल्यं यौवने लभ्यं यौवनं स्थविरे तथा ।

मृतः पिता पुनर्नास्ति नायात्येव गतं दिनम् ॥ ९५ ॥

मनोराज्याद्विशेषः ङः क्षणध्वंसिनि लौकिके ।

अतोऽस्मिन्भासमानेऽपि तत्सत्यत्वधियं त्यजेत् ॥ ९६ ॥

उपेक्षिते लौकिके धीर्निर्विघ्ना ब्रह्मचिन्तने ।

नटवल्लुत्रिमास्थायां निर्वलत्येव लौकिकम् ॥ ९७ ॥

प्रवडत्यपि नीरेऽधः स्थिरा प्रौढ शिला यथा ।

नामरूपान्यथात्वेऽपि कूटस्थं ब्रह्म नान्यथा ॥ ९८ ॥

निष्छिद्रे दर्पणे भाति वस्तुगर्भं बृहद्वियत् ।

सख्चित्धने तथा नानाजगद्गर्भमिदं वियत् ॥ ९९ ॥

अदृष्ट्वा दर्पणं नैव तदन्तस्थे क्षणं यथा ।

अमत्वा सख्चिदानन्दं नामरूपमतिः कुतः ॥ १०० ॥

प्रथमं सख्चिदानन्दे भासमानेऽथ तावता ।

बुद्धिं नियम्य नैवोर्ध्वं धारयेन्नामरूपयोः ॥ १०१ ॥

अेवं च निर्जगद्ब्रह्म सख्चिदानन्दलक्षणाम् ।

अद्वैतानन्द ऐतस्मिन्विश्राम्यन्तु जनाश्चिरम् ॥ १०२ ॥

બ્રહ્માનન્દાભિધે ગ્રન્થે તૃતીયેઽધ્યાય ઈરિતઃ ।
 અદ્વૈતાનન્દ એવ સ્થાજ્જગન્મિથ્યાત્વચિન્તયા ॥ ૧૦૩ ॥
 ઇતિ બ્રહ્માનન્દેઽદ્વૈતાનન્દઃ સમાપ્તઃ ॥ ૧૩ ॥

૧૪. બ્રહ્માનન્દે વિદ્યાનન્દોનામ - ચતુર્દશઃ પરિચ્છેદઃ ।

યોગેનાત્મવિવેકેન દ્વૈતમિથ્યાત્વચિન્તયા ।
 બ્રહ્માનન્દં પશ્યતોઽથ વિદ્યાનન્દો નિરુપ્યતે ॥ ૧ ॥
 વિષયાનન્દવદ્ધિદ્યાનન્દોધીવૃત્તિરૂઢઃ ।
 દુઃખાભાવાદિરૂપેણ પ્રોક્ત એષ ચતુર્વિધઃ ॥ ૨ ॥
 દુઃખાભાવશ્ચ કામામિઃ કૃતકૃત્યોઽહમિત્યસૌ ।
 પ્રાપ્તપ્રાપ્ત્યોઽહમિત્યેવં ચાતુર્વિધ્યમુદાહૃતમ્ ॥ ૩ ॥
 ઐહિકં ચ આમુષ્મિકં ચેત્યેવં દુઃખં દ્વિધેરિતમ્ ।
 નિવૃત્તિમૈહિકસ્યાહ બૃહદારણ્યકં વચઃ ॥ ૪ ॥
 આત્માનં ચેદ્ધિજનીયાદયમસ્મીતિ પૂરુષઃ ।
 કિમિચ્છન્દસ્ય કામાય શરીરમનુસંજવરેત્ ॥ ૫ ॥
 જીવાત્મા પરમાત્મા ચેત્યાત્મા દ્વિવિધ ઈરિતઃ ।
 ચિત્તાદાત્મ્યાત્ત્રિભિર્દેહૈર્જીવઃ સન્ભોક્તૃતાં વ્રજેત્ ॥ ૬ ॥
 પરમાત્મા સચ્ચિદાનન્દસ્તાદાત્મ્યં નામરૂપયોઃ ।
 ગત્વા ભોગ્યત્વમાપન્નસ્તદ્ધિવેકે તુ નોભયમ્ ॥ ૭ ॥
 ભોગ્યમિચ્છન્ભોક્તુરર્થે શરીરમનુસંજવરેત્ ।
 જવરાસ્ત્રિષુ શરીરેષુ સ્થિતા ન ત્વાત્મનો જવરાઃ ॥ ૮ ॥
 વ્યાધયો ધાતુવૈષમ્યે સ્થૂલદેહે સ્થિતા જવરાઃ ।
 કામક્રોધાદયઃ સૂક્ષ્મે દ્વયોર્બીજં તુ કારણે ॥ ૯ ॥
 અદ્વૈતાનન્દમાર્ગેણ પરાત્મનિ વિવેચિતે ।
 અપશ્યન્વાસ્તવં ભોગ્યં કિં નામેચ્છેત્પરાત્મવિત્ ॥ ૧૦ ॥
 આત્માનન્દોક્તરીત્યાસ્મિન્જીવાત્મન્યવધારિતે ।
 ભોક્તા નૈવાસ્તિ કોઽપ્યત્ર શરીરાનુજ્વરઃ કુતઃ ॥ ૧૧ ॥

पुण्यपापद्वये चिन्ता दुःखमामुष्मिकं भवेत् ।
 प्रथमाध्याय अचोक्तं चिन्ता नैनं तपेदिति ॥ १२ ॥
 यथा पुष्करपर्णोऽस्मिन्नपामश्लेषां तथा ।
 वेदनादूर्ध्वमागामिकर्मणोऽश्लेषां बुधे ॥ १३ ॥
 धीकातृणतूलस्य वह्निदाडः क्षणाद्यथा ।
 तथा सञ्चितकर्मास्य दग्धं भवति वेदनात् ॥ १४ ॥
 यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
 ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥ १५ ॥
 यस्य नाडं कृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
 उल्पापि स धर्मां लोकान् उन्ति न निबध्यते ॥ १६ ॥
 मातापित्रोर्वधः स्तेयं भ्रूणहत्यान्यदीदृशम् ।
 न मुक्तिं नाशयेत्पापं भुञ्जान्तिर्न नश्यति ॥ १७ ॥
 दुःखाभाववदेवास्य सर्वकामाप्तिरीरिता ।
 सर्वाङ्कामानसावाप्य ङ्यमृतो भवदित्यतः ॥ १८ ॥
 जङ्गलीऽन्नतिं प्राप्तः स्त्रीभिर्यनैस्तथेतैः ।
 शरीरं न स्मरेत्प्राणं कर्मणां श्रुययेदमुम् ॥ १९ ॥
 सर्वाङ्कामानसाप्राप्तिं नान्यजङ्गमकर्मभिः ।
 वर्तन्ते श्रोत्रिये भोगा युगपत्कमवर्जिताः ॥ २० ॥
 युवा उषी य विधावान्नीरोगो दृढचित्तवान् ।
 सैन्योपेतः सर्वपृथ्वीं वित्तपूर्णां प्रपालयन् ॥ २१ ॥
 सर्वैर्मानुष्यकैर्भोगैः सम्पन्नस्तृप्तभूमिपः ।
 यमानन्दमवाप्नोति ब्रह्मविष्य तमश्नुते ॥ २२ ॥
 मर्त्येभोगे द्वयोर्नास्ति कामस्तृप्तिरतः समा ।
 भोगान्निष्कामतैकस्य परस्यापि विवेकतः ॥ २३ ॥
 श्रोत्रियत्वाद्देदशास्त्रैर्भोग्यदोषानवेक्षते ।
 राज्ञा बृहद्रथो दोषांस्तान्गाथाभिरुदाहरेत् ॥ २४ ॥
 देहदोषाश्चित्तदोषा भोग्यदोषा अनेकशः ।
 शुना वान्ते पायसे नो कामस्तद्वद्विवेकिनः ॥ २५ ॥

निष्कामत्वे समेऽप्यत्र राज्ञः साधन सञ्चये ।
दुःखमासीद्भाविनाशादितिभीरनुवर्तते ॥ २६ ॥
नोभयं श्रोत्रियस्यातस्तदानन्दोऽधिकोऽन्यतः ।
गन्धर्वानन्द आशास्ति राज्ञो नास्ति विवेकिनः ॥ २७ ॥
अस्मिन्कल्पे मनुष्यः सन्पुण्यपापविशेषतः ।
गन्धर्वत्वं समापन्नो मर्त्यो गन्धर्व उच्यते ॥ २८ ॥
पूर्वकल्पे कृतात्पुण्यात्कल्पादावेव येद्भवेत् ।
गन्धर्वत्वं तादृषोऽत्र देवगन्धर्व उच्यते ॥ २९ ॥
अग्निष्वात्ताद्यो लोके पितरश्चिरवासिनः ।
कल्पादावेव देवत्वं गता आजानदेवताः ॥ ३० ॥
अस्मिन्कल्पेऽश्वमेधादि कर्म कृत्वा मलयदम् ।
अवाप्याजानदेवैर्याः पूजयास्ताः कर्मदेवताः ॥ ३१ ॥
यमाग्निमुष्याः देवाः स्युर्जताविन्द्रबृहस्पती ।
प्रजापतिर्विश्वं प्रोक्तो ब्रह्मा सूत्रात्मनामकः ॥ ३२ ॥
सार्वभौमादिसूत्रान्ता उत्तरोत्तरकामिनः ।
अवाऽभनसगम्योऽयमात्मानन्दस्ततः परः ॥ ३३ ॥
तैःस्तैः काम्येषु सर्वेषु सुभेषु श्रोत्रियो यतः ।
निस्पृहस्तेन सर्वेषामानन्दः सन्ति तस्य ते ॥ ३४ ॥
सर्वकामाभिरेषोक्ता यद्वा साक्षि चिदात्मता ।
स्वदेवत्वसर्वदेवेष्वपि भोगानवेक्षते ॥ ३५ ॥
अज्ञस्याप्येतदस्त्येव न तु तृप्तिरभोधतः ।
यो वेद सोऽश्रुते सर्वान्कामानितियब्रवीच्छ्रुतिः ॥ ३६ ॥
यद्वा सर्वात्मता स्वस्य साम्ना गायति सर्वदा ।
अलमन्नं तथान्नादश्चेति सामस्वधीयते ॥ ३७ ॥
दुःखाभावश्च कामाभिरुभे ल्येवं निरूपिते ।
कृतकृत्यत्वमन्यथ्य प्राप्तप्राप्यत्वमीक्ष्यताम् ॥ ३८ ॥
उभयं तृप्तिदीपे हि सम्यगस्माभिरिरीरितम् ।

त अेवात्रानुसन्धेयाः श्लोका बुद्धिविशुद्धये ॥ ३८ ॥

अैडिकाभुम्भिकप्रातसिद्ध्यै भुक्तेश्च सिद्धये ।

बहु कृत्यं पुरास्याभूत्तत्सर्वमधुना कृतम् ॥ ४० ॥

तदेतत्कृतकृत्यत्वं प्रतियोगिपुरःसरम् ।

अनुसन्धेयैवायमेवं तृप्यति नित्यशः ॥ ४१ ॥

दुःप्पिनोऽज्ञाः संसरन्तु कामं पुत्राद्यपेक्षया ।

परमानन्दपूर्वोऽहं संसरामि किमिच्छया ॥ ४२ ॥

अनुतिष्ठन्तु कर्माणि परलोकयियासवः ।

सर्वलोकालोकः कस्मादनुतिष्ठामि किं कथम् ॥ ४३ ॥

व्यायक्षतां ते शास्त्राणि वेदानध्यापयन्तु वा ।

येऽत्राधिकारिणो मे तु नाधिकारोऽङ्कित्यत्वतः ॥ ४४ ॥

निद्राभिक्षे स्नानशौचे नेच्छामि न करोमि य ।

द्रष्टारश्चेत्कल्पयन्ति किं मे स्यादन्यकल्पनात् ॥ ४५ ॥

गुञ्जापुञ्जादि दृश्येत नान्यारोपितवह्निना ।

नान्यारोपितसंसारधर्मानिवमहं भजे ॥ ४६ ॥

शृण्वन्त्वज्ञाततत्त्वास्ते जानन्कस्माच्छृणोम्यहम् ।

मन्यन्तां संशयापन्ना न मन्येऽहमसंशयः ॥ ४७ ॥

विपर्यस्तो निदिध्यासेत्किं ध्यानमविपर्ययात् ।

देहात्मत्वविपर्यासं न कदाचिद्भजाम्यहम् ॥ ४८ ॥

अहं मनुष्य षत्यादिव्यवहारो विनाप्यभुम् ।

विपर्यासं चिराभ्यस्तवासनातोऽवकल्पते ॥ ४९ ॥

प्रारब्धकर्मणि क्षीणे व्यवहारो निवर्तते ।

कर्माक्षये त्वसौ नैव शाभ्येद्दधानसहस्रतः ॥ ५० ॥

विरलत्वं व्यवहृतेरिष्टं येद्दधानमस्तु ते ।

अबाधिकां व्यवहृतिं पश्यन्ध्यायाम्यहं कुतः ॥ ५१ ॥

विक्षेपो नास्ति यस्मान्मे न समाधिस्ततो मम ।

विक्षेपो वा समाधिर्वा मनसः स्याद्विकारिणः ॥ ५२ ॥

નિત્યાનુભવરૂપસ્ય કો મે વાડનુભવઃ પૃથક્ ।
 કૃતં કૃત્યં પ્રાપ્ત્વણીયં પ્રાપ્તમિત્યેવ નિશ્ચયઃ ॥ ૫૩ ॥
 વ્યવહારો લૌકિકો વા શાસ્ત્રીયો વાડન્યથાડપિ વા ।
 મમાકર્તુરલેપસ્ય યથાડડરબ્ધં પ્રવર્તતામ્ ॥ ૫૪ ॥
 અથવા કૃતકૃત્યોડપિ લોકાનુગ્રહકામયા ।
 શાસ્ત્રીયેણૈવ માર્ગેણ વર્તેડહં કા મમ ક્ષતિઃ ॥ ૫૫ ॥
 દેવાર્થનસ્નાનશૌચભિક્ષાદૌ વર્તતાં વપુઃ ।
 તારં જપતુ વાક્તદ્રત્પઠત્વામ્નાયમસ્તકમ્ ॥ ૫૬ ॥
 વિષ્ણુ ધ્યાયતુ ધીર્યદ્વા બ્રહ્માનન્દે વિલીયતામ્ ।
 સાક્ષ્યહં કિઞ્ચિદધ્યત્ર ન કુર્વે નાપિ કારયે ॥ ૫૭ ॥
 કૃતકૃત્યતયા તૃપ્તઃ પ્રાપ્તપ્રાપ્ત્યતયા પુનઃ ।
 તૃપ્તન્નેવં સ્વમનસા મન્યતેડસૌ નિરન્તરમ્ ॥ ૫૮ ॥
 ધન્યોડહં ધન્યોડહં નિત્યં સ્વાત્માનમઞ્જસા વેન્નિ ।
 ધન્યોડહં ધન્યોડહં બ્રહ્માનન્દો વિભાતિ મે સ્પષ્ટમ્ ॥ ૫૯ ॥
 ધન્યોડહં ધન્યોડહં દુઃખં સાંસારિકં ન વીક્ષેડધ ।
 ધન્યોડહં ધન્યોડહં સ્વસ્થાજ્ઞાનં પલાયિતં ક્વાપિ ॥ ૬૦ ॥
 ધન્યોડહં ધન્યોડહં કર્તવ્યં મે ન વિદ્યતે કિઞ્ચિત્ ।
 ધન્યોડહં ધન્યોડહં પ્રાપ્તવ્યં સર્વમથ સમ્પન્નમ્ ॥ ૬૧ ॥
 ધન્યોડહં ધન્યોડહં તૃપ્તેર્મે કોપમા ભવેલ્લોકે ।
 ધન્યોડહં ધન્યોડહં ધન્યો ધન્યઃ પુનઃ પુનર્ધન્યઃ ॥ ૬૨ ॥
 અહો પુણ્યમહો પુણ્યં કૃલિતં કૃલિતં દૃઢમ્ ।
 અસ્ય પુણ્યસ્ય સમ્પત્તેરહો વયમહો વયમ્ ॥ ૬૩ ॥
 અહો શાસ્ત્રમહો શાસ્ત્રમહો ગુરુરહો ગુરુઃ ।
 અહો જ્ઞાનમહો જ્ઞાનમહો સુખમહો સુખમ્ ॥ ૬૪ ॥
 બ્રહ્માનન્દાભિધે ગ્રન્થે ચતુર્થોડધ્યાય ઈરિતઃ ।
 વિદ્યાનન્દસ્તદુત્પત્તિપર્યન્તોડભ્યાસ ઇષ્યતામ્ ॥ ૬૫ ॥
 ઇતિ બ્રહ્માનન્દે વિદ્યાનન્દઃ સમાપ્તઃ ॥ ૧૪ ॥

१५. ब्रह्मानन्दे विषयानन्दो नाम - पञ्चदशः परिच्छेदः ।

अथात्र विषयानन्दो ब्रह्मानन्दांशरूपभाङ् ।

निरुध्यते द्वारभूतस्तदंशत्वं श्रुतिर्जगौ ॥ १ ॥

अेषोऽस्य परमानन्दो योऽप्यर्देकरसात्मकः ।

अन्यानि भूतान्येतस्य मात्रामेवोपभुञ्जते ॥ २ ॥

शान्ता धोरास्तथा मूढा मनसो वृत्तयस्त्रिधा ।

वैराग्यं क्षान्तिरौदार्यमित्याधाः शान्तवृत्तयः ॥ ३ ॥

तृष्णा स्नेहो रागलोभावित्याधा धोरवृत्तयः ।

संमोहोभयमित्याधाः कथिता मूढवृत्तयः ॥ ४ ॥

वृत्तिष्वेतासु सर्वासु ब्रह्मणश्चित्स्वभावात् ।

प्रतिबिम्बति शान्तासु सुभं च प्रतिबिम्बति ॥ ५ ॥

रूपं रूपं बभूवासौ प्रतिरूपं इति श्रुतिः ।

उपमा सूर्यकेत्वादि सूत्रयामास सूत्रकृत् ॥ ६ ॥

अेक अेव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ।

अेकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत् ॥ ७ ॥

जले प्रविष्टश्चन्द्रोऽयमस्पष्टः कलुषे जले ।

विस्पष्टो निर्मले तद्द्रव्येधा ब्रह्मापि वृत्तिषु ॥ ८ ॥

धोरमूढासु मालिन्यात्सुभांशस्य तिरस्कृतिः ।

एषन्नैर्भल्यतस्तत्र सिद्धंशप्रतिबिम्बनम् ॥ ९ ॥

यद्वापि निर्मले नीरे वह्नेरौष्यस्य संकमः ।

न प्रकाशस्य तद्गत्याख्यिन्मात्रोद्भूतिरत्र च ॥ १० ॥

काष्ठे त्वौष्यप्रकाशौ द्वावुद्भवं गच्छतो यथा ।

शान्तासु सुभयैतन्ये तथैवोद्भूतिमाप्नुतः ॥ ११ ॥

वस्तुस्वरूपमाश्रित्य व्यवस्था तूभयोः समा ।

अनुभूयन्नुसारेण कल्यते हि नियामकम् ॥ १२ ॥

न धोरासु न मूढासु सुभानुभव एष्यते ।

शान्तास्वपि क्वचित्कश्चित्सुभातिशय एष्यताम् ॥ १३ ॥

गृहक्षेत्रादिविषये यदा कामो भवेत्तदा ।
 राजसस्यास्य कामस्य घोरत्वात्तत्र नो सुभम् ॥ १४ ॥
 सिद्ध्येन्न वेत्यस्ति दुःखमसिद्धौ तद्विवर्धते ।
 प्रतिबन्धे भवेत्कोधो द्वेषो वा प्रतिबन्धकः ॥ १५ ॥
 अशक्यश्चेत्प्रतीकारो विषदः स्यात्स तानसः ।
 क्रोधादिषु मडादुःखं सुभशङ्कापि दूरतः ॥ १६ ॥
 काम्यलाभे लर्षवृत्तिः शान्ता तत्र मलत्सुभम् ।
 भोगे मलत्तरं लाभप्रसक्तावीषटेव हि ॥ १७ ॥
 मलत्तमं विरक्तौ तु विधानन्दे तदीरितम् ।
 अवेवं क्षान्तौ तथौदार्ये क्रोधलोभनिवारणात् ॥ १८ ॥
 यद्यत्सुखं भवेत्तत्तद्ब्रह्मैव प्रतिबिम्बनात् ।
 वृत्तिष्वन्तर्मुखा स्वस्य निर्विघ्नं प्रतिबिम्बनम् ॥ १९ ॥
 सत्ता यितिः सुखं येति स्वभावा ब्रह्मणस्त्रयः ।
 मृच्छिलादिषु सत्तैव व्यज्यते नेतरद्वयम् ॥ २० ॥
 सत्ता यितिर्द्वयं व्यक्तं धीवृत्त्योर्धोरमूढयोः ।
 शान्तवृत्तौ त्रयं व्यक्तं मिश्रं ब्रह्मेत्यमीरितम् ॥ २१ ॥
 अभिश्रं ज्ञानयोगाभ्यां तौ य पूर्वमुदीरितौ ।
 आद्यैऽध्याये योगयिन्ता ज्ञानमध्यायोर्द्वयोः ॥ २२ ॥
 असत्ता जाड्यदुःखे द्वे मायाशुभं त्रयं त्विदम् ।
 असत्ता नरशङ्गादौ जाड्यं काष्ठशिलादिषु ॥ २३ ॥
 घोरमूढधियोर्दुःखमेवं माया विजृम्भिता ।
 शान्तादि बुद्धिवृत्त्यैऽयान्मिश्रं ब्रह्मेति कीर्तितम् ॥ २४ ॥
 अवेवं स्थितेऽत्र यो ब्रह्म ध्यातुमिच्छेत्पुमानसौ ।
 नृशङ्गादिमुपेक्षेत शिष्टे ध्यायेद्यथायथम् ॥ २५ ॥
 शिलादौ नामरूपे द्वे त्यक्त्वा सन्मात्रयिन्तनम् ।
 त्यक्त्वा दुःखं घोरमूढधियोः सख्यिद्वियिन्तनम् ॥ २६ ॥
 शान्तासु सख्यिदानन्दंस्त्रीनयेवं विचिन्तयेत् ।

कनिष्ठमध्यमोत्कृष्टास्तिस्त्रिचिन्ताः ङमादिमाः ॥ २७ ॥
 मन्दस्य व्यवहारेऽपि मिश्रब्रह्मणि चिन्तनम् ।
 उत्कृष्टं व्यक्तुमेवात्र विषयानन्द हरितः ॥ २८ ॥
 औदासीन्ये तु धीवृत्तेः शैथिल्याद्दुत्तमोत्तमम् ।
 चिन्तनं वासनानन्दे ध्यानमुक्तां यतुर्विधम् ॥ २९ ॥
 न ध्यानं ज्ञानयोगाभ्यां ब्रह्मविद्यैव सा भलु ।
 ध्यानेनैकाग्र्यमापन्ने चित्ते विद्या स्थिरीभवेत् ॥ ३० ॥
 विद्यायां सञ्चिदानन्दा अभाएउँकरसात्मताम् ।
 प्राप्य भान्ति न भेदेन भेदकोपाधिवर्जनात् ॥ ३१ ॥
 शान्ता घोराः शिलाद्याश्च भेदकोपाधयो मताः ।
 योगाद् विवेकतो वैषमुपाधीनामपाङ्गतिः ॥ ३२ ॥
 निरुपाधिब्रह्मतत्त्वे भासमाने स्वयंप्रभे ।
 अद्वैते त्रिपुटी नास्ति भूमानन्दोऽत उच्यते ॥ ३३ ॥
 ब्रह्मानन्द अभिधे ग्रन्थे पञ्चमोऽध्याय हरितः ।
 विषयानन्द अतेन द्वारेणान्तः प्रवेश्यताम् ॥ ३४ ॥
 प्रीयाद्दुःखरोऽनेन ब्रह्मानन्देन सर्वदा ।
 पायाञ्च प्राणिनः सर्वास्वाम्नितां शुद्धमानसान् ॥ ३५ ॥
 इति ब्रह्मानन्दे विषयानन्दः समाप्तः ॥ १५ ॥
 इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकार्य
 श्री विद्यारण्यमुनिविरचितः पञ्चदशी ग्रन्थः समाप्तः ।

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

Panchadashi

pdf was typeset on March 19, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

